



Никол Сейнт Джон

**ПРЪСТЕНЪТ
НА МЕДИЧИТЕ**

НИКОЛ СЕЙНТ ДЖОН ПРЪСТЕНЪТ НА МЕДИЧИТЕ

Превод: Андрей Крупев

chitanka.info

Красивата Лавиния Стантън намира щастие в нещастieto. Останала много малка сираче, тя е отгледана от своя благодетел, когото нарича „чичо“. Когато той умира, ѝ завещава един безценен рубинен пръстен, принадлежал някога на могъщата фамилия Медичи. След него обаче остава и един въпрос — кой е всъщност нейният „чичо“? Отговора Лавиния намира в къщата на ирландеца Рос Кълхейн, където се подслонява след сполетялото я нещастие. Преди това обаче младата хубавица открива, че между „чичо“ ѝ, пръстена и старинната легенда за две несъщи сестри, притежавали мистериозно изчезналия от дома на Рос гоблен, съществува тайна връзка. Но най-важното е, че сред интригите и козните в задушната атмосфера на старинната благородническа къща неочаквано покълва любовта между нея и Рос.

ГЛАВА ПЪРВА

Навън дъждът барабанеше монотонно по настилката на Минета Стрийт. Седях с ръце върху скута, изправена на флорентинския стол с високата облегалка. В малкото помещение, запълнено от сбирките на чичо Джъстис, захладня, но аз нито светнах лампата, нито пък разпалих слабия огън зад преградата от черупка на галапагоска костенурка. Над жаравата се виеха няколко пламъчета, а големият рубин на дясната ми ръка проблясваше меко на гаснещата светлина.

Срещу ми се бяха разположили адвокатът, почитаемият мистър Блайдън, и партньорът му. Двамата седяха като истукани на ръба на столовете си и се стараеха да се изразяват ясно. Имаха вид на джуджета от книжка с детски приказки.

— Надявам се, че се изразих пределно ясно, мис Стантън — обади се мистър Блайдън и присви устни. — Нда, съвсем ясно.

Наистина се бе изразил пределно ясно, но не исках да покажа, че съм го разбрала. Воднистосините очи и на двамата вече ме бяха преценили — млада, незаможна, прекалено образована, сираче. В погледите, които си размениха, се четеше пълно единоподушие относно моята личност. За тях представлявах същество от женски пол, което отгоре на всичко не е и съвсем грозно. Следователно от мен не можеше да се очаква разумно поведение. Разбирах добре, че спокойствието, с което ги изслушах, им действа на нервите. Една истинска дама вероятно щеше да се строполи в несвяст. Тя неминуемо щеше да страда от болезнения спомен за погребението, свършило едва преди някакви си час и половина. Само че в много отношения аз не отговарях на представата за истинска дама, наложила се през 1874 година в Ню Йорк. Скръбта ми не засягаше никого и когато под проливния дъжд на гробището Тринити мистър Блайдън ме заговори, настоявайки да обсъдим някакъв делови въпрос, аз пресеях думите му с рязко, мълчаливо кимване. Той, естествено, не можеше да знае, че зад застиналата маска на лицето ми, освен тъга се таи и гняв.

Защото не можех да простя на двамата, че се намесват в личния ми живот тъкмо в мига, в който за последен път оставам насаме с чичо Джъстис. Не, не с чичо си — оказа се, че не ми е бил никакъв чичо. Тъкмо това бе и един от фактите, които мистър Блайдън оповести „пределно ясно“.

Е, добре, вече бях наясно по въпроса. Макар че до този момент истината не ми бе известна — просто не знаех, че през всичките тези години съм била лъгана, че чичо Джъстис никога не е бил чичо на покойния ми баща и че почти през цялото време майка ми и аз сме били издържани от човек, който не ни е дори и роднина. Баща ми е загинал при нещастен случай още преди да се родя и ни е оставил без всякакви средства за препитание. Бях четиригодишна, когато чичо Джъстис ни откри насред изискано прикритата нищета, в която живеехме и ни прибра при себе си. Обикнах го още в първия миг. Майка ми беше горда жена и не приемаше милостиня, в този случай обаче нещата стояха другояче, тъй като Джъстис Робинсън се падаше родственик на баща ми. Само че това не отговаряше на истината, както научих току-що. Мистър Блайдън очевидно си мислеше, че този факт ми е известен. Той изобщо не подозираше, че щях буквално да припадна от понесения шок. За щастие притежавах несъкрусима гордост, която ме крепеше по-силно, отколкото стегнатият корсаж на траурната ми рокля от рипсена коприна. Притежавах, разбира се, и пръстена на Медичите.

От вниманието ми не убягна алчният поглед, с който мистър Блайдън наблюдаваше пръстена. Надеждите му обаче бяха напразни. Защото чичо Джъстис ми го подари по случай двадесет и първия ми рожден ден, оповестявайки „пределно ясно“, че той е мой и само мой. Помежду ни съществуваше негласното споразумение, че след неговата смърт аз ще поема колекцията от старинни предмети и ще я управлявам чрез обмислени продажби и разумни покупки. За съжаление чичо Джъстис очевидно бе пропуснал да уведоми адвокатите си по този въпрос, поради което почитаемият мистър Блайдън обяви, че къщата на Минета Стрийт вече не е мой дом, че той в качеството си на управител на наследството поема в свои ръце имуществото на покойния и че „мда, разбира се“ всички старинни и редки предмети, преградата от черупка на костенурка, гоблените и

късовете китайски кехлибар вече се полагат по право на законните наследници, където и да се намират те.

Пред мен чичо Джъстис не бе споменавал нито дума за други наследници, а не знаех и почти нищо за неговото семейство. Внезапно през ума ми мина, че познанията ми за моето собствено семейство също са повече от оскъдни. Просто дотогава този проблем бе някак далеч от мен. Ние тримата — майка ми, чичо Джъстис и аз — представлявахме единна, самостоятелна и затворена група.

Ако животът ми бе протекъл в несигурност и оскъдица, мисълта за семейството ми вероятно щеше да занимава ума ми. Обаче аз така и не почувствах необходимост да науча нещо повече по този въпрос. Спомнях си мама като спокойна, интелигентна и очарователна дама. Знаех само, че е била сираче и съвсем млада е останала вдовица. Още от малка осъзнах, че разговорите за баща ми й причиняват болка и затова престанах да питам за него. А освен това и чичо Джъстис бе от хората, които са в състояние да заместят цяло едно семейство. В детството си го възприемах като герой от приказка, като закръгленичък домашен дух закрилник с вид на херувимче, колекциониращ най-необикновените, най-скъпоценни и редки предмети на света. Едва много години по-късно разбрах, че го смятат за специалист по гоблените и накитите от епохата на Ренесанса. С него се съветвах дори и най-големите светила в тази област. Но Джъстис Робинсън беше съдържан и затворен човек и общественото признание не го вълнуваше особено. Известен бе само сред избран кръг колекционери, хора, чиито познания се приближаваха до неговите.

Не знаех почти нищо за професионалните му занимания. Свързвах образа на чичо Джъстис с две очи, примигващи иззад очила без рамки, с приятните часове пред камината, когато ни четеше от любимите си книги, подвързани в кожа и с Леонардо, огромния жълт ангорски котарак, мъркащ доволно върху скута ми. В ушите ми все още звучи милият стар глас на чичо, разказващ чудати, очарователни истории. Пред погледа ми отново преминават дебелиите му пръсти, които направляваха несръчните ми детски ръчички по старинните дантели и гоблени. Чудни, прекрасни, незабравими мигове!

Бях седемнадесетгодишна, когато мама почина. Напуснах пансиона на мис Милбрук и поех домакинството на чичо. Постепенно детинският ми интерес към колекцията на чичо прерасна в истинско

възхищение и аз започнах бавно — бавно да трупам знания. Чичо обичаше да казва, че това е най-добрият начин да стана експерт като него. За мое щастие той изпитваше неподправено уважение към легендарните женски образи от епохата на Ренесанса като Лукреция Борджия, Елисавета Гонзага или Изабела Д'Есте и отрицателното мнение спрямо женските качества, наложило се по това време в Ню Йорк, не повлия на неговите разбирания. А сега чичо бе мъртъв. Мама също. Оставах сам — самичка на този свят.

— Във връзка ли сте със семейството на баща си? Какво знаете за него? Нда. Чувам, че майка ви е водела домакинството на мистър Робинсън, нали? Тъй, тъй. — Педантично, като някакви стари моми клюкарки двамата надушиха в този факт нещо скандално. Обзе ме ярост. Само не позволявай да забележат, че си ядосана, обади се някакъв вътрешен глас. Издаваше ме единствено гневният блясък в очите. Инстинктивно се изправих още повече на стола си.

Точно в този миг, сякаш по поръчка, в стаята се вмъкна Леонардо, който начаса показва кому принадлежи неговата преданост. Той се отправи царствено към китайското килимче пред камината, вторачи поглед в двамата адвокати, отвърна се от тях с презрение, скочи меко в скута ми, настани се удобно сред гънките на полата и застрашително засъска по посока на неканените посетители. Спаруженото старо лице на мистър Блайдън се поотпусна и придоби почти човешко изражение.

— Красиво животно, нда. Трябва да помислим какво ще го правим.

— Той ще дойде с мен, разбира се — обадох се с хладен глас.

— Разбира се. Искам да кажа, ако сте в състояние да го... — На това място мистър Блайдън се запъна, очевадно не знаейки как да продължи. Безпомощността му ме изпълни със злорадство. Опитах се да отгатна премълчаното от него. Всъщност знаех ли къде да отида? Къде можех да ида изобщо? И щяха ли там да приемат моя Леонардо?

В този живот не съществуваха много възможности за млада и незаможна жена, която се чувства достатъчно изискана и независима, за да се глави за прислужница.

Изад избелелите брокатени завеси полъхна студен въздух и ръката ми, която тъкмо галеше Леонардо, се сви инстинктивно. Той изфуча срещу ми и перна с лапа рубинения пръстен.

— Разбира се, ако се наложи, вие винаги можете да продадете този пръстен — обади се мистър Блайдън. — Ако не се заблуждавам, това е камък, ненадминат по обработката си.

— Прав сте. Точно така е — отвърнах аз и отметнах глава назад. — А ако случайно все още се заблуждавате, то нека ви кажа, че пръстенът ми принадлежи. Както ще се убедите сам, застраховката е сключена на мое име.

Всъщност тази забележка бе под моето достойнство, но така или иначе се почувствах по-добре, след като си казах, каквото ми бе на душата. Този човек говореше така лековато за покупко-продажби сякаш стойността на подобни предмети се измерва единствено с пари. От чичо Джъстис знаех обаче, че нещата не бива да се оценяват по този начин.

Помня как преди много години го попитах за любимата си играчка: „Знам, че музикалната кутия е твоя, но все пак... ще я продадеш ли?“. В ушите ми още звучи топлия му глас: „Не, детето ми. Порадвах ѝ се известно време, но сега е дошъл моментът да я предам на човек, който ще я оцени не по-зле от мен.“

Казах цялата истина на мистър Блайдън и все пак не съвсем. Както Леонардо, така и рубинът, сияещ меко на ръката ми, притежаваше свой собствен живот. Аз бях единствено неговата пазителка. Искях да си остана такава, дори и да умирах от глад.

Мистър Блайдън хвърли поглед към мълчаливия си партньор и се прокашля.

— Мис Стантън, простете, но съм длъжен да ви задам този въпрос. Притежавате ли лични средства?

Погледнах го изненадана.

— Не, разбира се, че не. Както казах, отношенията ни бяха по-скоро семейни, отколкото делови. В началото на всеки месец чичо, т.е. мистър Робинсън, ми връчваше парите за домакинството, както и джобни пари.

— Да, а сега сме почти в края на месеца. В резултат на променената ситуация ще се наложи да се позанимаете с някои финансови въпроси. — Той направи знак на колегата си и последният извади чекова книжка. — Струва ни се, че е уместно да отделим една сума за вас от наследството, за да управлявате колекцията, преди да

заминете. Това означава, че трябва да каталогизирате всички предмети и да отделите, така да се каже, плявата от зърното.

Устните му се разтегнаха в някакво подобие на усмивка, с което явно загатваше, че се е пошегувал. Само че шегата му не ми се понрави. „Сред тези вещи няма плява“, понечих да кажа, след което ми се прииска да продължа: „И задръжте парите за себе си. Тук става въпрос за нещо, което правя от любов, нещо, което не може да се купи с пари.“ Внезапно обаче в мен някакъв глас зашепна, че гордостта е лукс, който вече не мога да си позволя. Чувах този глас за пръв път през живота си и се почувствах се засрамена.

— Разбира се, не е нужно да бързате. Според мен един месец е напълно достатъчен, за да се уреди всичко.

— Много любезно от ваша страна, но възнамерявам да си замина още тази седмица. — Краткото, бързо сбогуване със сигурност щеше да бъде по-малко болезнено. Не, не беше точно така. Ако трябва да бъда съвсем честна, през устата ми говореше не разумът, а моята неукротима гордост. Дължна съм да кажа обаче, че и до ден-днешен не съжалявам за тези си думи.

Навън вече бе паднал мрак и френският часовник върху камината удари пет и половина. Мистър Блайдън приличаше на човек, който не би отказал чаша чай. аз също исках да пия чай, но не и с тези двамата. Затова вдигнах глава и ги загледах изчаквателно. Погледът ми мина над раменете им и се спря на изображението ми в огледалото с пиластри. Видях в рамката на флорентинския стол млада жена, която приличаше на ренесансов портрет. Впечатлението се подсилваше от късата жилетка с пешове, скроена като жакет на испански гранд. В тази си дреха изглеждаше може би твърде слаба, но затова пък високомерна. Под тежестта на кестенявата коса, навита на плитки, и на фона на черната рокля лицето изглеждаше съвсем бледно. Двамата посетители просто не знаеха какво да мислят за мен и злорадството, което изпитах от този факт, ми помогна да издържа успешно краткото, изпълнено с достойнство сбогуване. В момента обаче, в който затворих вратата след тях, ме обзе внезапна слабост. Облегнах се на стената и поех дълбоко дъх.

Леонардо се отърка в краката ми, след което господарски се настани на шлейфа. По този начин той ми показа, че ме е подкрепил в труден момент и следователно заслужава да му се обърне по-голямо

внимание. Отидох с него в кухнята, сложих чайника на огъня, разтроших парче хляб, залях го с мляко и разделих яденето на две. Това се бе превърнало в някакъв ритуал, изпълняван в продължение на стотици вечери, но този път двамата с Леонардо бяхме сами. Той скочи на скута ми и аз го притиснах към себе си по-силно, отколкото позволяваше неговото достойнство.

Първоначално възнамерявах още същата вечер да започна изготвянето на списъка, но се почувствах изтощена и двамата с Леонардо отидохме да спим по-рано. Както винаги, той скочи на леглото на чичо Джъстис. За мен е загадка как изобщо успя да заспи.

В следващите дни установих на собствен гръб какво означава изразът „Времето е пари“. На заранта след погребението взех категорично решение — трябваше, налагаше се да намеря работа и колкото е възможно по-бързо да започна нов живот. Бях поела задължението да съставя каталог на колекцията, за да осигуря финансово поне началото на този нов живот. По тази причина не биваше да си губя времето с дреболии. Бях длъжна да намеря подходяща работа преди средствата ми да се изчерпят.

Изявлението ми, че ще отпътувам до една седмица, се оказа крайно необмислено, но все пак не съжалявах, че съм изрекла тези думи. Работата прогонва лошите мисли и затова се захех с описа на всички тези прекрасни предмети от кристал и нефрит, сребърните табакери и произведенията от емайл — вероятно ги държах за последен път в ръцете си. Леонардо ми правеше компания, но невинаги ми помагаше — според твърдото му убеждение моя първа и най-главна задача бе да го забавлявам. Често до слуха ми долиташе неговото повелително мяукане, и то точно когато правех изчисления или пък полирах някоя месингова повърхност. Следваше скок и той се приземяваше меко в скута ми, настоявайки категорично за внимание. Благодарение на доброто си възпитание не чупеше нищо, но в замяна на това постоянно си играеше с по-малките предмети.

— Лео! Веднага престани! — Едва успях да спася от лапите му някаква емайлрана табакера и се взрях в негодуващите му кехлибарени очи. Обзе ме състрадание. — Бедничкият ми, та ти изобщо не разбираш какво става тук! — Опитах се да го почеша зад ушите, но той изфуча насреща ми, отправи се към шкафа и се

заразхожда пред него, мяукайки жалостиво. В този миг внезапно си спомних за нещо, сърцето ми се сви и изпуснах перото на пода.

Всяка божа вечер чичо Джъстис се наместваше на креслото си в стил Морис, облягаше се удобно и задаваше обичайния си въпрос: „Е, господинчо, какво ще правим тази вечер?“ Леонардо започваше да патрулира напред — назад пред шкафа, чичо се размиваше, отваряше вратите, Леонардо скачаше горе и бързо — бързо си намираще играчка. В шкафа — великолепно произведение с инкрустации от метал и дърво — всеки от нас си имаше собствено чекмедже, в което съхраняваше своите малки съкровища. Осъзнах, че тъкмо шкафът ще ми липсва най-много.

Налагаше се да го изпразня, тъй като изобщо не исках мистър Блайдън да докопа ценностите ми, събирани още от ученическите години. Отворих вратите, накарах Леонардо да се махне оттам и се заех с разчистването на чекмеджето си. Ето, къдрица от косата на мама — винаги съм искала да я сложа в медальон. Мидени черупки, събирани преди много години на морския бряг. Куп писма от чичо и мама, докато бях в девическия пансион на мис Милбрук. По-малка купчина пликове, адресирани до мен с детски, ъгловат почерк. От тях все още се носеше слаб аромат на канела. Връхлетяха ме спомени и неусетно се усмихнах.

Дамарис... как ли беше фамилното ѝ име? Звучеше някак чуждо. Сетих се — Дамарис Калхън. Пристигна в пансиона на единадесетгодишна възраст, а аз бях навършила вече седемнадесет. Тя буквално се вкопчи в мен, както се случва често с малките, изоставени създания, когато някой се отнася добре с тях. Аз самата заемах особено място сред съученичките си, но пък Дамарис представляваше истинско изключение. В стремежа си да приличат на своите родители момичетата се държаха извънредно предвзето. В техните очи Дамарис бе двойно виновна: първо, защото бе ирландка, и второ, защото семейството ѝ бе забогатяло наскоро. Аз, например, си бях извоювала положението в затворената общност на пансиона чрез погледите, с които поставях останалите на местата им — същите тези погледи, които оказаха съответното въздействие и върху мистър Блайдън. Дамарис обаче се държеше като подплашено мишле и следователно нямаше никакви изгледи за успех.

Забелязах я за пръв път, когато плачеше, свряна в един ъгъл — някоя си я бе нарекла „парцалива ирландка“. Детето хълцаше тъй жално и в плача му бе вложена толкова много страст, че после наистина се разболя, и то доста сериозно. От гърлото ѝ излизаха обезпокоителни хъркащи звуци и явно не ѝ достигаше въздух. Въпреки всичко обаче не ми разреши да повикам никого на помощ. После, когато всичко премина, тя ми поблагодари и ме помоли да не казвам никому, че е плакала. Пристъпите ѝ събудиха моето състрадание, а достойнството и непреклонната ѝ гордост ме спечелиха окончателно и само за една зима тя стана за мен нещо повече от сестра.

В началото на пролетта Дамарис отпътува уж за малко у дома, но след това вече не се появи в пансиона. Не след дълго научихме, че майка ѝ е починала. Започна да ми пише писма, като от първите лъхаше направо истерия, нетърпима болка и страх. Аз естествено отговарях веднага и за известно време си кореспондирахме съвсем редовно. Следващите ѝ писма бяха вече по-различни, в тях се долавяше някаква предпазливост и отчужденост. Разбрах, че вече не бе онова слабо, ранимо дете, което познавах и обичах. С течение на времето писмата се разрешиха, а през пролетта и майка ми заболя от тиф. Отпътувах за дома и трябваше да се грижа за нея до смъртта ѝ. Не се завърнах в интерната. Все още помня бегло съдържанието на едно писмо от Дамарис, в което ми пишеше, че отива да живее в чужбина, в бъркотията около смъртта на мама обаче то се загуби някъде. Не чух повече нищо за нея.

Оттогава бяха изминали пет години и Дамарис сигурно бе вече млада дама. Обаче състоянието, в което се намирах, не ми позволяваше да се отдавам на празни спомени. Затова грабнах решително писмата и ги хвърлих в огъня.

Шумолящата хартия привлече вниманието на Леонардо и той със скок се озова до мен. Вдигнах го на ръце.

— Не, миличък! Ти гледай своите си работи и ме остави аз да си гледам моите! — Понечих да го отнеса обратно при играчките му, но в този миг внезапно замръзнах на място и притиснах силно котарака към себе си. Като студена вълна ме обля прозрението, че чичо наистина е мъртъв и никога вече не ще го видя.

Леонардо бе осъзнал този факт. Той престана да се занимава с обичайните си играчки и навлезе в забранена територия — в личните

чекмеджета на чичо. На килима лежах разхвърляни неговата лула, кутийката за енфие, чието съдържание се бе разсипало, кесийката за тютюн, подарък от мама за Коледа, както и старомодните пачи пера, които той ползваше постоянно. Леонардо успя да катурне също и мастилницата и на китайския килим се образува звездообразно петно. Остатъкът от мастилото бавно капеше от масата върху малка тетрадка, разтворена на пода. Беше един от дневниците на чичо. Ден след ден, година след година, в добри и в лоши дни той си записваше нещо в тези тетрадки — точно както някога Самюъл Пепис, но, разбира се, не в неговия язвителен стил. Като съзнателна управителка на наследството аз се наведох, за да чистя мастиленото петно от килима. Вместо това обаче взех изцапания дневник и впих поглед в изписаните страници, изпомачкани от Леонардо.

Внимателно попих мастилените петна и поизгладих с длан хартията. 17 април 1873 г. — моят двадесет и първи рожден ден. Без да съобразя, че постъпката ми не е съвсем порядъчна, се зачетох в тъй познатия разкрячен почерк под датата.

Рожденият ден на Лавиния. Поръчах да ѝ направят пръстен от рубина на Мериш. Изглежда, че наистина ѝ доставих радост. — До този момент не знаех, че камъкът е принадлежал на майка ми; стори ми се странно, че и чичо не ми е казал нищо. Можех да се закълна, че както самият камък, така и златната змия, увиваща се около него като обков, са много старинни. Присвих вежди и продължих да чета, макар и да нямах това право. — Реших да пиша до Бостън. Лавиния вече е пълнолетна и има право да научи истината. Мериън не искаше да ѝ се възстанови имуществото и ние се съобразихме с нейното желание. Дошло е обаче време Лавиния сама да вземе решение по въпроса.

Следователно майка ми е знаела. Това бе първата болезнена мисъл, която проникна в съзнанието ми. Мама, тази безупречна, почтена жена, е знаела през всичките тези години, че Джъстис Робинсън не е мой чичо и по този начин е била съпричастна на една лъжа, която в крайна сметка ме накара да страдам. Мама, чичо — пътеводните звезди в живота ми — бяха измамили моето доверие и поставиха под въпрос всички житейски стойности, в които вярвах.

Защо ме бяха излъгали? Нима са си въобразявали, че правят това от любов към мен? Но обичта не може в никакъв случай да оправдае измамата, нали? Щом като заблуждаваме тези, които обичаме, значи не

ги уважаваме достатъчно. Защото ако ги уважавахме, щяхме да знаем, че те са в състояние да понесат бремето на истината. Вероятно и Джъстис Робинсън е почувствал същото, тъй като е продължил да пише с треперещи пръсти: *Когато се сетя, че от толкова време разиграваме този театър с Лавиния, не мога да се освободя от известни угризения на съвестта.*

За какъв театър става въпрос, надигна се в мен негодувание. Театър ли е това да се представя за мой чичо? Или да ми внушава надеждата, че един ден ще наследя колекцията? Та нали именно той ме учеше да обичам този живот, да гледам на тези предмети като на живи същества, като моя собственост, като част от самата мен? Докато най-сетне свикна с мисълта, че живот на по-ниско равнище би ми бил непоносим. Театър ли е това да ме възпита като ренесансова дама, а след това да изостави несамостоятелното същество, каквото бях, съвсем неподготвено за съвременния живот? Без всякакво предупреждение той ми нанесе удар в гърба и предизвика в мен гняв и дори омраза.

Забравих всичко — и мастилото, и Леонардо, и времето. В мен се надигна непозната до този момент възбуда и аз изсипах всички чекмеджета на пода. Започнах неистово да прелиствам писма, записки, различни сметки и всички онези дебели дневници. Не знаех точно какво търся... може би някое сведение за Бостън, за майка ми, рубина, за нашето псевдосемейство, изобщо нещо, което да обясни целия този театър, този безсърдечен маскарад — убиец на надежди и илюзии.

Когато се изправих отново, вече бе нощ. Гърбът ми бе вдървен, очите ме боляха, а в сърцето си изпитвах студ. Примиреният Леонардо вече спеше. Всъщност и аз трябваше да постъпя като него. Защото не открих това, което търсех — цялата истина за себе си или поне своята самоличност.

Все пак се натъкнах на някои следи. Джъстис Робинсън — вече не можех да го наричам „чичо“ — знаеше нещо за баща ми. Той е потърсил целенасочено майка ми и без да издава това, което знае, се е представил за родственик на мъртвия ѝ съпруг. В един момент обаче мама явно беше научила истината, каквато и да е била тя, но после, кой знае защо, не бе предприела нищо. Тя просто продължила да води домакинството, ние останахме заедно, а мъжът, който не бе мой чичо,

все така играел ролята на добричкия роднина. Не знаех какво е искал да скрие, но бях решена на всичко, за да открия истината.

Съществуваха само две неща, които можеха да ме упътят. Едното от тях бе Бостън. Джъстис Робинсън бе родом от този град и очевидно осемнадесет месеца преди смъртта си бе разменил писма с някого. Второто бе рубинът на мама, който искреше на пръста ми — тайнственият камък, дълбоко проникнал в безброй човешки слабости и низки дела.

Бях сигурна обаче, че ще настъпи денят, в който по някакъв начин ще разгадая цялата истина за себе си.

Отправих се с несигурни крачки към леглото. Не очаквах да заспя, но бях толкова изтощена, че незабавно потънах в дълбок сън. Разбуди ме студената светлина, струяща от прозореца, както и жалните протести на гладния Леонардо.

Интернатът и възпитанието на мама ме бяха приучили на дисциплина. Реших да сплета косите си, да облека чисто бельо и да се облека по-прилично. Понечих да си сложа и траурните дрехи, но внезапно се спрях. Не, не биваше да ги нося повече. Облякох една от ежедневните си рокли от кафяв муселин на цветчета, увих около врата си дантелено шалче и слязох долу.

Пощата бе пристигнала и лежеше разхвърляна до входната врата под месинговия процеп на пощенската кутия. Едно специализирано антикварно списание и няколко съболезнователни писма, с които щях да се занимавам по-късно. Най-накрая съзрях и плик с цвят на лавандула, адресиран до мис Лавиния Стантън. Почеркът, явно женски, не ми бе известен, но въпреки това ми се стори странно познат. В този миг почувствах слаб аромат на канела. Грабнах писмото и разкъсах плика.

Скъпа моя Вини...

Боже, откога никой не бе ме наричал така! Погледът ми прелетя по редовете.

Баща ми съобщи за смъртта на твоя чичо. Както знаеш, татко също е колекционер и е научил за скръбното

събитие. Не познавах покойния, но ти винаги си говорила за него с обич и нежност. Сигурно в момента се чувстваш направо съкрушена.

Ах, Дамарис, помислих, има толкова неща, които не знаеш!

... след няколкогодишно пребиваване в чужбина сега отново съм си в къщи. Ние се нанесохме в стария ни дом на Марлбру Стрийт и се надяваме да останем там за постоянно. „Ние“, това сме татко, леля ми Марина, която се грижи за мен като истинска майка, и аз. За пръв път след смъртта на мама тримата сме отново заедно. Не бях никак добре по онова време — сигурно все още си спомняш колко зле се чувствах понякога в интерната — и затова надделя мнението, че животът в чужбина ще ми се отрази добре.

Скъпа моя Вини, толкова отдавна не сме се чували. Не зная какви са твоите планове, но ми позволи все пак в името на приятелството ни да споделя твоята скръб. Копнея да те видя отново и ми се иска да ни посетиш за по-дълго време. Знаеш, че когато си при мен, аз винаги се съживявам. Татко вероятно ще се съгласи да предостави къщата ни за галаприем, посветен на благотворителни цели. Възможно е да покаже и колекцията си от епохата на Ренесанса. В тази връзка твоите познания ще бъдат неопределима помощ за нас. Леля Марина пък притежава купища старинни дантели и иска да ги реставрира. Разказах ѝ за уменията ти в тази област. Моля те, пиши ми или телеграфирай, че ще дойдеш скоро, и то за дълго. Татко те очаква с нетърпение, а аз още отсега се радвам, че ще мога да ти върна поне част от всичко онова, което си направила за мен.

Твоя обичаща те „по-малка сестра“

Дамарис

В очите ми избиха сълзи на гняв и аз смачках страниците на писмото в ръцете си. О, Дамарис, помислих, станала си вече млада дама и си усвоила уменията да се изразяваш изискано, но както винаги намеренията ти са прозрачни. Знам какво представлява това писмо — то е всъщност грижливо замаскирано предложение за работа към изпадналата в нужда приятелка, на която не можеш да предложиш милостиня, без да я обидиш. Лумналата в мен гордост ме подтикваше да разкъсам писмото и да го запокитя в огъня, но се овладях.

Спряха ме две неща. Първото бяха думите, дописани непосредствено след подписа: *Не съм никак добре. Понякога дори се боя, че...* И нищо повече. Дамарис бе гордо момиче, трябва да ѝ е струвало много, за да направи такова признание.

Адресът, Марлбру Стрийт, бе второто обстоятелство, което сподави импулса ми. Дамарис живееше в Бостън, града, който заемаше ключова роля в записките на Джъстис Робинсън.

Аз исках, не, аз трябваше да издира своята истинска самоличност. И то в Бостън.

ГЛАВА ВТОРА

Ще спомена съвсем накратко последните си дни в Ню Йорк, както и пътуването до Бостън, тъй като колкото по-малко мисля за тях, толкова по-добре. Опаковах малкото си лични вещи и се помъчих бързо да напусна дома на Минета Стрийт, тъй като свръхвъзбудените ми нерви едва ли щяха да понесат някое дълго и сантиментално сбогуване. Погалих инкрустирания шкаф, вдигнах куфара и кошчето с Леонардо, след което за последен път се спуснах по тясното каменно стълбище. Изобщо не обърнах глава.

От пътуването до Бостън си спомням главно претъпканите студени вагони, оскъдната храна и самодоволните, свръхуверени в себе си търговски пътници. Пътувах в туристическата класа — цената на луксозния вагон надхвърляше скромните ми възможности. Пристигнах в Бостън премръзнала, цялото тяло ме болеше от тръскането, а отгоре на всичко и Леонардо беше в отвратително настроение. Когато слязох на неприветливата сива гара, вече се смрачаваше. Покрай мен на перона търговските пътници се сбогуваха весело един с друг, за да се намерят секунди след това в обятията на семействата си. Стоях сама и може би за пръв път от началото на цялата тази история се почувствах самотна и обезкуражена. Не биваше обаче да се отпускам и затова се загънах плътно в дрехата си, вдигнах глава и се заех да потърся кола.

Никога дотогава не бях пътувала в нает екипаж и затова се заоглеждах напълно безпомощно. В този момент пред мен неочаквано се изправи кочияш в безупречна ливрея.

— Мис Стантън? — Той сне учтиво шапка и по веселото му ирландско лице се появи усмивка. — Маркиза Орсини ме изпрати, за да ви отведе. Ще бъдете ли тъй любезни да ме последвате? — Вероятно погледът ми е издавал изненада и объркване, защото той добави дружелюбно: — Колата на семейство Калхън, госпожице.

— О да, разбира се. — Последвах го с тягостно чувство до елегантния екипаж. Маркиза Орсини... това сигурно беше лелята. Дамарис не споменаваше в писмото си, че родственицата ѝ е от

благородно потекло. Нещо повече, дотогава изобщо не знаех, че има леля. Странно защо, но се почувствах малко излъгана.

— Дайте ми, моля, бележката за багажа. Ще се погрижа за куфарите ви. — Подадох му мълчаливо поисканата квитанция, той ми помогна да се кача във фойтона и изчезна. Момчето правеше много добро впечатление. Колко глупаво от моя страна, помислих си, да се надявам, че на гарата ще ме очакват Дамарис, може би леля ѝ и дори баща ѝ. Та нали идвах тук не като гост, а като служител. Не биваше никога да забравям този факт. Седнах вдървена върху плюшената тапицерия и просто зачаках. Не след дълго кочияшът се върна, натовари куфарите ми, седна на капрата и потегли.

Каляската имаше еластични ресори и вдлъбнатините на настилката почти не се усещаха. С носната си кърпичка избърсах замъглените прозорци и се възрях навън. Единственото, което успях да различа, бяха редицата черни сгради покрай пътя и потрепващата светлина на обгърнатите в мъгла улични фенери. Минахме покрай дълга желязна решетеста ограда, заобиколена от високи, надвиснали дървета. Предположих, че това е Пъблик Гардън, градския парк. Колко слабо познавам Бостън, помислих си и изведнъж планът да започна тук своите издирвания ми се стори направо авантюристичен. Пригладих меките си кожени ръкавици и под дясната усетих рубинения пръстен.

Колата спря. Кочияшът отвори вратата и ми помогна да се измъкна навън. Пред очите ми се изправи елегантна къща. От всички страни я заобикаляше ограда от ковано желязо. В тъмнината не бе възможно да се забележат детайли, но очевидно ставаше въпрос за стабилна, архитектурно съразмерна постройка. Входната врата представляваше арка, оградена с рамка от люнети и стъкла, поставени в оловен обков. От двете страни, както на партера, така и на първия етаж, имаше симетрично разположени еркерна прозорци. Загледах се по-продължително в тях и дъхът ми спря. Защото в светлината, струяща отвътре, успях да различа, че квадратните стъкла не са гладки. Направени бяха от неравно старинно оловно стъкло с лилав отенък.

Градинската порта зееше и внезапно над каменните стъпала се разтвори черната входна врата. Успях да съзря и част от осветената вътрешност на къщата. Зад мен кочияшът вече снемаше багажа ми. Той пристъпи до мен и прошепна едва доловимо:

— Вие сте желан гост тук, мис. Младата господарка много държи да знаете това.

Какъв сърдечен жест, помислих си. Понечих да му благодаря, но той вече се занимаваше със своите си работи. На входа ме очакваше някаква фигура с доста строг вид. Вдигнах глава, нощният вятър раздвижи перата на шапката и те докоснаха тила ми. После се заизкачвах с твърди стъпки по стъпалата на вила „Калхън“.

Икономът имаше вид на персонаж, излязъл от книгите на Оливър Голдсмит. Покани ме в хола и ми посочи твърд стол, облечен в сатен. Почувствах се някак неловко. Огледах се — помещението бе просторно, с блестящ паркет, а по стените висяха старинни картини в златни рамки, които се губеха в здрача. На следващия ден тук щеше да нахлуе светлина. На горните етажи имаше коридори, свързани помежду си с вити стълбище. Те обграждаха хола като галерии. Един — единствен миг бе достатъчен, за да поема в себе си всички тези впечатления. Внезапно някаква врата се отвори, една дама пристъпи в помещението и аз начаса забравих всичко около себе си.

Като дете наблюдавах веднъж как някакъв молец танцува привидно безгрижно на фона на светлината. Той изглеждаше целият от злато, а светлината покрай него сякаш помътня. Когато пред мен се изправи маркиза Орсини, си припомних тъкмо тази гледка.

— Мис Стантън? Аз съм Марина Орсини. Радвам се, че дойдохте при нас.

Гласът на тази жена притежаваше богатството и пълнозвучието на църковен орган. Освен това бе и добродушен. Стори ми се, че се смалявам и ставам съвсем незначителна.

Маркиза Орсини бе сякаш цялата от злато. Като коприните и кадифените драперии в картините на старите италиански майстори. Червеникаво — златисти къдрици обрамчваха класическото чело. Кадифената одежда в златистокафяв цвят бе с безупречна кройка, а тежките обици хармонираха с тъмната топазена брошка, придържаща шалчето от фини дантели на врата ѝ. Изправих се, трудно сподавяйки детинския импулс да направя реверанс, както ме бяха учили в училище.

— Сигурно сте уморена от пътуването и искате да си отдъхнете. Слугата веднага ще занесе куфарите ви горе. *Madonna santa!* — В този

миг тя преbledня и отскочи рязко назад, сякаш някой я е ударил. Идеше ми да потъна в земята от неудобство.

Леонардо бе изскочил от коша си и по стар обичай се бе настанил върху кадифения шлейф на маркизата. Очевидно искаше да покаже на целия свят, че не е изтърпял всички тези трудности, за да го пренебрегват след това. Като добра домакиня тя би трябвало да го утеши с мляко и хляб, а дори и с глътка коняк — любимото му питие. Моят котарак изглеждаше фантастично на фона на кафявото кадифе и безспорно осъзнаваше този факт. Колкото и да бях объркана, гротескното в тази ситуация, както и странното поведение на маркизата, достигнаха до съзнанието ми. Защото я обзе не гняв — нещо, което бих разбрала — а чист страх.

Вдигнах на ръце Леонардо, който съскаше и дращеше, хванах здраво лапичките му и се опитах недотам свързано да обясня защо съм взела животното със себе си.

— Наистина съжалявам много, че ви изплаши — бяха думите, с които завърших оправданията си.

— Не ме е изплашил. Просто Дамарис не бива да влиза в съприкосновение с котки. Разболява се от тях. — След тези думи тя ме освободи с небрежен жест. — Вие, разбира се, няма да пускате животното от стаята си. Наредила съм да ви настанят в синята стая на третия етаж. Шивалнята е точно до вас и, както виждате, всичко се нарежда отлично.

Така, сега вече положението ми в този дом бе повече от ясно — не съвсем гостенка, но в замяна на това малко повече от слугиня. Задишах тежко, стараяйки се да сдържам езика си. В този момент някъде от горните етажи до нас достигна топъл, златист лъч светлина и един задъхан глас извика:

— Вини, скъпа!

С развяна нощница Дамарис се спусна надолу по стъпалата, като се подпираше с две ръце за перилата. Все още си беше такава мъничка и нежна, а светлата ѝ коса се стелеше по раменете. Стори ми се, че времето е спряло и ние двете сме все още в пансиона. Тя се втурна насреща ми с разтворени ръце и аз я притиснах нежно в прегръдката си.

Вгледах се внимателно във фините черти на лицето ѝ и забелязах, че вече не е дете. В нейните очи се таеше познание,

присъщо по-скоро на възрастните. Клепачите ѝ бяха натезжали от сълзи, но цялото ѝ лице сияеше. Самата тя се смееше задъхано, точно както някога.

— Вини, скъпа Вини, толкова е хубаво, че си тук. Прости ми, че не те посрещнах на гарата, но наистина не се чувствах добре. Боже, каква хубава котка имаш! Може ли да я погаля? — Леонардо не се възпротиви на ласките и замърка от благодарност. — Сигурно си много изморена. Ела с мен. Ще живееш до моята стая. Между двете стаи има свързваща врата, ще я оставяме отворена и ще си приказваме до късно през нощта.

— Вече настаних мис Стантън в синята стая — обади се маркиза Орсини с благ глас.

При тези думи Дамарис пребледня. Докоснах леко ръката ѝ, но тя изобщо не ми обърна внимание. Покачи се на най-долното стъпало, така че очите ѝ да бъдат на едно и също равнище с тези на леля ѝ и я загледа втренчено.

— Лавиния ще живее до мен, лельо Марина. — В тишината гласът ѝ звънна като сребърна камбанка и маркизата отстъпи.

— Добре, мила, както пожелаеш — отвърна тя равнодушно и се отдалечи.

— Разбира се! Имаме да си казваме толкова много неща! Ела, Вини, ще сервираат чая горе. После ще се преоблечеш, защото се храним в седем часа. Надявам се, че татко ще бъде тук, за да те поздрави. — Очевидно по време на престоя си в чужбина Дамарис се бе научила да се владее. Докато ме водеше нагоре по стълбището и по коридора, думите се лееха като река от устата ѝ.

— Стаята ми е разположена в края на коридора, а до нея е и съблекалнята. А тук ще живееш ти. Прозорците гледат към Марлбру Стрийт, виждаш, нали? — Дамарис прекоси помещението и разтвори тежките виолетови завеси. През това време затворих вратата и поставих Леонардо върху цветния килим. Той незабавно се зае да изследва помещението, в което преобладаваха виолетовият, маслинозеленият и златистожълтият цвят. Снех шапката от главата си, поставих я скрина и едва тогава забелязах, че Дамарис е пребледняла като платно и трепери цялата.

Спуснах се към нея.

— Дамарис, какво има? Болна ли си?

Дамарис поклати рязко глава и впи нокти в дланите си.

— Не, не съм болна. Просто съм вбесена и се срамувам. Лавиния, ужасно съжалявам.

— За какво съжаляваш? — Но още в мига, в който зададох този въпрос, до съзнанието ми достигна смисълът на нейните думи и лицето ми поруменя. Взех тънките ѝ ръце в своите. — Това няма никакво значение. Не го приемай толкова дълбоко!

— Не, не, разбира се, че има значение. Това бе изключително неучтиво и обидно от нейна страна. Та ти си моя гостенка! Моля те обаче да забравиш този случай. Заради мен.

— Разбира се, Дамарис. — Не можех да ѝ кажа, че нуждата и личният ми интерес ме принуждават да преглътна тази и други обиди. Някой ден щях да ѝ разкажа поне отчасти своята история, но подходящият момент все още не бе настъпил.

Дамарис се отпусна на кушетката от зелено кадифе — сякаш с отшумяването на гнева я напуснаха и силите.

— Леля Марина не е лош човек. Но е европейка и... вижда нещата по различен начин. В Европа обръщат внимание най-вече на семейните традиции и парите, а тя е притежавала и двете. В Америка обаче имат значение единствено предците, дошли тук на борда на „Мейфлауър“. Откакто се настанихме в тази къща, са ни посетили вече някои от най-изтъкнатите семейства в града. От любопитство, разбира се, и защото се надяват татко да открие музей с парите си. Някои от тях са бедни като църковни мишки, а по времето, когато в нашия род е имало графове и князе, прадедите им са били прости селяни. Всичко това обаче не им пречи да гледат на нас като на жалки итало-ирландски емигранти.

Дамарис спря за момент и приглади с ръка пискюлите на сатенената възглавница до себе си. Погледът ѝ бе забит в пода.

— Бяхме в Италия и там изобщо не мислехме за тези неща. Леля Марина... тя се чувства засегната. Разбираш ли? — Погледите ни се срещнаха, но после отново се отделиха един от друг. Да, разбирах я отлично.

Леонардо скочи на кушетката и се разположи между нас. Той замърка доволно; стори ми се, че това прекъсване на разговора бе добре дошло и за двете ни. Дамарис го почеса зад ушите.

— Разбира се, че ще може да ходи навсякъде и няма да стои само в твоята стая. Татко сигурно ще се съгласи. Той обича котки. За единадесетия ми рожден ден ми подари котенце, но то умря. — При тези думи тя загали Леонардо по-бавно и гласът ѝ замря.

— Да, но щом присъствието на котка не ти действа добре...

— Не, не е вярно — прекъсна ме Дамарис с категоричен глас. — Леля Марина се бои съвсем безпричинно от котки, но не иска да си признае. Татко казва, че човек трябва да е наясно със страховете си, за да се пребори с тях. Моля те, нито дума вече по този въпрос. Вини, толкова съм щастлива, че дойде.

Беше изключително мило от твоя страна да ме поканиш.

— Откакто се завърнахме, мисля често за теб, но не знаех как да те открия. Когато татко научи за смъртта на чичо ти, приех този факт като знак на съдбата. — Ръцете на Дамарис се движеха неспокойно и според мен тя се канеше да ми издаде някаква тайна, но сякаш все още не можеше да набере смелост. — Извини ме, моля те. Това прозвуча ужасно. Но след като вече си тук, ще поостанеш за по-дълго време, нали. Татко също мисли така. А спрямо леля Марина ще трябва да проявиш малко повече... снизходителност, нищо повече.

Само че в този случай именно Марина бе искрена. Названието „гостенка“ не отговаряше на действителността. Внезапно ме обзе силното желание да поговоря открито по този въпрос с Дамарис.

— Дамарис — започнах аз внимателно, — нека не се заблуждаваме една друга, моля те. Много добре знам защо си ме поканила.

Нейната бурна реакция ме свари неподготвена. Изправи рязко глава, а в очите ѝ се появи блясък, който познавах отлично, защото само няколко дни по-рано се чувствах по същия начин: В очите на Дамарис се четеше сляпа паника. Тя задиша тежко и аз блъснах Леонардо от скута си — за негово огромно разочарование. После прегърнах приятелката си и извих тялото ѝ напред, както го правех някога в интерната. За щастие пристъпът бе от леките — не мина много време и тя полегна на кушетката стихнала и изтощена.

— Леля ти е права. Мястото на Леонардо не е тук.

При тези думи Дамарис поклати глава в несъгласие.

— Той няма нищо общо с това. Причината е... о, ето го и чаят!
— В този миг в стаята пристъпи спретнато облечена камериерка с

пълен поднос в ръце и приятелката ми се изправи на леглото видимо успокоена. Дамарис се вживя в ролята на домакиня и се зае с каната, а аз свалих връхните дрехи и ръкавиците си. Погледът ѝ падна върху рубинения пръстен, тя присви вежди и попита:

— Този пръстен ми се струва някак познат, но не знам откъде. В училище носила ли си го?

Поклатих глава.

— Преди известно време го получих като подарък за рождения си ден. Семейна скъпоценност. — Погледнах Дамарис, сгушена като малко момиченце сред възглавниците, и внезапно между нас отново се възвърна някогашното доверие. Понечих да ѝ разкажа за своите авантюристични планове, но неочаквано вратата се отвори и моментът отлетя.

На прага застана една жена, напъхала телесата си в слугински дрехи. От думите ѝ обаче можеше да се заключи, че е доверено лице в семейството. С посивялата си коса, румени бузи и свежо ирландско лице пред нас стоеше една типична представителка на това, което в добрите семейства по традиция се нарича „момиче за всичко“.

— Мис Дамарис, минава шест часа, а вие все още не сте започнали да се обличате! Какво ли ще си каже баща ви, ако го накарате да чака.

Дамарис скочи на крака.

— Нима татко ще дойде на вечеря, Меги?

Жената изпръхтя презрително.

— Че откъде да знам? Маркизата разпореди да се сложи маса за четирима. Следователно ни остава само да гадаем, дали ще дойде баща ви или пък отново онзи мистър Слоун, за трети път през тази седмица. Вие обаче трябва да побързате, госпожичке. — При тези думи тя постави съд с вряла вода на масичката и излезе. Дамарис я послуша и през свързващата врата се завтече в стаята си. В същия този момент един от слугите внесе моя куфар и аз се заех със собствения си тоалет.

Маркизата не изглеждаше особено въодушевена, когато Дамарис обяви, че ще седя на масата заедно с останалите. Нейната реакция не ме развълнува никак. Защото не бях зависима от тази жена. В порив на злоба извадих от куфара любимата си копринена рокля. Цветът ѝ — тъмнолилав — бе съвсем обикновен, дори малко слугински, кройката обаче — не. Полите бяха набрани отзад и множество гънки се спускаха

надолу. Преди време бях обвезала дълбокото остро деколте и тесните ръкави с множество отделни късове от скъпоценна старинна дантела — чичо Джъстис ги откри навремето в някаква стара ракла. Меги, която тъкмо закопчаваше роклята отзад, одобри моя избор.

— Маркизата не може да носи този цвят, защото така бледността на лицето ѝ изпъква още повече. А вие, госпожице, не позволявайте да ви се качват на главата! Не забравяйте никога, че тук вие сте желан гост! — Думите ѝ буквално повториха поздрава на кочияша. Очевидно слугите стояха зад мен... или зад Дамарис. Предположението ми, че Меги е най-приближената прислужница на семейството, се оказа вярно. Някога била бавачка на Дамарис, но я пенсионирали, когато семейството отпътувало от страната. Всичко това научих от непрестанното ѝ бърборене, придружаващо работата ѝ. Тя закопча всички кукички и копчета по роклята, среса косите ми и ми помогна да ги прихвана. Припомних си разкошните къдрици на Марина и взех решение да прибера косите си на плитки. Това не беше модерно, но пък плитките ми стояха добре. Освободих Меги, седнах до огъня и зачаках гонга, оповестяващ началото на вечерята. Сърцето ми се разтуптя силно и пулсът ми се ускори.

За да се поразтуша, взех някаква книга от масичката до мен. Бе от пергамент и сахтиянова кожа. Първоначално обърнах повече внимание на подвързията, отколкото на съдържанието. После обаче разтворих книгата напосоки и прочетох следното:

*Осанката му с прежна светлина сияеше все още,
и не приличаше по нищо на низвергнат ангел...
Наистина ликът му бе образден с белези дълбоки
от Гръмотевичния Божии гняв,
а на страните му повехнали
печал и грижа се четяха, но под заключените вежди
непримирима
гордост, смелост, дух искряха...*

В ръцете си държах „Изгубения рай“ на Милтън.

Макар и да не бе съвсем неуместно да се позамисля върху греха, наречен „гордост“, все пак в момента съвсем не ми беше до него.

Погледът ми се спря механично на пожълтелите страници.

В този миг от долната част на къщата долетя удар на гонг и Дамарис дойде при мен през свързващата врата.

— Вини! Готова ли си вече? Боже, колко си хубава! — Тя взе ръцете ми в своите, изправи ме на крака и двете заедно се отправихме към залата на долния етаж. Дамарис бе облечена в елегантна вечерна рокля, скроена според изискванията на най-новата мода за млади девойки, които съвсем скоро ще бъдат въведени официално в светското общество. Стори ми се обаче, че пищната одежда просто я задушаваше. Изглеждаше по-малка, по-крехка и преbledняла от когато и да било. Стигнахме до вратата на библиотеката и отвътре до нас достигнаха гласове. Дамарис буквално се скри зад моя гръб. Нейната зависимост укрепи самочувствието ми и аз пристъпих прага с високо вдигната глава.

Влязохме и разговорът начаса замря. Усетих настъпилата тишина буквално с кожата на тялото си, но едновременно с това осъзнах, че не хората, а самата зала излъчва уют и тишина. Помещението бе тъкмо по мой вкус. Винаги си бях мечтала точно за такава стая — съчетание между флорентински и веронски стил от петнадесето столетие. Висока, квадратна и тъмна, залата внушаваше едновременно усещане за простор и покой. На различни места бяха разположени единични столове с високи облегалки, както и дивани, тапицирани с венециански платове в меки тонове — червено, синьо и златисто. По стените се издигаха лавици, които стигаха до тавана. Място бе оставено единствено за няколкото старинни картини в тежки рамки. Над камината висеше портрет на млада жена, облечена в бяло. Косата ѝ, навита на плитки като моята, бе украсена с лилии. Нейните тъмни очи гледаха замислено някъде надалеч, сякаш съзираше нещо, скрити за погледа на останалите. Носеше странна огърлица — колие от мрежесто злато, усукано около оста му.

С нежелание откъснах очи от старинния портрет и вниманието ми се насочи към живите същества, обитаващи залата. В дълбоко кресло седеше Марина Орсини, облечена отгоре до долу в коприна с цвят на кехлибар. Накитите ѝ искряха на светлината на свещите, разположени в позлатени стенни ниши. Погледът ми обаче се спря на високия, строен мъж до камината, който се бе навел безгрижно над пламъците и изучаваше внимателно парче планински кристал. Той

въртеше минерала между пръстите си и при всяко обръщане светъл лъч отразена светлина заслепяваше очите ми.

— Татко! — извика Дамарис радостно.

Рос Калхън се изправи бавно и се обърна към нея. Първото, което забелязах, бе безупречният черен костюм, както и ризата от фин бял лен. Самият мъж обаче бе значително по-интересен — интересен, но и смуцаващ, сама не разбирах защо. Косата му бе буквално синьо — черна, а кожата имаше цвят тъмен и заедно с това блед. Лицето обаче... за малко щях да изкрещя, когато се вгледах в него. Несъмнено прочетеното в стаята ми е оказало влияние, но бях готова да се обзаложа, че пред мен се е изправил самият низвергнат ангел от поемата на Милтън. Фините, изваяни черти, черните мигли и очите, разположени дълбоко в орбитите, ме накараха за миг да си помисля, че виждам самото въплъщение на смъртта.

А после, подтикнат от възклицанието на дъщеря си, той се обърна изцяло към мен. Очите му бяха зелени като смарагди. И също толкова студени.

ГЛАВА ТРЕТА

До ден — днешен пазя в паметта си подробностите от онази първа вечер в дома Калхън. Още докато се хранехме, започнах да анализирам словата и действията на присъстващите, като се стараех да систематизирам строго всички факти и противоречия.

Странно, но за мен това не бе вечеря, а по-скоро събиране, независимо че присъствахме само ние, четиримата обитатели на къщата. Причината се коренеше, може би, в лукса, тъй необичаен за една вечеря. А може би и в липсата на семейна спойка, нещо, за което обаче не носех никаква вина.

Мистър Калхън ме заведе под ръка до масата. Не разбрах дали стори това, защото бях гостенка, или защото двамата тъкмо разговаряхме, когато ни повикаха на масата. Едно нещо обаче знам със сигурност — маркизата не изглеждаше никак възхитена.

Трапезарията се намиреше на отсрещната страна на залата и по издължената си форма напомняше италианска манастирска магерница. Стените имаха покритие от тъмен лак, а по ръбовете преминаваше боядисана ивица. Над шкафа за съдовете висеше старинен гоблен. Високи столове, тапицирани с кадифе, стояха около полирана ренесансова маса с разстлана брокатена покривка в средата. На нея ни очакваха многоетажна купа, пълна с плодове, както и два високи свещника. Свещите им, както и тези от стенните ниши, бяха и единственото осветление в залата. Мистър Калхън ми посочи къде да седна — на една от надлъжните страни, откъдето покрай купата с плодовете можех да гледам Дамарис право в очите. Самият той се разположи на долния край на масата, близо до гоблена. Маркизата пък си избра място отсреща. Последва едва забележим сигнал и прислугата започна да поднася ястията.

Не след дълго наострих уши дали няма да чуя някоя скрита виола или флейта. Защото единственото, което отсъстваше в тази обстановка, бе камерният оркестър. Зад всеки от столовете стоеше изправен по един прислужник и тази подредба не бе лишена от

смисъл, тъй като седяхме на такова разстояние един от друг, което не ни даваше възможност да предаваме ястията от ръка на ръка. Храната изглеждаше съвсем обикновена, но заедно с това бе и извънредно изискана, нещо, което до този миг не бях срещала в живота си. Трепкащата светлина на свещите придаваше на лицата ни призрачен вид. Погледнах крадешком към Дамарис — тя се хранеше съвсем тихо и безшумно, като не вдигаше очи от чинията. Леля й пък от своя страна седеше изправена на стола си и придружаваше поднасянето и отнасянето на ястията със звучния си глас.

— Мисис Кабът и нейният комитет ще дойдат утре на чай, Рос. Ще можеш ли да се освободиш?

Рос Калхън махна нетърпеливо с ръка.

— Нали знаеш, че в момента вода преговори за сливане с една фирма. Не мога да ти обещаая, че ще взема да прекъсна разговорите заради някакви си там повърхностни ангажименти.

— Това не са повърхностни ангажименти. Дамите вече многократно те помолиха да определиш датата за празничната вечер. Не можеш постоянно да ги залъгваш с празни обещания.

— Не залъгам никого. Но трябва да те предупредя, Марина, че ако тези жени продължават да ме притискат, няма да постигнат нищо. Не искам някакви си бостънски квачки да накълват колекцията ми, преди да я каталогизирам и изложа по най-добрия начин.

— Много добре знаеш, че Уорън Слоун ще ти помогне. А освен това си помислих, че и мис Стантън е поканена тук именно с тази цел. Гласът на Марина Орсини бе мек като кадифе, аз обаче се почувствах, сякаш отнякъде полъхва студен вятър. Всичко в мен се стегна, във въздуха се таеше опасност. Рос Калхън я изгледа хладно с дълбоко разположените си очи.

— Мис Стантън бе поканена, с цел да посети своята приятелка Дамарис. Силно се надявам, че тя ще остане сред нас по-дълго време, за да й прави компания и може би, за да я дари с утеха. — Колко чудати слова, помислих. — Освен това не ми се вярва, че една тъй хубава млада жена ще поеме отговорността да се занимава със съкровища от епохата на Медичите; все пак в колекцията ми има множество чупливи предмети, които отгоре на всичко могат и лесно да се загубят.

Въпреки направения комплимент, в мен се надигна негодувание. Не можах да се сдържа и отвърнах:

— Естествено, бих се заела с една такава дейност едва след като се склучи надлежната застраховка. Не мисля обаче, че това представлява някакъв проблем. Миналата зима, например, направих опис на колекцията Ренселър в Ню Йорк. Самата аз бях застрахована и отгоре на всичко нито един от предметите не се счупи или загуби. Все пак не съм съвсем без опит, поне що се отнася до боравенето с антикварни предмети.

Думите ми прозвучаха малко самохвално, признавам си; след това уж случайно ръката ми се плъзна към брадичката, така че рубинът да проблесне на трепкащата светлина. Вдясно от мен Марина Орсини издаде тихо възклицание. Не ѝ обърнах внимание. Изгледах хладно Рос Калхън и установих със задоволство, че реагира като човек, комуто някое миличко, любвеобилно котенце внезапно е показало ноктите си.

Вече бях установила, че Рос Калхън не обича да го хващат натясно, нито пък да бъде предизвикван. Дамарис говореше за него със страхопочитание, сякаш бе някакъв цар. В нейните, а вероятно и в собствените си очи той наистина бе цар, за мен обаче — не. Вярно е, гордостта ми се съпротивяваше срещу мисълта, че трябва да изкарвам прехраната си срещу заплащане. От друга страна обаче — ако тук не оценяха труда ми, щеше да отлети и последната ми надежда да се заема с дейност, подходяща за мен.

За свое голямо учудване забелязах, че той с усилие сдържа усмивката си.

— Нима си имаме в къщата и второ същество с нокти, освен онова красиво животно, за чието присъствие вече научих. Бих искал скоро да се запозная с вашия придружител, мис Стантън. И ако случайно все още не знаете, трябва да ви уверя, че и той е добре дошъл сред нас. Ако пожелаете да ни помогнете в разопаковането на колекцията Калхън, никой няма да ви попречи. С думите си преди малко не съм искал да загатна, че не можете да боравите с предметите или че не ще ги оцените подобаващо. Това, което исках да кажа е, че във връзка с каталогизирането може би не разполагате с достатъчно знания относно точната им оценка.

— Лавиния не само умее да цени старинните предмети и не само се отнася грижливо с тях — обади се благо Дамарис, — тя притежава

също и необходимите професионални познания. Вече ти споменах за това, татко, нали?

— О, знам, има ги от Джъстис Робинсън. Той бе един от малкото, които можеха да разграничат истинското от фалшивото и освен това притежаваха усет за същинската стойност на нещата. Наистина ще се радвам, ако мис Стантън е овладяла нещо от неговите познания.

При тези думи вече не можех да се сдържа.

— Той бе наистина един от малкото, които можеха да различат истинското от фалшивото при хората и техните гласове, а не само при антикварните предмети. Това си качество той проявяваше дори и тогава, когато истинската стойност на нещата се прикриваше отлично.

При тези думи в стаята се възцари напрегната тишина. Усетих как Дамарис затаи дъх, а леля й ме загледа пронизващо.

— Ще бъдете ли тъй любезна да ни осведомите — запита мистър Калхън със саркастична любезност, — какво имате предвид с това тъй двусмислено твърдение?

— Останах с впечатлението, че резкият тон, тъй присъщ на дома Калхън, може и да е оригинален, но далеч не е тъй истински и автентичен като тези флорентински столове. Не сте нито първият, нито последният, решил да прикрие скъпоценните си мебели с груб плат, за да ги държи далеч от очите на невежите еснафи.

За момент отново настъпи тишина. Неочаквано Рос Калхън отметна глава назад и се разсмя гръмогласно. Дамарис изръкопляска с ръце.

— Браво, Вини, ти успя да прозреш неговата същност. Татко много обича да провокира хората, като говори с тях прямо, без всякакви заобикалки.

— Той по-скоро използва този тон, за да каже на хората някои неприятни истини — добави Марина. — Рос, как можеш да се държиш по този начин?

Рос Калхън се усмихна възхитително.

— Е, моят стил ми спестява поне необходимостта да общувам с еснафите, нали това имаш предвид? Диагнозата ви е великолепна, мис Стантън. Моля, приежете моите извинения. Вие сте равностоен противник и ще се постарая следващия път да бъда още по-добър. Та значи обърнахте внимание на флорентинските столове. И от коя епоха са те според вас?

— От края на петнадесето столетие. Тапицерията обаче е от по-ново време. Този плат започва да се произвежда след 1520 година. — Имах късмет, тъй като Джъстис Робинсън притежаваше подобни столове. Реших обаче да сменя темата — можеше да се окаже, че по други въпроси не съм толкова вещ специалист. — Заинтересува ме портретът над камината. Прилича ми на Дел Сарто. Негова творба ли е?

— Сигурно е от неговата школа, макар че точният произход на картината все още не е уточнен. Но и аз като вас съм склонен да приема, че е работа на самия Дел Сарто. А забелязахте ли израза на очите?

Кимнах безмълвно.

— Наричат я Ла Бианка — намеси се Дамарис нетърпеливо в разговора. — За нея съществува и легенда. Татко притежава още един неин портрет, но не съм го виждала, откакто сме се прибрали. Там тя носи същото колие, но с едно украшение към него...

— Дамарис — прекъсна я Рос хладно, — само бърбориш. Престани незабавно с тези глупости.

До този момент не бях преживявала такова нещо — един баща да скастри собствената си дъщеря по толкова груб и жесток начин. Дамарис буквално се смали. Тя се зае с десерта, но не бе в състояние да преглътне дори и една хапка — само поднасяше вилицата до устата си, след което отново я пускаше долу. Бях толкова вбесена, че не можех да изрека и една — единствена дума. Накрая все пак реших да опитам:

— Забелязах по-рано на масата арфа. Свириш ли на нея, Дамарис? — Исках да ѝ дам възможност да се овладее и затова престанах да обръщам внимание на баща ѝ. Той обаче отговори вместо нея:

— Да, тя свири. Когато дамите са готови, можем да си изпием кафето в библиотеката и там Дамарис ще ни посвири.

— Само ако тя самата поиска!

— Ще поиска — отвърна Калхън, без да се замисли. — Дамарис най-охотно ще ни позабавлява, сигурен съм. Вярно, че не влага особено чувство в изпълненията си, но пък притежава добра техника.

Ако този човек беше мой баща и арфата беше моя, в този момент аз щях да я употребя по един точно определен начин. Успях обаче да се

овладея. Лесно ми бе да говоря, след като никога не съм имала истински баща. Може пък в това отношение да съм извадила по-голям късмет от някои други хора.

Отидохме в библиотеката, където в малки, крехки чаши ни поднесоха кафето — силно и горчиво. Не ми бе вкусно и ми стана неприятно, че Калхън е забелязал моята реакция; развеселеният му поглед ме следеше неотстъпно. Дамарис отпи само една — единствена глътчица. Седеше сплашена до мен на ръба на дивана и гледаше втренчено ръцете си. Когато обаче Калхън се обърна към нея с думите „Дамарис, музиката!“, тя се изправи послушно. Протегнах ръка.

— Моля те, само ако наистина искаш.

— С удоволствие ще пея за теб, Вини — отвърна тя спокойно, взе арфата в ръце, приседна на малък стол до камината и прокара пръсти по струните. Наблюдавах я с тревога, докато настройваше инструмента, вгълбена в собствените си мисли. Не, това не беше моята приятелка Дамарис, каквато я познавах някога — физически слаба, но със силен, несломим дух.

В последните няколко години нещо се бе случило с нея: нещо, пречупило нейната смелост, нещо, което — не преувеличавам — бе изпълнило душата ѝ със страх. Тя седеше пред нас, пребледняла като мъртвец, но изведнъж отметна глава назад и притвори очи.

Рос Калхън бе прав — тя наистина не влагаше чувство в музиката. Но в едно нещо бях сгрешила. Дамарис може и да бе наплашена, но не и сломена.

*Живели нявга две сестри красиви,
едната горделива, силна,
а другата — ... чист, непорочен цвят,
косите ѝ красели лилии.
Ръка в ръка те сплели в танц,
що свързва любовта със смъртта...*

Тя пееше балада за жената от портрета. И ми се струваше, че зная причината. Вътрешно я поздравих за взетото решение. Прииска ми се да погледна баща ѝ право в очите, но така и не намерих смелост. Пръстите на Дамарис се плъзгаха по струните. Приличаше на фигура

от средновековен goblen. Не след дълго тя отвори очи и се загледа някъде пред себе си с изражение, познато ми от жената, изобразена на портрета. Гласът на приятелката ми бе необработен и неукрепнал, но изпълваше стаята със сладкия звън на сребърни камбанки. Присъстващите я слушаха мълчаливо. В един момент обаче Дамарис взе фалшив тон, отпусна арфата от ръцете и сведе примирено глава.

— Уморена съм — проплака тя като дете.

— И бездруго слушахме предостатъчно. — Марина повдигна зиморничаво рамене. — Какво толкова намираш в тази песен? Та тя си е жива болест. Рос, няма ли да ни изсвириш нещо по-весело?

— Днес не — отвърна той късо. При тези думи изгледа дъщеря си недоволно; забелязах, че тя цялата се разтрепери под погледа му.

Изправих се.

— Аз също съм уморена. Денят бе тежък и уморителен и за мен. Извинете ме, моля.

— И аз ще дойда с теб. — Дамарис пое охотно сламката, която ѝ подхвърлих. Целуна леля си с неподправена нежност, а после, след известно колебание, и баща си и ме последва навън.

Огледах се още веднъж назад, докато се изкачвахме по стълбите. Испитах странното усещане, че миналото оживява пред очите ми. Двете фигури седяха безмълвни и неподвижни една срещу друга, помежду им висеше портретът, а украсената с резба врата образуваше около тях рамка, сякаш бяха образи от средновековен триптих.

Дамарис държеше главата си изправена, но се движеше бавно и при всяка своя крачка се хващаше за парапета. Когато се скрихме от очите на останалите, тя се спря изтощена, опря глава о стената и сграбчи конвулсивно ръката ми.

— Дамарис! Болна ли си?

Тя само поклати глава.

— Трудно ми е да се изкачвам по стъпалата. Но ще се оправя ей сега. — При тези думи тя отново закричи енергично.

Искаше ми се да я поразпитам още, но когато стигнахме горе, неочаквано пред нас се изпречи старата бавачка и пое грижата за Дамарис.

— Много сте развълнувана, госпожице. Чух ви как свирихте и пяхте долу. Много добре знаете, че не бива така!

— Песента си е моя. Имам правото да я изпълнявам — прошепна Дамарис уморено, но дръзко.

— Е да, и тогава започвате да дърпате струните все по-бързо и по-бързо. Точно както свири баща ви, когато в него се всели дяволът. Познавам ви, госпожичке. Кажете сега „Лека нощ“ на приятелката си, утре също е ден. — След тези думи тя изведе Дамарис навън, сякаш бе шестгодишно детенце.

Отидох в стаята си, пуснах резето на вратата, предпазваща ме от външния свят и внезапно почувствах, че умора се разлива по цялото ми тяло. Леглото бе оправено, лампите горяха и хвърляха розови отблясъци из цялата стая, а в печката жаравата излъчваше приятна топлина.

Леонардо се бе проснал доволно върху кадифените възглавници на кушетката. Съдейки по празните панички върху печката, той се бе нахранил прекрасно. Седнах до него, почесах го разсеяно и магнах иглите от косата си. Той се изтегна с наслада. Очевидно вече бе свикнал с новото си обкръжение.

Всъщност исках да подреда разбърканите си мисли и да ги запиша в дневника си. Но още в самото начало установих, че начинанието е лишено от всякакъв смисъл. Изгасих лампите, вмъкнах се между чаршафите, ухаещи на канела, и противно на очакванията ми заспах незабавно.

Няколко часа по-късно, а може да са били и броени минути — на вратата се почука тихо. Разбудих се мигновено и се изправих в леглото. Зад решетката на печката все още догаряха няколко въглена, в целия дом цареше тишина, а Леонардо предеше в краката ми и ме топлеше. Чуването се повтори, вратата към съблекалнята се отвори и в стаята се вмъкна Дамарис.

— Вини! Будна ли си?

— Да. Какво има? Да не си се разболяла?

Дамарис само повдигна рамене.

— Не можах да заспя — отвърна тя с ведър тон. Дори и в тъмнината можах да видя, че очите ѝ са станали огромни. Запитах се дали не е взела някакво лекарство за нерви. — Може ли да дойда при теб в леглото както някога?

— Повдигнах завивката, тя се сгуши като малко момиченце в мен и придърпа завивката плътно до брадичката си.

— Ммм, прекрасно! Имаме си дори някой, който да ни топли краката. Радвам се, че си тук, Вини. Мразя студа.

— Защо тогава се завърна от Италия?

— Татко реши, че е време да свикна с живота тук — отвърна Дамарис някак равнодушно, след което замълча за миг. — Знаеш ли, живеех при леля Марина, до едно езеро, в малък град между Милано и Венеция. Беше прекрасно. Татко... през по-голямата част от времето татко бе на път. Едва сега живеем за пръв път наистина заедно. Тук обаче той не може да си намери място, за него няма и минутка покой. Меги твърди, че откакто ни сполетя нещастieto с мама, той се гневи на Бога.

Дамарис се опитваше да оправдае грубото поведение на баща си, а сърцето буквално ме заболя от нетърпение и състрадание. Прииска ми се да я разпитам за подробностите около смъртта на майка ѝ, но успях да сподавя любопитството си, тъй като забелязах, че тя отново се разтрепери. Реших да сменя темата, за да я поразсея:

— Разкажи ми за дамата от портрета — предложих аз. — Ти искаше да кажеш нещо за него. Спомена нещо и за някаква втора картина.

— Така ли? Не си спомням — отвърна тя безизразно. — Сигурно съществуват доста портрети на тази жена. Тя е главното действащо лице в една известна северноиталианска легенда, в която става въпрос за мои предци. Затова и написах онази песен, нали знаеш. — При тези думи Дамарис се разсмя малко по-весело, отколкото бе нужно. — Скоро след завръщането ни от Италия изпях тази песен на един домашен концерт и по някакъв начин заедно с легендата и историята за прочутата огърлица тя попадна на страниците на вестниците. Татко беше вбесен и ми забрани да пея тази песен пред други хора. Когато обаче сме сами, си я пея, защото ми принадлежи. Имало е две сестри, едната добра, а другата зла. Злата откраднала любимия на добрата, после едната от тях умряла, защото така казват — била невярна съпруга... Така са се запознали и моите родители, не съм ли ти казала още? Татко притежавал огърлицата и портрета и решил да стигне до произхода на легендата. Чул, че в двореца ни на езерото Гарда се намира един гоблен, на който е изобразена цялата история. Тъкмо седял в Белведере — нашата малка лятна вила на езерото и си приказвал с леля Марина, която по онова време била още девойка,

когато внезапно съзрял майка ми да се приближава към него, цялата облечена в бяло, с развени златисти коси, истинска богиня на красотата...

Наизустеният разказ се заниза все по-бързо и по-бързо. Внезапно тя изкрещя и се вкопчи в мен като изплашено дете, нещо, което не бе правила по-рано. Притиснах я силно към себе си и я заутешавах като бебенце. Опитах се да влея в нея сигурност и спокойствие, независимо от страха, който изпитвах самата аз. Постепенно възбудата ѝ се уталожиха и тя заплака.

— Дамарис — започнах аз благо, — какво става тук, за Бога?

— Какво да става? — отвърна тя с невинен детски гласец. — Няма нищо. Просто се държа глупаво, нищо повече.

— Много добре знаеш, че това не е никакво обяснение — прекъснах я аз. — По-добре ми разкажи всичко онова, което искаше да напишеш в писмото.

— Аз бях... болна — започна колебливо Дамарис. — Точно както в пансиона. Всички си мислеха, че с времето ще се оправя. И наистина, докато бяхме в чужбина се чувствах по-добре. Откакто се върнахме обаче, състоянието ми се влоши и съм по-зле от всякога. Изпитвам ужасни болки и вечно съм отпаднала и уморена.

— Какво те боли? — попитах. Не получих отговор. — Ходи ли на лекар?

Дамарис ме изгледа с онзи особен, трезв и упорит поглед, който понякога се появяваше в очите ѝ.

— Нали ги знаеш лекарите! Постоянно говорят за нервите, да не съм се вълнувала и други подобни. Години наред все това казват.

— Баща ти знае ли всичко това?

Дамарис само вдигна рамене.

— Татко вярва на лекарите. Той не обича проявите на слабост и смята, че ми липсва борбеност. Марина обаче ме разбира. Опита се да предума татко да ме изпрати обратно в Италия, но той ѝ отговори, че ако суетнята около мен и безкрайните ми превземки продължали, аз никога няма да се оправя.

— Все още не си ми казала всичко, нали? — Отново не получих отговор на въпроса си, но почувствах съвсем ясно, че тя просто копнее да я попитам отново. — Дамарис, какво искаше да ми кажеш, когато писа, че те е страх?

— Няма да ми повярваш — отвърна тя с приглушен глас.

— Може пък и да ти повярвам.

— Мисля — рече тя с тон сякаш дава прогноза за времето, — мисля, че някой иска да ме отрови.

Навлажних устни, стараейки се да запазя самообладание.

— А знаеш ли кой се опитва да го стори? — Отговор не последва. Отново почувствах, че всъщност иска да излее душата си. — Ако знаеш, кажи ми.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

Винаги съм успявала да наложа волята си на Дамарис и в този момент се възползвах най-безогледно от тази своя способност. Очите ѝ се разтвориха широко, вторачи се в мрака и най-накрая устните ѝ промълвиха:

— Идва при мен нощем... откакто се върнахме тук. Майка ми.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато се събудих на следващата сутрин, от Дамарис нямаше нито следа. През пердетата се процеждаше бледа светлина. В къщата бе извънредно топло и се почувствах много отпаднала. Не бях свикнала на такива температури. Запитах се дали през нощта съм разговаряла наистина с Дамарис, или съм сънувала.

Сподавени шумове от цялата къща проникваха до мен през дебелите завеси и килими. Облякох се и излязох в коридора. През стъкления покрив в залата нахлуваше ярка слънчева светлина. Вратата на Дамарис беше заключена. Спретнатата камериерка премина през залата и когато ме видя да слизам, направи реверанс.

— Добро утро, мис. Закуската ви очаква на шкафа в трапезарията.

— Мис Дамарис стана ли вече?

— Тя идва тук едва към обяд. Сънят ѝ не е добър, мис. — Очевидно момичето се канеше да завърже разговор с мен, а и на мен ми се искаше да я поразпитам за Дамарис. За съжаление обаче не бе редно да действам по този начин; затова я отпратих и се запътих умислена към трапезарията. На шкафа под гоблена бе приготвена богата закуска. От сребърна кана се виеше пара, а до нея бяха подредени сребърни купи и широки стилни чинии — изобщо твърде много неща за малкото обитатели на дома. До шкафа стоеше някакъв мъж, който тъкмо си пълнеше чинията. Отначало си помислих, че е Рос Калхън и ме обзе необичайно за мен смущение. Когато обаче се извърна и ми се усмихна, се учудих как съм могла да се заблудя дори и за миг. Защото мъжът пред мен бе значително по-нисък и освен това не изглеждаше толкова строг.

— Добро утро! Препоръчвам ви най-горещо да опитате наденичките. Кафето е съвсем нормално, но за чая човек трябва да е направен от желязо, защото е ирландски, ще рече, тройно преварен английски чай.

Очевидно този човек се чувстваше тук като у дома си. Седна на масата и започна да се храни с апетит. Аз от своя страна се обслужих мълчаливо и тайничко се упреквах, че не съм разпитала Дамарис за хората, които живеят в този дом. За мен бе ясно, че той не е част от семейството — Дамарис нямаше други родственици, освен баща си и леля си. Аз не съм много общителен човек и съжалих, че Дамарис не е до мен, за да ми представи този мъж. Събеседникът ми обаче явно не страдаше от подобни скрупули. Когато се обърнах към масата, той скочи от мястото си и ме покани да седна до него. Не исках да проявя невъзпитание и последвах поканата му.

— В този дом всеки, който стане от сън в разумен час, трябва някак си да се оправя сам. В началото е малко неприятно, но после се свиква. Марина напуска будоара си обикновено към обед, а малката сигурно пак е спала зле. А вие, мис Стантън, как прекарахте вие първата си нощ в двореца Калхън?

Втренчих се смаяна в него.

— Вие знаете името ми?

— О, извинете ме. — Той сне церемониално несъществуващата шапка от главата си и се представи с насмешлив блясък в очите. — Уорън Слоун, ваш покорен слуга. Най-охотно бих ви връчил визитната си картичка, но в дома на цар Мидас такива жестове се смятат за проява на лош вкус.

— Вие... вие родственик ли сте, мистър Слоун?

— О, не, не! Макар че тази идея звучи доста примамливо. Аз съм просто от онези люде, които в света на богатите се наричат „почтен бедняк“, с други думи, издържам се със собствения си труд. Всъщност съм консултант и уредник на един нюйоркски музей, но понастоящем съм нает тук за временно ползване. Занимавам се с каталогизирането на колекцията Калхън. И тъй като вие пребивавате на това място по същата причина, бихме могли да станем добри приятели, нали? Ще си вземете ли още наденички, мис Стантън? Малко кафе, моля? — Още преди да отговоря, той доля чашата ми. — Видяхте ли вече прочутата огърлица? Трябва да накарате Калхън да ви я покаже. Това е точно във вашата област.

— Изглежда знаете цял куп работи за мен — вметнах тихо.

— Аз знам цял куп неща за какво ли не на този свят — отвърна той съвсем спокойно. — Поне за всичко онова, което има връзка с

ренесансовата сбирка, намерила подслон под този покрив. Не ми изглеждаше никак глупава и си мисля, че няма да мине много време и вие също ще сте наясно с всичко относно тази колекция.

Думите му ме подразниха и си замълчах. Реших, че Уорън Слоун е извънредно дързък младеж. Странно, всъщност той не бе чак толкова млад — можеха да му се дадат около тридесет години. Имаше обаче от този тип лица, които цял живот изглеждат млади. Правеше впечатление на веселяк, очевидно обичаше да се усмихва, а кафявите му очи проблясваха шеговито. Косата му беше със златистокафяв отенък и върху очите падаше дълъг перчем. Ефектът бе преднамерен, но със сигурност будеше симпатии сред околните. Мисля, че съм човек без предразсъдъци и затова се учудих от самата себе си, установявайки, че изпитвам недоверие към доброжелателното поведение на този човек.

— Виждам, че не съм ви симпатичен — отбеляза Слоун весело. Обаче това няма никакво значение. Поначало съм известен като човек, когото другите започват да ценят едва след време. Готова ли сте вече? Защо не вземете купата със сметаната в стаята си, за да попоглезите малко вашата котка? Марина няма да научи, следователно няма да има и за какво да се ядосва.

— Мис Стантън. — Дребничката камериерка отново направи своя реверанс. — Мис Дамарис моли след закуска да идете в стаята ѝ.

Откликнах с готовност на тази покана и леко замаяна от разговора с Уорън Слоун, напуснах трапезарията.

Стаята на Дамарис бе тапицирана отгоре до долу с блестяща коприна и дантели и приличаше на вътрешността на осветена раковина. Дамарис седеше бледа в леглото си, облегната на цяла купчина везани възглавници. Съзирайки ме, тя радостно протегна ръце към мен.

— Моля те, извини ме. Имах ужасно главоболие и болката едва сега се поутоложи малко. Наистина съжалявам! Това ти е първата сутрин в нашия дом, а стана така, че закусва сама. Знам, че татко вече е излязъл. Той става винаги извънредно рано и се появява в кантората си три часа преди своите служители. Често твърди, че в душата си е останал старият усърден работник, нещо, което винаги вбесява леля Марина.

Тя ме привлече към себе си, разсмя се задъхано, а очите ѝ заискриха щастливо. Усмихнах се и напрежението, което усещах преди това, незабелязано отлетя. Спомних си странния нощен разговор и ме обзе неувереност. Дамарис обаче не пророни нито дума по този въпрос; сякаш се бе изличил напълно от паметта ѝ. Разбира се, аз също си замълчах.

— Не се упреквай за закуската — успокоих я аз. — Не бях сама.

— А, Уорън — досети се Дамарис. Гласът ѝ някак се промени. Изглеждах я право в очите.

— Кой е този човек, Дамарис?

Тя посрещна погледа ми с широко разтворени, невинни очи.

— Мистър Слоун ли? Експерт по италианския Ренесанс. Точно като теб. Вيني. Вие двамата имате множество общи интереси.

— И той спомена същото — вметнах. — Но се съмнявам дали интересите ни си приличат чак толкова.

— Мистър Слоун е доста хитър човек. Освен това притежава и една рядка дарба — всичко му се удава твърде лесно.

— Добре, но какво прави тук? Той... — Не продължих. Не беше уместно да твърдя, че мястото му не е тук — в края на краищата имах ли точно аз право да играя ролята на сноб.

— Той ще помага на татко в каталогизирането на колекцията, а после и когато я изложат — отговори Дамарис. — Разбира се, ако татко му разреши. Той също не го харесва много. Леля Марина го открила в един нюйоркски музей. Тя иска от татко да организира празненство за бостънския музей, посветено на ренесансовото изкуство.

— Чудесно, но защо... след като не иска...

— Защото е необходимо за нашето обществено признание. — Гласът на Дамарис придоби метална нотка. — Тя е решила аз да стана дебютантката на сезона. Само не ме питай, моля те, защо не се съпротивлявам. Просто не съм в състояние.

— Защо да не можеш? — Видях сенките под очите ѝ и почувствах как несъзнателно в мен се надига неприязън срещу тази амбициозна жена, маркизата. Да изложи Дамарис на цялата тази тълпа бе все едно да хвърли невинно агънце на глутница вълци. — Трябва ли да се измъчваш, щом не ти е по сърце? Баща ти сигурно също е противник на това решение.

— Татко и градът Бостън са в състояние на война — отвърна Дамарис сърдито. — По отношение на местните хора той храни единствено презрение и прави всичко възможно, за да ги ядоса. Въпреки това обаче се засяга ужасно, когато проявят пренебрежение към него. Тази е причината, поради която леля Марина и аз поехме кръста върху себе си, независимо от цената, която ще платим. Никой няма право да се отнася по този начин с баща ми.

Ето това бе вече онази Дамарис, която познавах от по-рано.

— Добре — вметнах, — това го разбирам. Но е напълно безсмислено, ако преди това се разболееш от притеснение.

— Няма да се разболея. Поне никой няма да го забележи... ако ти ми помогнеш. Човек лесно може да заблуди татко и леля — те и бездруго никога не са приемали сериозно моите болезки. А Уорън... — Дамарис леко поруменя. — Мистър Слоун винаги се е отнасял добре с мен. Той... той проявява разбиране към моите глупави пристъпи — точно като теб, Вини. Винаги, когато съм имала нужда от някого, той е бил при мен. Но на баловете... — тя не продължи и поруменя още по-силно.

— Искаш да кажеш, че един служител в никакъв случаи не може да бъде твой кавалер на бала, така ли? — казах аз брутално.

— Погледът на Дамарис се стрелна покрай мен и тя отвърна с треперещ глас:

— Искам да кажа само, че леля Марина не се държа много любезно с него.

— В такъв случай се питам как изобщо ме търпи. В светското общество ти не можеш да разчиташ на моята подкрепа, тъй като аз съм също толкова неприемлива кандидатура, колкото и той.

Дамарис седна изправена в леглото, а лицето ѝ побеля като вар.

— Не говори такива неща, не смей дори и да си ги помисляш! Нещата с мистър Слоун стоят съвсем другояче. На мен не ми подхожда да... но ти си моя гостенка, моя приятелка. Не ще допусна да се отнасят с теб пренебрежително. Сега разбра ли?

— Добре, добре, успокой се. Няма никакъв смисъл да се вълнуваш излишно — побързах да я прекъсна. Изблиците на Дамарис ме тревожеха истински. Тя забеляза израза на лицето ми, разсмя се и отново се облегна на възглавниците.

— Извини ме, не исках да те тревожа. Но аз съм ирландка и освен това имам родствена връзка с Борджиите. Просто търпя известно време, но когато ме предизвикат прекалено много, не мога да се овладея и избухвам. При тези думи се разсмях и аз.

— Ако си в такова настроение, не бих искала да съм на мястото на дамите, които днес следобед ще дойдат на чай при леля ти.

— О, Боже, съвсем ги забравих! — Лицето ѝ потъмня. — Моля те, Вини, бъди така добра и ми помогни да се облека. После ще се разходим, за да се поосвежим малко, преди да се изправим пред лъвиците. Или по-скоро преди те да се изправят пред нас.

Предложението ѝ не ми допадна особено, тъй като нейното състояние будеше тревога. За щастие обаче се появи Меги и взе нещата в свои ръце.

— Чудесно, малката ми, поразходи се малко, та да ти дойде апетит за обяда. Готвачът днес ще приготви вкусни пържолки. Моля ви, мис Стантън, погрижете се да походи повечко. Ще ѝ бъде от полза. — След тези думи тя облече Дамарис като малко дете.

Не след дълго вече се разхождахме по Марлбру Стрийт сред елегантните къщи и високи дървета. Металносивото небе подчертаваше още повече есенните багри на падналите листа, а върхарите на дърветата, оцветени в оранжево, червено и златистожълто, заискриха като чудно хубави, редки накити. Дамарис потрепери от студ и се загъна плътно с пелерината си.

— В Италия сега е лято.

Замълчах. Според мен не бе уместно да насърчавам копнежа ѝ по отминали времена. Потънали в собствените си мисли, се отправихме към градския парк. През плетеницата от клони пред нас проблясваше куполът на парламента. Тук-там по земята бяха застинали гълъби с настръхнала перушина. Мразовитият вятър завъртя сухата шума във въздуха и прогони тежките мисли от ума ми. Почувствах как жизнените сокове отново потичат по жилите ми.

Явно разходките бяха на мода в Бостън. От време навреме покрай нас преминаваше някоя и друга каляска. Дамарис се поздравяваше вежливо с добре облечени минавачи, улични хлапета изпълваха въздуха с крясъците си, а богаташките деца си играеха с обръчи под надзора на надути, тромави гувернантки или разхождаха

куклите си напред — назад по настилката. Забелязах, че Дамарис се развесели и страните ѝ поруменяха. Успокоих се и аз.

— Разкажи ми какво очакваш от днешното посещение на дамите. Дамарис се усмихна накриво.

— В случая става въпрос по-скоро за разпра, отколкото за гостуване. Дамският комитет на спонсорите на музея идва, за да обсъди галаприема. Татко обаче категорично отказва да даде някакви по-конкретни сведения и по този начин поставя леля Марина в крайно трудно и неудобно положение.

— Не разбирам точно какво означава думата „галаприем“.

— Съвсем същото биха искали да узнаят и дамите — отвърна Дамарис и ми намигна дяволито. — Доколкото знам, ще бъде нещо средно между бал, прием и празненството, организирано по случай третия брак на Лукреция Борджия. Всичко ще бъде безкрайно изискано и всеки ще се опитва да измести най-добрите си приятели, за да попадне в центъра на събитията. Според предварителния сценарий върхът на вечерта ще бъде представянето на колекцията.

— А баща ти какво мисли по този въпрос?

— Според него експлоатацията на художествените произведения наподобява експлоатацията на човек от човека.

Споделях същата гледна точка и неочаквано почувствах, че опърничавият Рос Калхън започва да ми става симпатичен.

Следобедният чай с дамите отговаряше съвсем точно на очакванията ми — беше изискан, екзотичен и изтощителен. Участниците се събраха в големия салон, обзаведен, както и останалите гостни помещения, в изящно — семплия стил на Ренесанса. Салонът излъчваше хлад и недружелюбност, независимо от кремавия цвят на стените, пращящия огън в камината и непривичната жега. По всяка вероятност обаче това впечатление се дължеше по-скоро на присъстващите, отколкото на обзавеждането. Носех най-хубавите си дрехи от черна коприна и си седях на стола незабележима и свършено излишна.

Гостенките олицетворяваха висшето бостънско общество; или с други думи — носеха безвкусно и демодирано облекло. Този факт не ме учуди никак, тъй като в техните очи „да се докарваш“ беше проява на вулгарен вкус. Роклята на Марина — истинско съновидение от свободно стелец се кашмир в тъмнолилаво и кремаво — не им

направи особено впечатление; в замяна на това обаче чаеният сервиз от тежко, старинно сребро произведе необходимият ефект. Една от матроните например просто го поглъщаше с поглед — истински мистър Блайдън, но с фуста и къдри. До нея се бе разположила съратничката ѝ, могъщ боен кораб със стоманеносива коса и тежкотоварна гръд, пристегната в свръхтесен корсет. Двете преследваха три точно определени цели: да лицесъзрат колекцията Калхън, да наложат най-сетне точно определена дата за празненството и най-накрая да си тръгнат. Бях силно впечатлена от умението, с което Марина прикриваше слабостта на позицията си по време на преговорите.

— Няма ли да вземете още малко чай? Сместа е нещо съвсем специално. Скъпа мисис Кабът, трябва непременно да опитате тези чудесни меденки.

Не бе нужна кой знае каква проникателност, за да установя, че ксенофобията на бостънските дами по никакъв начин не се отразяваше на апетита им.

Очевидно Марина правеше всичко възможно, за да отдалечи момента на сбогуване. Дали не очакваше Рос Калхън все пак да се появи в последния миг? Лично аз не вярвах, че ще дойде, но не го и упреквах. Марина помоли Дамарис да донесе арфата.

— Свири възхитително. На празненството ще ни изсвири няколко италиански балади. Естествено облечена в автентични одежди от колекцията. А дъщеря ви, мисис Кабът? Чух, че има прекрасен глас.

Дъщерята, повехнала стара мома, се усмихна видимо поласкана, изражението на мисис Кабът също поомекна. Дамарис бе пребледняла. След първата италианска песен тя отметна глава и притвори очи:

*С девича обич едната се дари
на чужденец, изискан кавалер.
Но другата с жалка страст
открадна алчно му сърцето.*

*Ръка в ръка те сплели в танц,
що свързва любовта със смъртта.*

Пееше „Павана за две сестри“. Разбирах добре, че по този начин Дамарис се стреми да докаже своята независимост и самостоятелност. Марина също бе наясно с намерението на племенницата си, но осъзнаваше също така, че тази история е твърде дръзка и свободна за закостенелия, благонравен Бостън. Ситуацията бе спасена обаче тъкмо от немногословната до момента мис Кабът.

— Това е онази легенда, нали? От вестника? Легендата за двете сестри! Вярно ли е, че мистър Калхън притежава картината и накита? В цял Бостън се носят какви ли не слухове. Скъпа маркизо, нека ги погледнем поне за малко, моля ви!

Мис Кабът се държеше направо невъзможно, но въпреки всичко ѝ бях благодарна за настойчивостта, с която преследваше целите си. Марина я дари с пленителна усмивка.

— Разбира се — отвърна тя и поведе дамите към библиотеката. Всички ние се подредихме чинно в редица и заразглеждахме портрета над камината.

— Колието — започна мисис Кабът с решителен глас. — Колието съществува наистина, нали? Според нас то трябва да бъде венецът на изложбата. Или може би него го има точно толкова, колкото и точната дата на галаприема.

В този миг се възхитих от самообладанието на Марина. Тя успя да потисне надигания се гняв и съвършено спокойно рече:

— Дамарис, покажи на мисис Кабът огърлицата на майка си.

Очите на Дамарис припламнаха.

— Лельо Марина...

— Моля те, Дамарис. Един ден тя ще бъде твоя, следователно имаш право да я показваш. Баща ти сигурно ще те разбере.

Да, вероятно наистина щеше да я разбере, както и за много други неща. Дамарис отиде мълчаливо към дървената ламперия до камината, натисна някакво скрито копче и неочаквано една от вратичките на шкафа се отвори. Пресегна се и извади кутия, облечена в тъмносиньо кадифе. После се отправи към мисис Кабът, но внезапно се закова на място като ударена от гръм и се вторачи във входа. Проследих погледа ѝ.

На вратата бе застанал Рос Калхън. Съвсем тихичко той произнесе само една дума: „Дамарис!“. Тя отиде при него като

наказана ученичка и му предаде кутията. Без да каже нито дума, той я постави обратно в шкафа и заключи вратичката.

— Когато те въведат в обществото — изрече той сухо, — можеш да носиш колието на майка си, колкото искаш. Разбира се, ако наистина държиш да участваш в целия този маскарад. Дотогава обаче то си остава под ключ. — При тези думи напусна залата, без да поздрави никого.

— Моля ви да проявите разбиране — обади се Марина с благ глас. — Огърлицата е на покойната ми сестра.

Възхитих се от интелигентността на тази жена. Не толкова с думи, колкото с това, което премълча, тя хвърли романтично було върху случилото се. Очите на дамите се навлажниха, а лицата им приеха сантиментално изражение. В този момент Марина предложи да пийнат още чай в салона и изведе гостенките от библиотеката.

— Извинете ни, моля — обади се Дамарис. Тя понечи да се хване за стомаха, но в последния момент успя да се овладее. Забелязах, че лицето ѝ внезапно се изкриви от болка. Сбогувах се набързо с гостенките и придружих приятелката си до горния етаж. Тя не позволи да я подкрепям; едва след като стигна стаята си и заключи вратата зад себе си, се строполи на кушетката и на лицето ѝ се изписа болка.

Приведох се над нея.

— Какво да направя за теб?

— Нищо. Ей — сега ще премине. — Дамарис се вкопчи в ръката ми и по челото ѝ избиха ситни капчици пот. Миг по-късно обаче напрежението в тялото ѝ спадна и тя се отпусна със затворени очи върху възглавниците.

— Тези жени те подразниха, нали? Искаш ли да поговорим за тях? — Попих с кърпа потта от челото ѝ.

— Не, не искам. Но ти остани при мен, моля те. — В този миг през свързващата врата при нас се прокрадна Леонардо. Той скочи на кушетката и се сгуши в Дамарис. Тя зарови лице в козината му и с едва доловима усмивка се обърна към него: — Ти, миличък, си ми най-добрата утеха.

Леонардо се сви на кравай до нея и запреше доволно.

— Какви бандити само — проговори бавно Дамарис.

Бях потресена от омразата, стаена в думите ѝ. Не допусках, че е способна на такива чувства. Тя продължи да гали Леонардо, но съвсем

ясно личеше, че все още е напрегната.

— Разказвала съм ти, че отношението на тези хора към майка ми беше направо гнусно. А сега, когато е вече мъртва, всичко около нея започва да им се струва романтично.

Тя извади изпод елека си миниатюра от слонова кост, закрепена на златна верижка. Досетих се коя е изобразената жена и я заразглеждах с интерес. Бях удивена от огромната прилика между нея и портрета в библиотеката.

— Когато бях малка — започна Дамарис, отгатвайки мислите ми, — реших, че мама е позирала за портрета на Бианка. Не знаех, че картината е творение на стар майстор. Но Бианка наистина е наша предтеча и вероятно това обяснява приликата... о, Боже, Вини, дръж ме, ще падна...! — Болката се бе появила отново. Притиснах я до себе си и в този миг отнякъде изникна вездесъщата Меги. За щастие тя бе наясно, че присъствието ми оказва благотворно влияние върху Дамарис и затова двете веднага се съюзихме. Със съвместни усилия съблякохме дрехите ѝ, положихме я в леглото и ѝ наляхме малко коняк в устата. Седнах до нея и я хванах за ръката. Постепенно пулсът ѝ се забави и болката утихна.

— Заспива вече — обади се Меги. — Господарят направо позлати тези некадърници, лекарите, а те само едно си знаят: „В този случай не може да се направи нищо“. Обаче вие, мис Стантън, вие знаете как да се отнасяте с нея. — Думите ѝ ме зарадваха — бях спечелила първия си надежден съюзник в този дом.

Дамарис не се появи за вечеря. Испитах удовлетворение, че и Рос Калхън също не дойде. Присъстваше обаче Уорън Слоун. Между него и маркизата се разрази оживен словесен дуел. Тяхното остроумие и красноречие бяха направо възхитителни. След кафето в библиотеката аз се оттеглих под предлог, че трябва отново да навестя приятелката си. Но тя спеше дълбоко и затова се прибрах направо в моята стая. Прекарах чудесна вечер насаме с Леонардо. Стигнах до извода, че да си гостенин в този дом е значително по-натоварващо, отколкото очаквах.

Разтворих дневника си и се заех да подредя разбърканите си впечатления. Бях удивена от факта, че в записките ми сякаш се прокрадва свръх емоционалност и дори боязън. Несъмнено причина за състоянието ми бяха и последните дни в Ню Йорк, изпълнени с

трескава дейност. Освен това бях разтревожена и от страданията, които изпитваше Дамарис. Но така или иначе, все още ми предстоеше да разкрия кое е причина и кое — следствие.

Спрях да пиша, прочетох още няколко страници от любимия ми Милтън, след което свежа и отпочинала се пъгнах в леглото.

След няколко часа Дамарис ме разбуди както предната нощ, но този път, без да почука на вратата. Тя пристъпи пипнешком в стаята и се вкопчи в мен. Явно я измъчваха страхотни болки. Взех я бързо в леглото си и я подпрях на няколко високи възглавници.

— Да повикам ли Меги? — попитах изплашена.

— Не! Не викай никого! Просто ме дръж така! Само това помага.

— Какво ще кажеш за малко топло мляко...

— Вечерта Марина ми донесе мляко. Но и то не помогна — изтръгна се от устата ѝ. — Нищо не помага. О, Боже. Вيني... — Тялото ѝ се вцепени и тя затрепери цялата от студ и страх, точно както и в предишната нощ. Реших да не я тревожа с въпросите си.

Започнах да масажирям болезнените места докато накрая успях със силата на волята си да облекча страданието ѝ — тялото ѝ се отпусна и тя се успокои.

От този ден нататък нощните посещения се превърнаха в нещо обичайно. Просто на следващия ден нито една от нас не ги споменаваше, все едно че не ги е имало изобщо.

ГЛАВА ПЕТА

На следващата сутрин закусах сама — нямаше да ми е за пръв път. Първо хвърлих поглед в стаята на Дамарис, но тя изобщо не помръдваше.

Явно, че в ранните сутрешни часове се е върнала в леглото си и в този миг спеше сред лъскавите коприни като невинно детенце, загубило се във вълшебната страна на кралица Маб. В детството ми европейските приказки, гъмжащи от мрачни образи, вещици и магьосници, ме изпълваха с безименен ужас, споменът за тях все още отекваше в душата ми. Овладях се. Каквото и да изпитваше Дамарис, в нейния случай не ставаше въпрос за магия, а за съвсем реално страдание. Щях да ѝ направя лоша услуга, ако позволих да ме обземе нейната истерия и паника.

На шкафа отново бе наредена обилна закуска. Малката камериерка влезе, весело направи поредния си реверанс и ме изгледа любопитно със светлите си очи. Искаше да ме обслужи, но не ми се щеше да се храня сама под погледа ѝ.

— Маркизата не е ли слязла още?

— Не, мис Стантън, закуската винаги ѝ се поднася в будоара. Как се чувства мис Дамарис? Стори ни се, че отново се разхождаше напред-назад тази сутрин.

Тонът ѝ бе изпълнен с уважение, но очите гледаха предизвикателно. Очевидно не бе съвсем наясно към кое стъпало на домашната йерархия да ме причисли. Реших веднъж завинаги да я поставя на мястото ѝ.

— Можете да ми долеете още малко кафе, след което няма да имам повече нужда от вас, Сара — изрекох с решителен глас.

Момичето сведе поглед.

— Да, мис Стантън. Наредено ми е обаче да ви предам още нещо. Когато приключите със закуската, трябва да отидете в зимната градина. Там ще работите по колекцията.

Очевидно в този дом всеки, който имаше, макар и само косвена връзка със сбирката, просто я наричаше „колекцията“. Независимо от заповедния тон на тази покана, все пак ще призная, че с голямо усилие запазах спокойния си вид под изучаващия поглед на Сара и изпразних бавно втората чаша кафе. Беше ме яд на самата себе си, тъй като се вълнувах като ученичка преди първата си професионална среща с Рос Калхън.

Та той е само бащата на Дамарис, внушавах си строго; и независимо от богатството му, не е нищо повече от един арогантен парвеню. Бях тук заради Дамарис, а не заради колекцията Калхън. Но тъй като жаждата за сензации, пък и любопитството съставляват неотменим дял от човешката природа, то докато следвах Сара по коридора, осъзнах ясно, че, уви, мислите ми са заети не с малката ми приятелка, а със съкровището на парвенюто.

Сара ме поведе по някакъв безкраен коридор към част от къщата, която в последните двадесет години очевидно е била пристроена към гърба на сградата. Тук всичко бе издържано в псевдоантичен стил, а над главите ни имаше засводен стъклен покрив, през който проникваше бледото зимно слънце. Сара отстъпи встрани и ми направи път, лъхна ме вълна от застоял, влажен, тежък и сладникав парников въздух. Просторното помещение, запълнено почти изключително с цветя, силно напомняше на градина от южните страни — явно семейството изпитваше носталгия по Италия. Навсякъде бяха разположени градински мебели от ковано желязо и плетени столове, които сякаш те приканваха да поседнеш за по-дълго време. Покрай тях имаше няколко масички от римска и китайска керамика, създадени за безгрижните часове на чаша чай и бисквити. Атмосферата на това място бе едновременно екзотична и някак много позната и близка. Когато тръгнах по тесен коридор между растенията и мустачките на една клеома погалиха страните ми, внезапно се досетих защо всичко ми се струва тъй познато: Та аз бях попаднала в градината на Рапацини, отровната градина от разказа на Хюторн, в която растяха отровни цветя, смъртоносни за всекиго, вдишал техния аромат; единствено крехкото, нежно момиче можеше да живее тук, тъй като бе отраснало на това място. То обаче не можеше да понесе здравословния въздух на външния свят.

Успях с усилие на волята да сподавя въображението си и решително закрачих нататък. Завих зад някакъв ъгъл и пред очите ми се изпречиха широки мъжки рамене. Те обаче бяха облечени в туид, а не в черна вълна и принадлежаха не на мистър Калхън, а на Уорън Слоун.

— Добро утро — поздрави ме той дружелюбно. — Вече се питах кога ли ще се появите.

— Идвам, когато мога — отвърнах студено. — Всъщност не знаех, че вие сте този, който е изпратил да ме повикат.

Слоун се ухили.

— Извинете ме, ако съм ви разочаровал... или подразнил. Ядът ви вероятно е оправдан, защото доколкото познавам Сара, смисълът на молбата ми сигурно е претърпял промени при превода. Работата е там, че вече получих разрешение да се заема със съставянето на описа. Честно казано, щеше ми се да си имам и свидетел. А също, разбира се, и удоволствието да споделя своите открития с колега. Затова ви помолих да работите заедно с мен.

Той ми направи учтиво път и поуспокоена, се отправих по тази от пътечките сред цветята, която ми посочи. Стигнахме до едно разширение и пред мен се откри гледка, която ме накара начаса да забравя дребнавото си раздражение.

— Грандиозно, нали? — обади се Слоун зад гърба ми с тих глас.

За пръв път думата „грандиозно“ ми прозвуча слабо. Бях си въобразила, че притежавам знания, че представлявам нещо, след като за кратко време съм била асистентка на антиквар; колко жалко ми се стори внезапно всичко! Аз почувствах това, което човек изпитва в присъствието на истинското изкуство: боязън и страхопочитание. Тези работи на неизвестни ренесансови майстори по свой си начин бяха равностойни на творбите на един Микеланджело или на Да Винчи. На работните маси в оранжерията безредно бяха разпръснати бокали, съдове, плочи, ножове, ритуални предмети и свещници, които заслепяваха взора. Пред себе си виждах съкровище, събрано с изключителна култура и вкус. При вида му би завидял и самият Мидас.

— Сега разбирате ли какво имах предвид, когато казах, че атмосферата на това място може да доведе до промени на психиката — обади се Слоун. — Сякаш нещо те приковава тук и вече никога не можеш да излезеш навън, сред белия свят.

С думи той изрази точно онова, което изпитвах в душата си. Гневът ми отлетя за миг. Изгледах го с удивление. Очаквах от този човек да говори суховато като експерт и да се държи мазно, обзет вероятно от алчност.

Преценката ми обаче се оказа прибързана и ме хвана яд на самата себе си.

— Човек се чувства съвсем малък, нали? — прозвуча отново разбиращият глас на Слоун.

— Споменахте нещо за някакъв опис.

— Да, можем да опростим работата си, като първо сортираме отделните неща. Кой от критериите ще препоръчате, класификация по категории, по произход или пък хронологичния принцип?

— Най-разумен ми се струва категориалният принцип плюс хронологична класификация.

Стана така, че за голяма моя изненада прекарах цял един интересен и извънредно приятен предобед в съвместна дейност с Уорън Слоун. Очевидно той ме възприемаше безрезервно като равноправен колега и отношението му представляваше направо балсам за накърненото ми самолюбие. Освен това ни свързваше любовта към предметите, с които работехме. Когато удари гонгът за обяд, бяхме подредили вече всичко и обсъждахме приятелски някои възможни датировки, и двамата открихме с удивление, че времето е минало извънредно бързо.

— Началото бе добро — започна Слоун със задоволство в гласа. — Естествено, най-ценните експонати от сбирката все още са под ключ. С нетърпение очаквам обаче да разбера дали Марина ще ги извади на показ и ако това стане, кога ще видят бял свят.

Не отвърнах. Малко ме смущаваше фамилиарният тон, с който говореше за маркизата, както и липсата на страхопочитание по отношение на великолепните премети, минали през ръцете ни. Неприятното бе, че той изтълкува съвсем вярно мълчанието ми.

— Виждам, че сте шокирана! Но вие, мис Стантън, вие не сте като всички тези префърцунени бостънски квачки. Вие сте делова жена и ви уверявам, че в момента обсъждам професионални въпроси с колега и нищо повече. Вярно, че предците ми не са пристигнали в Америка на борда на Мейфлауър, но надявам се, не сте си помислили,

че ще взема да клюкарствам по адрес на работодателите си в присъствието на външни лица, нали?

Лицето ми пламна. Тръгнах бързо по коридора към предната част на къщата. На пътя ми обаче внезапно се появи маркизата, облечена елегантно; от нея се излъчваше европейски чар. Тя начаса хвана колегата ми под ръка, не оставяйки и следа от съмнение, както, че той ще присъства на обяда, така и че е много по-желан гост от мен. Едно беше ясно — обедите и вечерите с моите домакини потвърждаваха равноправното ми положение сред тесния семеен кръг, заедно с това обаче те ме обременяваха. Помислих си, че ако състоянието на Дамарис не се подобри, може би от този момент нататък щяхме да обядваме двете в стаята ѝ.

Съзрях Дамарис в трапезарията и изпитах облекчение. Носеше синьо-сива домашна роба, която подчертаваше още повече нейната бледност, на страните ѝ обаче пламтяха две яркочервени петна. Тя обърна поглед към нас и ни поздрави весело.

— Вини! Разбрах от Сара, че вече са те съблазнили със скъпоценната плячка на татко и си си загубила ума по нея. Това е несъмнено вълнуващо преживяване, но моля те, недей да прекаляваш. Без теб тази сутрин се почувствах много зле в самотната си кула.

— Защо не прати да ме повикат? — Обзе ме нещо като разкаяние — не бях вече съвсем наясно кои от моите задължения стоят на преден план. В този момент обаче съзрях трескавия блясък в очите ѝ и се изплаших. — Дамарис, добре ли си?

— О, да, чувствам се като новородена! Не бива да изпитваш угризения на съвестта заради мен. Целия предобед Леонардо ми прави компания, беше чудесно. — Гласът на Дамарис звучеше пресилено весело, но в погледа ѝ се таеше някаква трезвост, нямаща нищо общо с бодряшкото ѝ държане.

Запитах се дали мога да говоря за заболяването ѝ в присъствието на останалите. В крайна сметка обаче си замълчах и само отвърнах на погледа ѝ.

Разговорът на масата премина извънредно оживено, с всички атаки и отстъпления, обичайни за бостънския стил на общуване. Постепенно започнах да си съставям представа за многостранните връзки между трите личности, седнали на масата. Все още не бях прозряла безспорно съществуващата система, но контурите като че ли

се проясняваха. Сложното кълбо от взаимоотношения включваше не само момичето, което щяха да въвеждат в светското общество, не само маркизата и уредника на музея, а безспорно и празния стол на края на масата, запазен за главата на семейството.

След обяда Дамарис се оттегли с обяснението, че иска да си почине, след което ще се поупражнява на арфата.

— Може би по-късно ще ти изпея нова песен. Взemi Леонардо и ела после на чай в стаята ми — рече тя и се отпрати нагоре. Марина изчезна без предизвестие, а двамата със Слоун се разбрахме безмълвно да се върнем в зимната градина при колекцията Калхън.

Колекцията Калхън. Питам се как да я опиша така, че за нея да добият точна представа дори и онези, които никога не са я виждали. Дамарис назова състоянието ми с точната дума — аз бях съблазнена. И днес си спомням за този следобед, а и за още много други, които го последваха. Отново усещам задушната парникова атмосфера, сладникавия, тежък аромат на туберози и зюмбюли, топлия влажен въздух. Пред вътрешния ми взор преминава хладното, тежко ковано сребро, блясъкът на безценното обработено злато. И сега, както тогава сякаш някаква сила ме пренася в Италия на Медичите и Изабела Д'Есте. В един свят, който противно на всякаква логика и на ученото в училище, внася покой и порядък в разбърканите ми, хаотични мисли. Забравена бе незначителната свада с Уорън Слоун. Дори до мен да стоеше и низвергнатият ангел, нямаше да му обърна никакво внимание. След час или два до слуха ми долетя задъхан, развълнуван вик:

— Вини, ела!

— В зимната градина съм — отвърнах аз, но Дамарис не се появи и затова се запътих насреща ѝ по тесните пътеки между лехите.

Съзрях я да тича насреща по коридора, започващ от залата. Внезапно обаче спря пред входа на зимната градина тя сякаш се бе сблъскала с невидима стена. Лицето ѝ се наля с кръв, а след това пребеля, очите ѝ заблестяха развълнувано, но гласът ѝ си оставаше непроменен — в него се долавяше трескавата веселост, която помнех от обяда на същия ден.

— Вини, ела бързо! Татко е взел билети за следобедния концерт. Леля Марина иска да побързаш.

Бързо отвързах престилката, която ми даде Слоун.

— Защо не дойдеш за малко да видиш какво сме свършили?

— Не — отвърна Дамарис привидно равнодушно, след което сякаш, за да коригира фалшивия тон в гласа си, ме хвана под ръка и каза благо:

— Моля те, ела. Нямаме време.

В този момент забелязах, че приятелката ми е облечена отгоре до долу в тежка коприна. Хвана ме за ръцете и е завлече в стаята. Навлякох тъмновиолетовата рокля и си подредих набързо косата, а през това време Дамарис ме чакаше с Леонардо на скута.

Спуснахме се бързо по стълбите. Долу вече ни очакват Рос Калхън. Той ни помогна да се качим в каляската, но докато пътувахме по Бейкън Хил, не беше твърде словоохотлив. Запитах се какво ли е накарало този саможивец да ни покани на концерт. Марина естествено не бе особено огорчена от мълчанието му. Беше елегантна както винаги и почти не ме удостои с вниманието си. Стигнахме осветената концертна зала. Зрителите бяха облекли най-доброто, което имаха добре, че послушах Дамарис и си сложих тъмновиолетовата рокля. Бях прекарала почти целия си живот в Ню Йорк, но в този момент се държах като непохватна провинциалистка. Рос Калхън беше наел ложа, откъдето човек можеше прекрасно както да наблюдава, така и да бъде наблюдаван. Марина, например, оглеждаше залата с бинокъл и се наслаждаваше на факта, че е в центъра на вниманието. В този миг музиката засвири и забравих всичко и всички около себе си.

Питала съм се дали баща ми е имал нещо общо с музиката; защото я слушам с огромно удоволствие, макар и да не съм познавач. Слушахме италиански мелодии, изпълнени от струнен квартет. За втори път през този ден се озовах в прекрасния свят на Ренесанса и това чудо стори музиката. След края на първата част от програмата блесналата светлина и настъпилият шум ме върнаха грубо на земята.

Добрният бостънски тон налагаше по време на почивките хората да се посещават едни — други в ложите си. Стана ясно обаче, че никой не желае да ни посети, независимо от вниманието, с което ни удостояваха цялата вечер. Точно срещу нас седяха мисис Кабът и дъщерите ѝ. Те забелязаха поздрава на Марина и му отвърнаха, но нито ни поканиха да отидем при тях, нито пък те дойдоха при нас. Видях, че Рос Калхън следи погледите на Марина и стиска ядовито

устни. После обаче се зачете в програмата и престана да ѝ обръща внимание.

През това време Марина наблюдаваше редовете на балкона с бинокъла си и внезапно извика весело:

— Я виж ти!

Някъде около горните места към нас си проправяше път една фигура, облечена в туид. До мен Дамарис въздъхна дълбоко.

В най-добро разположение на духа Уорън Слоун влезе в ложата ни със своето не съвсем подходящо за случая облекло и се поклони учтиво над ръцете на всяка една от дамите.

— Маркизо, мистър Калхън, каква приятна изненада. В този миг се сетих, че Уорън също бе в зимната градина, когато Дамарис дойде да ме вземе.

Той ни покани да се поразходим с него и да хапнем сладолед. Марина се изправи и го взе под ръка, а останалите отказаха. Дамарис пребледня, а когато видя двамата да излизат, цялата поруменя. Не след дълго се изправи и тя.

— Ще изляза за малко във фойето, там въздухът е по-чист. Не, Вини, не ме придружавай, предпочитам да бъда сама.

Останах в ложата, хвърлих поглед в програмата, отново се размислих за приятелката си и най-накрая ми се прииска антрактът най-сетне да свърши. Усетих, че Рос Калхън ме гледа и вдигнах очи.

— Виждам, че концертът ви доставя удоволствие, нали? — Гласът му прозвуча топло и сърдечно и аз отвърнах, без да се замисля:

— Музиката... музиката е неописуема.

Той забеляза неволното повторение на думата „музика“

— Музиката да, но не и цялата тази глупотевина покрай нас, нали? — Той вдигна поглед към хаотичното движение на човешката маса. — Вие притежавате вкус. Също и разум. Слава Богу, дъщеря ми също е разумен човек. Или поне беше такава до момента, в който разреши на леля си да се заеме с целия този маскарад, наречен „въвеждане на девойката в обществото“.

Не пожелах да разкрия, че мненията ни по този въпрос съвпадат и затова смених бързо темата.

— Музиката направо ме омагьосва. В сравнение с нея чаят и сладоледът изглеждат тъй... прозаични.

— Неприятен дисонанс на омагьосания остров, така ли?

— Не съм съвсем сигурна дали мога да си позволя такава оценка. Твърде малко зная за музиката и вероятно не я разбирам истински. Заедно с това обаче зная достатъчно, за да не изпитвам самодоволство, когато я слушам.

При тези думи Рос Калхън ми се усмихна меланхолично.

— Уверявам ви, че колкото повече са ентузиастите като вас на този свят, толкова по-добре. — Той погледна със сарказъм към съседната ложа, в която някаква дама, цялата в диаманти, с пронизителен глас разказваше нещо на съседа си. Като по даден знак и двамата се разсмяхме.

После погледите ни се срещнаха и аз сведох очи.

— Не познавам следващото произведение. Разкажете ми нещо за него — казах бързо, тъй като за мое голямо учудване пулсът ми се ускори и главата ми се замая. Дамарис бе права. В тези ложи, тапицирани целите в кадифе, бе извънредно задушно. Взех ветрилото от седалката и си повях с надеждата, че руменината по бузите ми ще избледнее и така ще убегне от вниманието на моя събеседник. През това време той се приведе към мен и разтълкува предстоящото произведение по най-интересен и компетентен начин.

В този миг Дамарис се вмъкна обратно в ложата, видя, че двамата с баща и разговаряме и седна доволна. Сред оркестъра настъпи движение — музикантите се завърнаха по местата си и започнаха да настройват инструментите. Осветлението загасна и из залата се разнесоха звуци на чудно хубава полифонична музика. Не след дълго вратата зад нас се отвори и се появи Марина, все още с Уорън Слоун до себе си. Той зае празното място до нея, сякаш това бе нещо, което се разбира от само себе си.

Рос Калхън прекрати разговора веднага щом прозвучаха първите тонове. При Марина обаче случаят бе по-различен: Тя се облегна на тапицирания парапет, сложи небрежно ръката си с жълтия диамант отгоре и прекара остатъка от следобеда в оживен разговор с Уорън Слоун. Очите ѝ искряха и изобщо изглеждаше превъзходно. Спомних си за униженията, които се наложи да понесе и в мен се прокрадна възхищение от поведението ѝ. След това погледът ми се премести върху Дамарис, която се беше свила в кадифеното си кресло. Не посмях да назова с думи чувствата, изписани на лицето ѝ, виждах единствено как погледът ѝ се лута в безпътица между Уорън и Марина.

О, Дамарис, възкликнах наум, извърнах се и отново се потопих в музиката.

След концерта Калхън ни покани на чай в един ресторант. Слоун се извини и си тръгна. Предположих, че не се е почувствал удобно заради облеклото си, тъй като всички посетители носеха официални и елегантни черни и бисерносиви костюми. В този момент обаче не исках да мисля нито за него, нито за чая и дребните сладкиши, просто в мен отново зазвуча прекрасната музика от концерта. Освен това се тревожех и за Дамарис, която, утихнала и бледа, човъркаше нещо в чинията си.

Прибрахме се у дома и тя незабавно се отправи в стаята си. Последвах я и ѝ помогнах да се съблече. Заговорих небрежно за незначителни неща и не след дълго забелязах, че е в по-добро настроение. Сара ни донесе поднос с деликатеси, вечеряхме пред камината в моята стая, а Леонардо се излегна в краката ни и запреше.

Прекарах тази нощ също както и някои от предходните. Дамарис се оттегли рано в стаята си, а аз почетох известно време, след което си легнах. През нощта тя дойде при мен и потърси утеха, така и не разбрах дали болката ѝ е физическа или душевна. Този път тя се успокои сравнително бързо и заспа.

Аз също заспах веднага, но се потопих в крайно обезпокоителен сън. Защото образите, изплували в мен, нямаха нищо общо нито с Ренесанса, изкуството и музиката, нито дори с моята клета приятелка. Две фигури обсебиха съня ми — едната облечена в туид, с червеникавокафява коса, а другата с разкошно изваян мъртвешки череп, от който ме гледаха пронизително две зелени очи.

ГЛАВА ШЕСТА

Животът ми в Бостън навлезе в своя обичаен ход и аз успях да привикна бързо с него. Събуждах се рано, често пъти дори преди идването на Меги, дърпах завесите и в стаята нахлуваше утринната дрезгавина. Обикновено в тези случаи Дамарис вече не беше при мен, а в стаята си; появяваше се едва по обяд. Тя идваше при мен почти всяка нощ, но посещенията ѝ вече не се дължаха на пристъпи. Вярно, че все още се оплакваше от болки в гърдата и краката, но се чувстваше несравнимо по-добре, отколкото в началото.

Междувременно Маги ме снабди с малък спиртник, на който си варяхме чай през нощта, в последно време обаче, кой знае защо, Дамарис се отвърщаваше от топлата напитка, която винаги я очакваше край леглото. Рано сутрин си приготвих чаша чай по английски и се наслаждавах на спокойните, тихи часове — всички все още спяха, утринната здрачевина проникваше колебливо през лилавите стъкла на прозорците, а Леонардо се изтягаше доволно в скута ми и мъркаше. Четях, шиех или просто размишлявах до момента, в който от долния етаж до слуха ми достигаха първите шумове. След това се обличах и отивах да закуся. Обикновено бях първа на масата.

Понякога Слоун също пристигаше рано и ми правеше компания. С времето помежду ни възникна мило, ненатрапчиво приятелство. Отвреме — навреме присъстваше и Рос Калхън, но тогава във въздуха витаеше някакво напрежение, чиито причини не ми бяха известни. В повечето случаи обаче той закусваше преди нас, след което се вгълбяваше в работата си. До този момент нямах и понятие, че заможните хора могат да се трудят толкова съвестно и интензивно. Разбрах обаче още едно нещо — Рос не вършеше нищо като любител. Понякога той пребиваваше по цели дни в своята градска кантора или пък се заключваше в библиотеката и не я напускаше дори за обяд.

Аз от своя страна прекарвах предобедите в зимната градина, работейки там рамо до рамо с Уорън Слоун, понякога се увеличах дотолкова, че дори забравях за присъствието му. Бях изцяло обсебена

от магията на колекцията Калхън, която щеше да ме преследва още дълги години. И до ден — днешен самото й споменаване или видът на някоя искряща чаша от злато ме карат да губя представа за времето и съживяват в мен спомена за аромата на туберози или кристално ясния плисък на фонтана. В тези случаи сякаш отново се озовавам сред вълшебния свят на зимната градина, вперила неподвижен поглед в преливащите отблясъци на съкровището. Колекцията Калхън. Бях чувала, разбира се, че богатството или възвишеното изкуство оказват хипнотично въздействие върху наблюдателя, но не предполагах, че тази магия ще се всели и в мен. Зимната градина ме изпълваше с екстаз; едва при биенето на обедния гонг със замаяна глава и разтуптяно сърце успях да се отскубна от това вълшебство.

Марина бе погълната от подготовката на дебюта. Дамарис също. Поради това разполагах с повече време и в ранните следобедни часове се връщах в зимната градина и продължавах работата си по изготвянето на каталога. Извън стъклените стени бе вече зима; вътре обаче цареше вечно тропическо лято.

Веднъж работих целия следобед сама. Неочаквано главата ме заболя, изправих схванатия си гръб и погледнах навън. Сухите клони на голямото дърво в задната част на градината стърчаха към небето и в ума ми неочаквано изплува споменът за сивите ноемврийски дни по Уошингтън Скуеър в Ню Йорк. В някои следобеди, когато в магазина нямаше посетители, а Джъстис Робинсън подремваше пред камината, аз предприемах кратки разходки в парка и с настъпването на вечерта се завръщах с пламнали страни и разведрена душа. В този миг в мен отново се обади болката, която смятах вече за преодоляна, и от очите ми бликнаха сълзи. Снех импулсивно престилката и я захвърлих встрани.

— Излизам. Ще ми подейства добре. — Все още не познавах добре Бостън, но пък градският парк се намираше само на пет преки от нас.

Трябва да призная със срам, че се прокраднах на пръсти покрай вратата на Дамарис. Този път не ми се водеха задушевни разговори, дори и самото й присъствие щеше да ме обремени излишно. Облякох палтото, взех мантона и се измъкнах незабелязано през големия портал. В лицето ме блъсна студен зимен вятър. Прозорците и тесните железни балкони по къщите по Комънуелт Авеню бяха хванали тънка

ледена корица, а в отвърстията на украсените покриви черни птици търсеха подслон. Художествено изпълнените покриви на тези сгради ми напомняха френски дворци, а чудатите клони на възлестите тъмни дървета в градския парк изглеждаха досущ като фигури от стародавни времена или от старинни гравюри. За мое учудване тези мрачни образи не ме потискаха ни най-малко, те по-скоро внесоха необходимия порядък в мислите ми.

Скоро се почувствах по-освежена и поех обратно към дома.

Отвори ми Хопкинс, икономът, който се загледа леко шокиран в разрошената ми коса.

— Моля ви, Хопкинс — обърнах се приятелски към него, докато ми помагаше да сменя палтото. — Кажете, закъснях ли много за чая?

Явно, че начинът, по който се принизих до него, му допадна и ледът по физиономията му се разтопи.

— О, не, мис Стантън, в никакъв случай. Незабавно ще изпратя Сара горе с пресен чай. Мис Дамарис нареди да ви кажа, че ви очаква в будоара си.

Качих се горе и намерих приятелката си в превъзходно настроение.

— Тайничко си се измъкнала оттук, а? — започна тя. — Засрами се! Казвай веднага, Вини, случи ли ти се нещо интересно? Някое приключение? Очите ти блестят много особено.

— Е, и ти не приличаш на човек, прекарал безутешен следобед.

— Позна. Уорън... мистър Слоун... беше тук. Дойде малко след твоето излизане и ми донесе скиците за цветната украса — знаеш, във връзка с дебюта. Той притежава изключителен усет за тези неща. Всичко ще бъде просто божествено! — Внезапно обаче очите й потъмняха. — Бедничката ми леля Марина — продължи тя унило. — Тя очаква толкова много от това празненство, а аз... аз сигурно ще я разочаровам.

— Говориш безсмислици — прекъснах я с категоричен глас.

— Вини, бъди честна към мен. Ти виждаш нещата такива, каквито са, така че нека не се заблуждаваме. — При тези думи Дамарис ме изгледа открито. — Празненството преследва няколко цели: На първо място то е моят дебют в обществото, на второ място представлява генерална репетиция за галаприема и най-накрая, грубо казано, е замислено като плесница в лицето на местните величия.

Каж ми откровено, Вини, вярваш ли наистина, че мога да се справя с тази отговорност? Майка ми или, например, ти щяхте да бъдете изключителни. Защото вие двете сте омесени от друго тесто.

— Защо не обясниш на леля си какво ти е на душата?

Дамарис отмина с мълчание моя предизвикателен въпрос.

— За щастие, никой и не очаква от мен да се впусна презглава в удоволствията. Никой няма и да забележи, ако изчезна по някое време. Странно. Трябва да ти разкажа някой път за нашите предци и младежките години на татко. Очевидно в жилите ми тече разводнена кръв. Клетият татко!

Реших да сменя темата, но в този миг вратата се отвори и Дамарис възкликна с видимо облекчение:

— А, ето го и нашият чай.

Тя се зае с поднасянето на напитката и най-накрая Сара напусна недоволна стаята като затръшна вратата зад гърба си.

Дамарис изпръхтя с презрение.

— Какво момиче, а? Работи извънредно съвестно, но това любопитство ще ѝ изяде главата. Като капак на всичко сестра ѝ служи при мисис Кабът, знам го от Меги. Можеш да си представиш как само ни одумват онези кози.

— Леля ти знае ли?

— Не, от мен също няма да го научи. И бездруго си има предостатъчно проблеми. А и какво от това? Няма какво да крием от тези провинциалисти тук. — Тя вирна горделиво глава, но порцелановата чашка затрепери в ръката ѝ и побързах отново да сменя темата.

— Кога ще дойдеш в зимната градина да видиш какво сме направили? Трябва да ти призная, че всеки път, когато се озова на това място, съм готова да престъпя десетата Божа заповед. Съкровищата на баща ти буквално ме опияняват.

Дамарис се разсмя.

— Имай предвид, че все още не си видяла всичко. Освен предмети от злато и сребро, има и произведения от текстил. Гоблени... на един от тях е изобразена легендата за двете сестри, разказах ти за тях. Но откакто се върнахме, не съм го виждала. Старинна църковна утвар, вземо ѝ най-накрая — дантелите! Когато ги видиш, направо ще онемееш, Вини! — На това място гласът ѝ се сниши. Спомням си, че

веднъж, когато бях съвсем малка, мама си сложи от тези дантели. Роклята ѝ беше бяла, от рипсена коприна, с широк кринолин и гарнитура от венецианска коприна с втъкани сребърни нишки. Един път, преди да излязат някъде с татко, тя дойде в стаята ми с тази рокля, приличаше на принцеса от приказките.

След тези думи тя се умълча и продължи да отпива от чая си.

Понякога се питах дали изобщо съществува безопасна тема в общуването ми с Дамарис. Реших да заговоря за нещо друго.

— Разкажи ми за скиците, които е донесъл мистър Слоун.

Лицето ѝ светна.

— Това ще бъде един вид подготовка за галапразненството... ако татко си даде разрешението, разбира се. Между нас казано, Вини, страхувам се, че може и да не позволи. Заинати ли се, става непреклонен като Макиавели. О, Вини, трябва да видиш скиците на Уорън! Той, милият, е провел истинско научно изследване, само и само да ни достави радост. Лилии и бръшлян, зюмбюли и бели теменужки... за него цветята ще бъдат символи, като на старите гоблени. А за случая единственият възможен цвят, разбира се, е невинното бяло.

— Всичко се нарежда много удобно — няма да се налага да търсите дълго лилии и зюмбюли — казах сухо. Ако Слоун останеше верен на тази символика и избере единствено цветя, подходящи за въвеждането на младо момиче в светското общество, той би трябвало да се спре главно на пролетни цветя и на някои ненаатрапчиви растения, които иначе никога не се използват за украса на по-големи празненства. — Дамарис! Няма ли да е по-удачно тържеството да се проведе направо в зимната градина?

— Не! — Дамарис се изправи рязко в леглото, лицето ѝ се напълни с кръв, а после пребледня като платно. Забелязвайки моето удивление, тя се овладя и прокара ръка по челото. — Не обичам зимната градина — прошепна. От тежкия дъх винаги ме заболява главата. Толкова много цветя на едно място ми действат потискащо.

— Как тогава ще ги понесеш на бала?

— Може пък да послужат на добра цел — отвърна Дамарис дяволито. — Ще ги използвам като претекст, когато ми се прииска да изчезна. Не ме гледай така неодобрително, Вини, ще видиш, че ще издържа. Та нали ти си ми моралната опора. Уорън също. За щастие Марина реши да забрави факта, че той е само един прост служител. По

този начин ще си имам поне надежден кавалер. — Очите ни се срещнаха, тя поруменя и отмести поглед встрани. — Мистър Слоун — рече предпазливо, — се отнася много добре с мен.

Какво ли й става, запитах се. След което непоколебим, но отхвърлих от себе си налагащия се от само себе извод.

На следващия ден се опитах да се държа резервирано със Слоун, но не постигнах особен успех. Естественото му държане ме обезоръжаваше, а освен това и двамата зависехме един от друг. В крайна сметка той по нищо не приличаше нито на авантюрист, нито пък на зестрогонец. Бе само интелигентен млад мъж от средното съсловие, който компетентно и усърдно си върши любимата работа. И въпреки всичко в него сякаш се таеше нещо зловещо и нечисто.

От този ден нататък всеки следобед излизах в градския парк. Разходките ме освежаваха и пропъждаха от мен силния и потискащ аромат на туберози и гардении. Студеният зимен вятър ме отрезвяваше и с един замах изтриваше всички фантазии и видения, които цъфтяха и избуяваха сред тежкия парников въздух. Може би този въздух наистина бе отровен, но не в биологическия смисъл на думата, а защото просто бе изкуствен. В зимната градина фантазиите и виденията придобиваха огромни размери — точно както и цветята. Мислите ми, и без това изпълнени със сюжети от класиката и с ренесансови интриги, избуяваха подобно на клеомите в техните лехи. Но студеният, сив бостънски климат ме връщаше неумолимо и безотказно обратно на земята.

В средата на ноември въздухът беше доста студен; след дългите разходки из парка и пътя по Марлбру Стрийт обикновено се чувствах не само освежена и ободрена, а и доста премръзнала. По тази причина започнах да се отбивам в новия музей. Макар че по стените все още имаше много голи петна, човек можеше вече да си представи колко красиво ще стане тук един ден. Обикновено сядах на някое кадифено кресло и разглеждах съсредоточено произведенията на старите майстори — тайнствени, тъмни, проблясващи в позлатените си рамки. Понякога се хващах как разполагам мислено по стените един или друг експонат от колекцията Калхън. В тези мигове сякаш разбирах по-добре мисис Кабът и алчността, изписана в очите й.

Мисис Кабът бе председателка на дамския комитет към този музей и носеше титлата си като папска тиара. В един от споменатите

следобеди тя влезе в музея през една от засводените порти, следвана на буксир от мишеподобната си щерка, и се насочи към мен. Точно в този миг се извърнах най-сетне от платното на моя любим Тинторето и понечих да им кимна, но се спрях навреме, тъй като мисис Кабът ме отмина, без да поздрави. Не мисля, че е искала да ме обиди; тя просто не ме забеляза, така както не виждаме мебелите, покрай които се движим. Срегнах погледа на дъщерята и тя го отклони встрани, плувайки в килватера на майка си като незначителна спасителна лодка зад могъщ презокеански параход.

Лицето ми буквално пламна. Та това е просто смешно, зауспокоявах се наум. В качеството си на платена компаньонка аз може и да не съществувам за тази жена, но този факт по никакъв начин не може да промени същинското ми място в семейството. Отново се обърнах към картината на Тинторето, мъчейки се възвърна самообладанието си.

В този миг иззад гърба ми долетя глас:

— Кажете, не е ли направо неповторима?

Обърнах се. Пред мен широко усмихнат стоеше Уорън Слоун с ръце, скръстени на гърба.

— Имам предвид Мадоната — добави той с лека ирония. Дали бе забелязал безмълвната сцена? Аз във всеки случай нямаше да го попитам.

Спомних си, че Дамарис смяташе този човек за извънредно тактичен. Права бе — той просто продължи да говори дружелюбно, оглеждайки внимателно платното; очевидно ми отпускаше време да се овладея.

— Една от любимите ми картини. Често идвам тук и след това се чувствам истински обогатен. Тази творба те кара да прозреш собственото си несъвършенство.

Той изрази с думи точно онова, което си помислих малко по-рано!

— Успяхте ли да разгледате вече онзи Тициан до нас? Разкошна творба! — При тези думи той се поклони, и за свое голямо учудване, аз го хванах под ръка. Тръгнахме из залите, развълнувани от допира с изкуството. Слоун имаше връзки в музеите и затова за него бяха достъпни и онези експонати, които все още не бяха изложени официално. Колкото и да обичах да общувам сама с изкуството, все

пак почувствах, че разговорът със специалист ми доставя наслада и ме обогатява. Внезапно Слоун замълча, след което се усмихна.

— Точната дума е наслада. Дали пък да не си позволим едно малко удоволствие? Какво ще кажете за шоколад и сладкиши?

— Защо не? Ще ми бъде много приятно! — отвърнах аз незабавно и без всякакво колебание.

Слоун ме заведе в малка сладкарница наблизко. Тук го познавах; собственикът, дребен мустакат виенчанин, се забърза насреща ни и с широк жест ни посочи една от най-добрите маси. Той тъкмо наместваше стола ми, кога то вдигнах поглед и на една от страничните маси съзрях дамите Кабът. Дъщерята усети, че я гледам и сведе смутено очи.

За момент почувствах как кръвта нахлува в главата ми, но се овладях и се изправих на стола си. Това бе моят свят, свят на изкуството и следобедните разходки, в който, разбира се, имаше място и за следобедни срещи с колега — мъже. За мен бе повече от ясно, че независимо от богатството и дарителските си напъни, дамите отсреща не представляват нищо повече от едни невежи дилетантки. В този свят Слоун и аз ги превъзхождахме. Освен това, обади се дяволчето в мен, той е безспорно привлекателен мъж и този факт едва ли е убягнал от вниманието им.

В този миг направих нещо, от което би трябвало да се срамувам. Изобщо не ми и минаваше през ума, че използвам Уорън като инструмент за осъществяването на замислите си, просто всичко тръгна сякаш от само себе си. Положих небрежно ръка на масата и рубинът ми заблестя ослепително. Наместих стола си така, че дамите да виждат нашите лица съвсем ясно, приведох се напред и безогледно зафлиртувах с Уорън.

За момент Слоун сякаш се сепна, но за момент погледът му се спря на страничните маси, веждите му се вдигнаха в комично учудване и той незабавно се включи в играта. Разговаряхме весело, тихият ни смях изпълни залата, очите ни заблестяха въодушевено, покрай нас затанцуваха келнери, а мустакатият собственик направо засия. Той сметна нашия етюд за истински флирт и дори ни изпрати циганин с цигулка да ни посвири „на ухо“. Когато изпълнението приключи, Слоун с щедър жест му пъкна бакшиш, пое нежно ръката ми с пръстена и я поднесе устните си.

— Мисля, че за финална сцена беше добре — промърмори той.

— Тръгваме ли? — Помогна ми да си облека палтото, подаде ми маншона и двамата демонстративно напуснахме заведението.

Малко по-късно стигнахме до не тъй изисканата част на парка. Спряхме на едно място, погледнахме се един — друг в очите и като по даден сигнал избухнахме в гръмогласен смях. Слоун сне шапката от главата си и я взе под мишница.

— Нужна ми е малко почивка след цялото това представление! — Хвана ме за ръка и се затичахме като щастливи малки ученици, избягали от училище. Най-накрая, останали без дъх, се отпуснахме на една пейка.

— Боже мили! — възкликнах и с ръка избърсах потта от челото си. — Би трябвало да се засраим, но аз не мога. Длъжна съм да ви съобщя, мистър, че изиграхте ролята си просто великолепно.

— А аз пък се налага да призная, мис, че с очарователна партньорка като вас това не представлява никакъв проблем. — После ме погледна право. — Бяхте направо пленителна.

— Сега обаче трябва да тръгвам. Дамарис сигурно вече ме очаква за чая.

Слоун също се изправи на крака.

— Ще ви поизпратя донякъде, поне до ъгъла. Вече се стъмва.

Той обаче ме придружи не до ъгъла, а чак до градинския портал. Там се поклони, после сякаш се поколеба за миг, усмихна се дяволито и поднесе ръката ми към устните си както в сладкарницата.

— Наистина ли сте толкова сигурна, че съм играл роля? — прошепна той и изчезна като вятър.

Не го изпратих с поглед. Внезапно множество неочаквани въпроси затрупаха мозъка ми.

ГЛАВА СЕДМА

Първият и най-важен въпрос, занимаващ ума ми докато се преобличах за вечеря, бе защо започнах изобщо това представление в сладкарницата. Във всеки случай не изпитах никакво съжаление. Не се бях родила на този свят, за да прекарам живота си като монахиня. Не бях склонна също и да продължавам до безкрай безличното си съществуване на платена компаньонка.

Вторият въпрос се отнасяше до Уорън Слоун: Какво ли ставаше в душата на този човек? Ясно бе, че се включи чудесно в играта, но какво ли целеше с репликата си на сбогуване? От мен той нямаше какво да спечели. Освен ако, разбира се, не бе искрен; нещо, което изглеждаше крайно неправдоподобно, защото щеше да означава, че се интересува от мен като жена. Нека не прозвучи като фалшива гордост, но ако е било така, от мен той нямаше да получи взаимност.

Запитах се какво ли е мястото на Дамарис в цялата мозайка. На какво се дължеше вниманието, което ѝ оказваше Слоун? Или я ухажваше искрено (не можех да ѝ пожелаая нищо по-добро, макар че съществуваха и някои рискове), или я използваше, за да осъществи някакви свои нечисти цели; второто ми се струваше по-вероятно. Ако всичко това отговаряше на истината, какво ли тогава очакваше от мен? Може би в мое лице виждаше сладкия десерт към основното ястие — колекцията Калхън? Тази мисъл ме подразни, още повече, че с държането си самата аз окуражих Слоун.

— Хайде, Вини, не се превземай! Всъщност ти бе приятно, нали?

Затегнах връзките на корсета, облякох си някаква безлична старомодна рокля и се отправих надолу в лошо настроение. Дамарис вече ме очакваше.

За щастие тя не бе забелязала отсъствието ми, а и в момента възбудата ми убягна от вниманието ѝ. Двете с Марина все още не можеха да постигнат съгласие по подготовката на дебюта и приятелката ми изглеждаше направо изтощена.

— В крайна сметка — започна Марина с хладен глас, — балът се провежда заради теб, скъпа. Питам се, имат ли смисъл всички тези усилия, щом като не проявяваш и капчица въодушевление.

— Прости ми — изтръгна се от устата на Дамарис. — Знам, че ми мислиш доброто. Недей да считаш, че съм неблагодарна. Само че...

Само че какво? Загубихме си целия следобед с шивачката, само и само да изберем подходящ модел. През цялото време обаче ти не пророни нито дума. Умряла котка да беше, щеше да прояви по-голям интерес. Ако не поръчаме бързо тази рокля, ще закъснеем.

— Нека татко да избере нещо подходящо — предложи Дамарис тихо. По лицето на Рос се изписа досада.

— Виж какво, Марина, свършено безсмислено е да обръщаме къщата с главата надолу заради някакъв си бал, след като детето дори и не го желае. Съгласен съм да организиращ това празненство, щом като смяташ, че е важно за Дамарис. Но ще те помоля да ми спестиш подробностите.

— Разбира се, скъпи. Искам само Дамарис да бъде достойна за теб. Двете с мис О'Шонеси цял следобед й показвахме плат след плат, модел след модел, но тя не обели нито дума. Не мога да разбера как е възможно човек, прекарал шест години в Европа, да бъде толкова плах и стеснителен.

— Лельо Марина — обади се Дамарис спокойно, — роклите, които ми предлагаш, биха ти стояли прекрасно. За зла участ обаче аз не съм като теб. Или като мама. Наистина положих усилия, но сега вече не мога. Прости ми, татко, знам, че си ужасно разочарован от мен, но съм вече на края на силите си. — Тя се изправи, независимо че тъкмо поднасяха десерта. — Моля да ме извините.

Излезе от стаята с неуверени крачки, а аз останах като прикована на стола си — просто не знаех как да се държа в този момент. Не след дълго отнякъде до нас достигнаха звуци на арфа; очевидно Дамарис искаше да остане насаме със себе си.

Марина повдигна многозначително рамене.

— Рос, скъпи, наистина съжалявам. Направих каквото можах, но в нея просто няма огън, липсва нужното излъчване. Понякога се питам как изобщо ти и Изабела сте създали такова безцветно копие?

При тези думи в мен се надигна гняв.

— Трябва ли да се гледа на нея като на копие? — чух се да питам. — Нима Дамарис не може да прилича на самата себе си?

Сякаш и двамата бяха изненадани, че все още съм там. Марина се обърна към мен с театрален жест на отчаяние.

— Тъкмо за това става въпрос, мила. Кажете, какво представлява самата тя? Просто клетото пиленце все още не може да хвърка. Нали ти казах, Рос? Трябваше да остане поне още една година в Италия.

— Семейството живя достатъчно дълго разделено. Не забравяй, че Италия все пак не е наша родина, Марина. И освен това мис Стантън е тук, за да предаде на Дамарис чувство за сигурност. А сега искам да пия кафе.

Очите на Марина засвяткаха гневно, но все пак се приведе смирено над чашите. Помислих си, че е време да се оттегля. Ако си тръгнах обаче, приятелката ми щеше да остане без застъпник.

— Дамарис е права — започнах смело. — Съвременните рокли не й стоят добре. Мисля, че вие, с вашия художествен усет, добре разбирате какво искам да кажа, мистър Калхън.

— За зла участ — намеси се Марина сухо, поднасяйки кафето, — за зла участ ние живеем в 1874 година. Дамарис просто не може да се облече като Пролетта, независимо че този стил подхожда на бледото й лице.

— Защо не? — възкликнах. — Може Ботичели и да не е най-доброто решение, но сигурно ще открием подходяща рокля на някоя ренесансова картина. В Ню Йорк, например, за тържествени случаи често шият рокли по старинни образци. — Това сведение бях почерпила от светската хроника на вестника. — По този начин притежателките на роклите показват, че изкуството не им е чуждо.

Рос Калхън се загледа пред себе си и по устните му пробяга язвителна усмивка. От библиотеката все още звучеше арфата и жалният глас на Дамарис:

*Но появи се мъж, в изкуствата тъй сръчен,
съзря той дамата прекрасна със лилии,
вплетени в косите
и в миг плени му тя душата.
Ръка в ръка те сплели в танц...*

Музиката ме окуражи и затова си позволих да попитам:

— Защо за Дамарис не се изработи рокля като на Ла Бианка?

— О, сигурно ще ѝ отива — отвърна Марина с тон, който не можах да разтълкувам недвусмислено. В замяна на това обаче много ясно видях погледа ѝ, отправен към Рос над дългата, огледално гладка маса. Не мога да кажа точно какво се криеше в него. Може би някакво предизвикателство? Или заплаха? Ясно бе едно — тя му обяви война.

— Не и тази картина — отсече Рос, — някоя друга. Ако искате, може да се поровите из картините в хранилището. Ще разпоредя да отключат таванския етаж. А иначе Марина е права — ще ѝ отива.

И стана така, че прекарах целия следващ предобед в пещерата на Али Баба под покрива. За моя радост Дамарис също прояви интерес към моя план.

— Трябва да се посъветваме с Уорън. Той наистина притежава усет към тези неща.

Поканихме и Марина да се присъедини към нас, но тя отказа високомерно.

— Ако намерите нещо, пратете слуга да ми го донесе. Аз ще реша дали е подходящо или не. — При тези думи повдигна полите си така, сякаш се опасяваше да не се изцапат в прахта.

Дамарис, Слоун и аз се изкатерихме по стръмната вита стълба до четвъртия етаж, придружаваше ни и Леонардо, който подскачаше отпред с весело вирната опашка. На едната страна на тесния коридор имаше редица стаи за прислугата, а на другата една от вратите стоеше полуотворена — очевидно Рос бе изпълнил обещанието си. Леонардо тутакси се вмъкна вътре, разчитайки на богат миши улов, а ние последвахме Дамарис под нисък свод и се озовахме в дълго помещение с полегати стени.

— Помислих си, че гледката ще ви направи впечатление — рече Дамарис сухо.

— Мило дете, думата „впечатление“ е твърде слаба, аз съм просто поразен. — Цялата стая бе изпълнена с картини — някои от тях висяха плътно една до друга на вертикалната стена, други си стояха все още в сандъци и опаковки, отрупани с чуждестранни печати. Много платна бяха опрени в рамки и без рамки, реставрирани и напукани. Дъхът ми спря от това изобилие на картини. Съзрях един Веронезе, чиято репродукция бях виждала вече, един Тициан и още

едно платно, според мен творба на Рембранд. Повечето картини бяха от италиански майстори.

Слоун забрави напълно целта на пребиваването ни в хранилището и се отдаде изцяло на своята професионална страст. Той тръгна из стаята, като се спираше пред всяко отделно платно и наблюдаваше картините с присвити очи. Отвреме — навреме изваждаше своето увеличително стъкло и детайлно оглеждаше техниката на рисуване и отенъците на човешката кожа. Лично се почувствах направо смазана от съкровищата, открили се пред очите ми, но въпреки всичко се заех методично да търся подходящ образец за роклята на Дамарис, пробивайки си път през купищата платна. Понякога между редиците внезапно изникваше опашката на Леонардо, за да изчезне още в следващия миг зад поредната купчина. Дамарис се движеше пред мен и само плъзгаше поглед по картините. Най-накрая тя седна омаломощена и ме изгледа разочаровано.

— Не е тук.

— За какво говориш?

— За втория портрет на Ла Бианка, картината с другата огърлица; разказвах ти за нея, нали, Вини. Не съм я виждала, откакто сме се върнали. Помислих си, че е оставена тук. Защото татко не би я продал никога. — Тя затананика отново своята балада. Започвах вече истински да се дразня от тази песен.

— Няма никакво значение. Нали баща ти каза да не се обличаш като Бианка.

— Да, мама веднъж се облече като нея, а той не иска нищо да му напомня за нея. — Дамарис продължи бавно напред, пеейки си тихо:
— *Ръка в ръка те сплели в танц, що свързва любовта със смъртта.*

Реших, че е крайно време вече умът ѝ да се заеме с други неща.

Прегледах отново малката купчина картини, които бях отделила настрана.

— Какво ще кажеш за тази тук? — Бе неголямо платно от школата на Веронезе, което изобразяваше момиче в бяло, държащо в ръце клонче, отрупано в цвят — точно както гласяха предписанията за случая. Простата кройка на роклята, правоъгълното деколте и лентите на ръкавите щяха да стоят добре на Дамарис. Колко жалко, че този вид празненства не се устройваха през лятото. На моята приятелка щеше да подхожда шифон и стелещ се муселин.

— Защо не? Щом казваш... Татко я купи в Милано. — Дамарис гледаше картината съвсем равнодушно.

За щастие Уорън Слоун ни чу и се присъедини към нас.

— Отлично решение — похвали ме той. Изгледа Дамарис, после погледът му се спря на картината и отново се върна на нея. — Няколко малки промени и ще изглежда чудесно. — В този момент и той забеляза, че момичето е уморено и добави: — А сега нека занесем картината на маркизата. Да видим дали ще я одобри.

Напуснахме хранилището, а Дамарис заключи грижливо вратата след себе си.

— Обещах на татко да му предам лично ключовете. — Взе на ръце Леонардо, който тъкмо се потърка в краката ѝ, и всички заедно тръгнахме надолу. Стори ми се, че на лицето на Слоун е изписан яд или разочарование. Запитах се дали не се е надявал да се върне още веднъж, за да прегледа картините на спокойствие.

Марина одобри нашия избор и с привичната си решителност се зае да го осъществи начаса.

— Днес следобед купуваме коприната. Утре... не, утре сме с баща ти на концерт, значи вдругиден мисис О'Шонеси ще скрои плата. — Погледът ѝ се спря на Слоун. — Ще ви помоля да присъствате, за да ѝ дадете някои напътствия.

Това си беше чиста проба заповед, макар и с любезен тон. Зад гърба на Марина Слоун повдигна високо вежди и ме погледна развеселен — кралицата е издала своите разпореждания и толкоз.

Дамарис, леля ѝ и аз прекарахме следобеда в Слетъри и други изискани магазини. Най-накрая се спряхме на коприна с цвят на слонова кост и лек опален отенък и надвечер я понесохме триумфално към къщи.

— Дантелите не представляват проблем — рече Марина небрежно. — Достатъчно е само Рос да разтвори куфарите, в които се съхраняват вещите на Изабела. Лично аз ще го помоля. Ще вземем, колкото ни трябва и другата седмица мис Стантън ще ги пришие.

— Ключът е в мен — обади се Дамарис със спокоен глас. — Сама ще се погрижа за дантелите, лельо Марина. А ако Вини пожелае да ми помогне, ще ѝ бъда извънредно благодарна.

Решителният отговор на Дамарис отново ме накара да се замисля за майка ѝ Изабела Калхън. Освен името ѝ не знаех почти нищо за нея.

Съпругът ѝ я обожаваше. Каква ли жена си е избрал младият Рос Калхън? Бе я довел от Италия чак в Бостън, пресичайки океана. Обичта му е била тъй силна, че споменът за униженията, които тя е трябвало да изтърпи, го преизпълваха до ден — днешен с неизкоренима ненавист към този град. Не, не се заблуждавах: Миналото занимаваше ума и душата на този мъж с такава сила, че дори и аз, човек със сходна нагласа, не можех да се меря с него.

Тези и подобни мисли изпълваха ума ми, когато на следващия ден Слоун си тръгна и останах сама в зимната градина. Мислех за Изабела, но установих с изумление, че заедно с това умът ми вече е обсебен и от Рос Калхън. В ръцете си държах един от златните бокали и леко го галех. Запитах се дали и покойната Изабела е вършела същото. Внезапно почувствах, че някой ме наблюдава. Вдигнах глава и пред погледа ми се изпречи лицето на Рос Калхън.

Той се бе приближил тихо и в момента стоеше като вкопан в земята, сякаш пред него неочаквано е изникнал призрак; отсъстващият му поглед бе впит в мен. Не, всъщност той не гледаше мен, а през мен — сякаш далеч назад в миналото. Раздвижих се, очите ни се срещнаха и... мигът отлетя. Той отново се завърна в действителността и се обърна към мен с формална учтивост:

— Имам билети за концерт за днес следобед. Вие цените музиката и затова си помислих, че ще ви бъде приятно да дойдете. Маркизата и дъщеря ми също ще присъстват.

Реших да отвърна на сдържаността му по отношение на мен, като облека рокля от черна коприна и се държа недостъпно. Усилията ми бяха обаче напразни — вълшебството на музиката с един замах стопи ледената преграда между нас. През антракта събрах цялата си смелост и реших да го заговоря за онзи миг в зимната градина. Тъкмо понечих да задам въпроса си, когато неочаквано той млькна и погледът се втренчи в рубинения ми пръстен. В този миг си припомних и скритата цел на пребиваването ми в Бостън. Реших да го заговоря на тази тема, но внезапно той се отдалечи сякаш на мили от мен и стана напълно недостъпен. Изгледах го разтревожена и най-неочаквано се случи нещо необичайно: Така, както цигуларят долавя и най-скритите трептения на своя инструмент, така и аз, без да схвана мислите му, почувствах съвсем осезаемо какво изпитва Рос Калхън в този миг. Цялата потреперих от интензивността на страданието, което

изпълваше душата му. Мигът отлетя бързо. Изтощена и объркана, се отпуснах назад и замрях.

След концерта се върнах веднага в стаята си и се опитах да анализирам случилото се, но не успях. Същата нощ сънувах Рос Калхън, а на следващия ден в мен звучеше не музиката от концерта, а само неговият глас.

Съвсем съзнателно продължих да работя, независимо че настъпи времето за обичайните ми разходки — не биваше да позволявам на ума си да се занимава с Рос Калхън. Бях сама, а Уорън Слоун бе пришивачката и направляваше дейността ѝ с компетентните си съвети. В негово отсъствие аз спокойно сортирах, оценявах и записвах вещите, обвита цялата в сладникавия, влажен, задушлив въздух на парника. Внезапно се усетих, че си тананикам песента на Дамарис:

*Тъй вярната любов отблъсна той
и вслуша се в лъжата, що себе си
любов зове и минала любов уби...
Дойде смъртта и всичко покоси.*

Не, това не биваше да продължава повече така. Успях да се овладеея и се съсредоточих в работата си — трябваше да датирам и сортирам различни малки сребърни табакери. Джъстис Робинсън притежаваше много подобни табакери. Сякаш го виждам отново, седнал под лампата в уютната, запълнена стая: Държи крехките старинни предмети между дебелите си пръсти и ми обяснява какво да свърша, а през това време чайникът съска ли съска, сподирян от мъркането на милия Леонардо.

— Виждаш ли печата с пробата на среброто, Вини? Някой некадърен чирак е щамповал наопаки знака в средата. — Джъстис Робинсън имаше малка табакера досущ като тази, която държах в ръката си. Продаде я малко преди мама да умре. Дали купувачът е бил Рос Калхън? Струваше ми се невероятно. Да, но Калхън все пак бе познат на Робинсън и ценеше високо неговите познания.

Внезапно главата ми се замая. „*Реших да пиша до Бостън. Лавиния има право да научи истината.*“

Бях дошла в този град, за да открия коя съм, после обаче атмосферата на дома Калхън замъгли някак съзнанието ми и аз забравих главната цел на пребиваването си тук.

Добре познатите очертания на среброто под пръстите ми разбудиха спомени за отминали събития на Уошингтън Скуеър, събития, които не исках да преживея отново.

Започнах да въртя разсеяно табакерата в ръцете си, сякаш за да докажа собствената си глупост. Табакерата на Джъстис Робинсън Имаше на обратната си страна дълбока, дъгообразна драскотина. Навремето я направих самата аз и бях смъмрена остро от чичо.

Табакерата в ръката ми също имаше дълбока дъговидна драскотина.

В крайна сметка съвпадението не изглеждаше чак толкова невероятно — все пак светът на колекционерите не бе особено голям. Приблжих кутийката плътно до очите си, за да разгледам печата за сребърната проба и сякаш отново чух търпеливия глас на чичо. Очите ми запариха и се напълниха със сълзи. Погледнах още веднъж печата. Вътре в него знакът не бе щампован наопаки.

Трябваше да измине време, докато се събудя от спомените си и осмисля току-що видяното. Не бе възможно две различни табакери да са издраскани по един и същ начин. Но имаше и още нещо — на табакерата, която повредих като дете, знакът за пробата на среброто бе щампован погрешно наопаки.

Щеше ми се да се посъветвам с Уорън Слоун, но той отсъстваше. И до ден — днешен не мога да кажа съвсем точно защо не поизчаках малко, вероятно се е дължало на причини, които по онова време все още не смеех да призная пред себе си. Така или иначе захвърлих престилката, грабнах табакерата и се отправих към библиотеката по дългия коридор. Спрях пред вратата и почуках.

Хладният глас на Рос пожела да узнае кой го търси и за какво.

— Аз съм, Лавиния Стантън — отвърнах. — Трябва неотложно да обсъдя нещо с вас.

Рос Калхън ми отвори лично вратата и ме покани вътре.

— Изглеждате извънредно развълнувана — промърмори той и се усмихна. — Какво има? Пак ли някоя от тъй модните днес кризи?

Вместо отговор аз просто поставих табакерата на писалището му. Бях доста смутена и не знаех как да започна.

— Моля ви, кажете, от моя... от Джъстис Робинсън ли сте купили тази табакера?

— Да, точно така. Ако изпитвате някакви подозрения, трябва да ви уверя, че сделката е напълно законна.

— Не това имах предвид... — Спрях за миг. Нямах да ме улови толкова лесно на въдицата си. — Ни най-малко не оспорвам редовността на покупката — продължих с достойнство, — само автентичността на табакерата ми се струва съмнителна. Като дете направих лично тази драскотина. На моята табакера печатът за пробата на среброто бе щампован наопаки, а на тази не е. Това обаче означава, че...

— Фалшификат? Какво говорите, мис Стантън! — Веждите му се надигнаха недоумяващо. — Разбирам подозренията ви, но трябва да ми повярвате, че в случая те са неуместни. След смъртта на жена ми дадох табакерата на съхранение и си я взех обратно едва преди няколко седмици. Освен това, когато вие и Уорън Слоун не работите по колекцията, зимната градина стои заключена.

— Да, но печатът...

— На колко години сте били тогава, мис Стантън, осем или може би на девет? Джъстис Робинсън сигурно ви е наказал заради небрежността ви. Струва ми се, че сте си измислили цялата тази история с обърнатия печат — децата на тази възраст обичат да драматизират всичко. — При тези думи в очите му се появи подигравателен блясък.

Той се върна обратно зад писалището си и взе в ръце каталога, който четеше, преди да вляза. Очевидно смяташе случая за приключен.

По обратния път към зимната градина успях външно да се овладея, в душата ми обаче вреше и кипеше. Вярно е, че децата обичат да си фантазират, но аз не бях какво да е дете, а доведената племенница на Джъстис Робинсън. Той беше чудесен учител и под ръководството му овладях значителни знания по специалността.

Ако в очите на Рос Калхън не бях специалист, значи ме е назначил на работа единствено по милост. Гордостта ми обаче не можеше да понесе такова отношение. Дамарис се чувстваше вече по-добре и щом като баща ѝ не бе склонен да признае качествата ми на експерт, след дебюта ѝ в светското общество щях да отпътувам.

ГЛАВА ОСМА

Преди да вляза в зимната градина, се спрях. Болките в слепоочията ми напомниха, че през деня съм отхвърлила значителна работа. Необходимо ли бе да си пиляя времето, щом като така и така не уважавах труда ми?

Обърнах се и се отправих по стълбите направо към стаята си. В къщата цареше тишина, единствено от шивалнята горе долитаха гласове. Очевидно суетнята около роклята на Дамарис продължаваше. Още по-добре! Бездруго не исках да виждам никого около себе си.

В мое отсъствие Меги бе сложила на леглото кадифена рокля за вечерята. Лео, разбира се, вече спеше върху нея, „украсявайки“ я с безчет жълтеникави косми. Прогоних го и се заех грижливо да почиствам плата. Внезапно обаче я захвърлих обратно на леглото. В края на краищата си имаше слуги за тази работа. Аз лично се нуждаех единствено от свеж въздух и от нищо друго.

Забравяйки както ръкавиците, така и маншона си, наметнах палтото, нахлупих някаква шапка и се втурнах навън в здрача. Отказах се от обичайната си разходка из парка и се отправих направо към музея. Надявах се величественият покой, излъчван от картините, да възвърне душевното ми равновесие.

За щастие музеят се оказа полупразен — цялото това голо, успокояващо пространство щеше да бъде единствено мое. Миг по-късно обаче до слуха ми достигнаха стъпки, които се приближаваха по намазания с восък под. Изправих се ядосана на краката си и понечих да продължа нататък, когато дочух глас:

— Лавиния, почакайте малко!

Към мен вървеше забързан Уорън Слоун с разбъркани коси, наметнал палтото върху раменете си.

— Същинска богиня на войната — поздрави ме той. — Гледах случайно през прозореца и ви видях да тичате, но не можах да ви настигна веднага.

— Изпълнихте ли вече дневната си норма от принудителен труд?

— Аха, сега разбирам откъде духа вятърът — забеляза Слоун с непроницаемо изражение на лицето и се втренчи в мен. — По-добре седнете, преди да се пръснете на парченца. Какво ще кажете за едно ментово бонбонче? — Той извади от джоба си някаква измачкана кесийка и ми поднесе. — В момента не мога да ви предложа нищо по-добро, но ще ви подейства облекчаващо. Струва ми се, че се нуждаете от нещо сладко, прав ли съм?

— Прав сте — отвърнах ядовито, но не успях да се сдържа и се разсмях на шутовщините му.

— Ето така вече е по-добре — рече той доволно. — Ментовите бонбони са изключително полезни за здравето. Защо не си вземете още един. А след това ще преброите бавно до десет и ще ми кажете като добро момиче коя е причината за гнева ви.

— Мъжете — избухнах аз.

— Надявам се, че не се отнася до присъстващите, нали? Или може би имате предвид единствено милионерите? Да, да, понякога богатите са просто непоносими. В конкретния случай обаче не бих изключил от сметката и жените.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Май — май вие също сте прекарвали ден, изпълнен с поучителни преживявания.

— Опазил ме Бог от подобни неща. И нека не се налага до края на земните ми дни да присъствам на шивашки проби. Те са направо противоположни на мъжката природа.

— А как стоят нещата с мечтаната рокля?

— Катастрофално! Маркизата и мисис О'Шонеси са се хванали за косите, но онази вдовица, ирландката, изобщо не си поплюва.

— А Дамарис?

— Изтощена е до смърт! Иде ѝ направо да се скрие вдън земя. — При тези думи Слоун разтегли лицето си в комична гримаса. — Клетото дете, прилича ми на оскубано пиленце, разкъсвано от орли.

— Никак не е редно да говорите за нея по такъв начин.

Слоун ме изгледа втренчено.

— Не влагам в думите си обиден или подигравателен смисъл. Това ви е известно, нали?

— В Дамарис се крият много повече неща, отколкото личи на повърхността.

— Знам. Въпросът е обаче дали ще успее да опознае същността си, преди да я смажат. И дали ще ѝ останат достатъчно сили да открие най-сетне своята самоличност. Разбирате, че не е никак добре, нали? И като капак на всичко в семейството цари абсолютна нетърпимост спрямо каквато и да било проява на слабост.

Междувременно и аз бях стигнала до същия извод. Рос и Марина притежаваха една сатанинска способност, която ги сближаваше: С една — единствена равнодушно подхвърлена реплика те бяха в състояние да пречупят душевните сили на другите. Присвих ядосана устни и отвърнах погледа си встрани.

— Но причината да се скриете в този пущинак не е Дамарис, нали? — продължи Слоун, сякаш прочел мислите ми. — Какво се е случило, Лавиния?

Междувременно се бяхме сближили и от само себе си започнахме да говорим на имена.

— След като се наобядвах, отидох отново в зимната градина и се заех със сребърните експонати, които започнахме вчера. — Поколебах се за миг, но след това добавих: — Всъщност не знам дали трябва изобщо да засягам този въпрос.

Уорън ме поизчака, но като видя, че не продължавам наметна палтото върху раменете ми.

— Нека идем при Франц Йозеф. Ще си вземем по чаша шоколад и ще обсъдим всичко на спокойствие.

Може би откровеността ми се дължеше на уюта и топлината, царящи в малката сладкарничка, на вниманието и възхитата, с които ни обсипа собственикът, или на загрижеността и съчувствието, проявени от спътника ми. Не знам. Така или иначе за броени минути аз буквално изригнах цялата неприятна история около табакерата.

— Знам много добре какво говоря — завърших аз. — И си правя съответните заключения.

— Естествено. Разбирам ви много добре.

— Уверявам ви обаче, че Рос Калхън изобщо не ми повярва.

Уорън Слоун потъна в мълчание.

— Казахте преди малко, че не сте сигурна дали трябва да засягате този въпрос, нали? — обади се той най-накрая. — С мен нещата стоят по същия начин. Не сте единствената, която храни известни подозрения.

— Какво? И вие ли?

— Няма да скромнича излишно и ще ви кажа, че съм доста сведущ в тази област. Вие, разбира се, знаете много добре, че работя за Нюйоркския музей. Вероятно не знаете обаче, че моят музей е склонен да закупи част от колекцията Калхън или поне да я вземе назаем за по-голям период от време. Както ви е известно, съществува възможност и за някои обменни сделки с Бостънския музей; Марина, например, се интересува от този вариант. Естествено тези планове не са публично достояние. Всъщност — и нека това, което ви кажа сега, си остане само между нас — дейността ми, свързана с колекцията Калхън, донякъде е, как да се изразя, прикритие. Истинската ми задача е да установя автентичността на някои от експонатите, както и законността на притежаването им.

— За кого работите? За кой музей?

— Това не бива да издавам никому.

Нравствената страна на цялата тази история ми се стори доста съмнителна, но пък знаех много добре, че подобни оценки са нещо обичайно, особено когато се извършват по поръчка на някой известен колекционер или музей. Значителните сделки в света на изкуството обикновено се придружаваха от тайнственост и интриги, достойни дори за един Макиавели. От една страна мълчанието ми по отношение на двойствената лоялност на Уорън можеше да се разглежда като един вид измама спрямо моя домакин и работодател, от друга обаче — самият Рос не бе никак наивен човек. Все пак аз се опитах да го предупредя за възможните фалшификации.

Уорън кимна на келнера и поръча още една кана шоколад и порция сладкиши.

— Трябва да ме разберете правилно, Лавиния — започна той със сериозен глас, — не че не ви се доверявам, тъкмо обратното. Но моят професионален морал ми забранява да наруша обещание, което вече съм дал.

— Разбирам.

— В такъв случай сигурно няма да възприемете молбата ми като твърде нахална: Ако забележите някои... хм... нередности, някакви подробности, които не ви харесват, ще дойдете ли да ми съобщите?

Поколебах се за миг и кимнах утвърдително. Очевидно Рос Калхън не искаше и да чуе за този случай. Ако обаче някой музей

купеше отделни екземпляри от сбирката и се усъмнеше в автентичността им, моят професионален престиж щеше да се издигне, тъй като предварително съм споделила подозренията си с колега.

Едва по-късно ми дойде наум, че споразумението с Уорън всъщност удължава престоя ми в Бостън.

В този момент келнерът се приближи с отрупан поднос и го постави на масата. Уорън го подкани да се отдалечи.

— Благодаря, ще се обслужим сами. Мадам, ще ми окажете ли честта?

Каната бе от виенски порцелан на цветчета, а кристалната купа преливаше от сметана. Налях кафето и в същия момент съжалих, че не съм с ръкавици. Тъй като рубинът заискри на пръста ми.

— Камъкът е много хубав — вметна Уорън. — Още преди време ми направи впечатление. — Не се и учудвам, помислих си. — Изработката на обкова е забележителна. Италианска е, нали?

— По-точно флорентинска.

— Според мен Милано е по-близо до истината. — Уорън се разсмя. — Съдейки по изражението на лицето ви от преди малко, сигурно сте била твърде изкушена да се възползвате от скритите свойства на пръстена. — Изгледах го недоумяващо и реакцията ми сякаш го учуди. — Мисля, че не се лъжа. Това е един от прочутите отровни пръстени на Медичите, нали?

Сега пък аз се взрях в ръката си.

— Сигурно се шегувате!

— В никакъв случай. Виждал съм един или два от тези пръстени, вашият е типичен. Обковът е по-висок от обичайното, а дъното е изцяло от злато. Нима искате да кажете, че не сте и подозирали тази възможност?

В този момент убедеността му в професионалните ми познания сякаш намаля. Впрочем моята също.

— Имам някои основания да смятам, че обковката представлява имитация от най-ново време — отвърнах със слаб глас.

Що се отнася до самия пръстен, сигурно сте права. Готов съм да се обзаложа обаче, че змийската глава е съвсем истинска. — Уорън изглеждаше развълнуван.

— Сигурен съм също, че ако разгледаме златото по-отблизо, ще открием скрита пружинка. Дайте ми пръстена си, Лавиния, и ще ви

покажа.

— Снемам го от ръката си само нощем. — Спазвах неотклонно това правило на Джъстис Робинсън.

— Да не си мислите, че ще се изпаря с вашата вещ пред очите на толкова много хора? Подайте ми ръката си. Ако искате, ще си сложа и увеличителното стъкло, само и само да не пострада реномето ви.

— Не ставайте смешен, моля ви.

Протегнах ръката си, той хвана пръста ми и заразглежда внимателно пръстена.

— Виждате ли, ето тук преминава границата между златото на обкова и самия пръстен. Разликата в цвета и блясъка почти не се долавя, но все пак съществува. В днешно време сме в състояние да уподобим почти изцяло тази старинна патина. Разликата става обаче съвсем отчетлива, когато двете части са долепени една до друга, както е в случая. — Той извади увеличителното стъкло и предложи да погледна през него.

— Сега чак разбирам защо бях убедена, че става въпрос за старинен екземпляр. Не изпитвах никакви съмнения до момента, в който се натъкнах на неизвестни записки. Винаги съм гледала само обковката; на самия пръстен никога не съм обръщала специално внимание.

— Инстинктът не ви е подвел. Но как така змията не ви изкуши да проявите евиното си любопитство?

Уорън взе отново увеличителното стъкло и се зае да изучава обкова, като въртеше пръста ми насам — натам. Внезапно той издаде тихо възклицание:

— Ето, Лавиния, виждате ли? — С нокът леко натисна малкия раздвоен език, издаващ се от змийската глава. Рубинът отскочи нагоре и под него се показа малък, плосък отвор.

— Предположението ми се оказа вярно — рече Уорън със задоволство в гласа. — Кажете ми честно, Лавиния, никога ли не ви е хрумвала тази мисъл?

Смутих се извънредно много. Хвана ме яд на Джъстис Робинсън — сигурно е знаел, но така и не ми каза нищо.

— Не бях съвсем коректен към вас — обърна се той отново към мен, след като видя изражението на лицето ми. — В обръщение има съвсем малък брой от тези смъртоносни бижута. Предимството ми е,

че вече съм виждал няколко. Освен това в последно време, като че ли често си мисля за отрова. Вероятно се дължи на атмосферата в дома, където работим.

При тези думи в ума ми отново изплува моята първа нощ в Бостън, Дамарис, сгърчена от болки, която залита из стаята, твърдото ѝ убеждение, че се опитват да я отровят. Реших, че е било някакъв нощен кошмар или болестно бълнуване и отхвърлих тази мисъл, тъй като тя повече не отвори дума по този въпрос. Дали е споменала нещо на Уорън Слоун? В ъгълчетата на отвора имаше остатъци от някаква бяла субстанция.

— Как мислите, Лавиния? Какво е това: арсен, беладона или може би някаква друга отрова? Дали да не изпробваме пращеца върху някой случаен, нещастен минувач, какво ще кажете? Твърди се, че това е била обичайната практика на Медичите.

— Вероятно става въпрос за остатъци от средството за почистване на златото, което използват златарите. — Този суховат отговор бе необходим, за да прогоним настроението, което ни бе обзело. Щракнах обратно капачката с рубина, но Уорън не пусна ръката ми. Увеличителното стъкло бе вече в джоба му, но той се приведе над пръстена и го заразглежда отново.

Почувствах се доста неудобно.

— Трябва да тръгваме вече. Какво правите, да не би да искате да запаметите всичко съвсем точно, за да сътворите един ден някой фалшификат?

Уорън не отмести погледа си от рубина и поклати глава.

— Странно. Струва ми се, че съм виждал някъде тази змийска глава.

— Невъзможно. Пръстенът е семейна скъпоценност. Доколкото знам, моят... баща го е подарил на майка ми, преди да се родя.

— Семейна скъпоценност на Стантън ли?

Замълчах. Той ме попита с присъщата му деликатност, която бе проявявал неведнъж и преди:

— Лавиния, нещо лошо ли казах?

Вдигнах глава и се загледах в очите му, разположени досами моите — в тях се четеше нежност. В този миг обаче той съзря нещо зад гърба ми и погледът му се втвърди. Топлината, която излъчваше до

този момент, изчезна и на нейно място се появи изражение, което така и не можах да изтълкувам. Той пусна ръката ми.

— Какво има? — Инстинктивно се изправих на стола си.

— Не се обръщайте. — Гласът му бе тих, но остър. Послушах го. Миг по-късно лицето му се отпусна и той ми се усмихна. — Ако бяхме герои от някоя мелодрама, сега някой доброжелател тайно щеше да ни пъхне бележка с думите: Бягайте, разпознати сте!

— Не говорете смехории! Какво видяхте?

— Маркиза Орсини. Няма нужда да поглеждате натам. Вече излезе. Очевидно не е искала да се смесва с простолудието.

— Възможно е и изобщо да не ни е видяла. — Изправих се от мястото си. — Наистина трябва да си тръгвам вече. Не, Уорън, днес няма да ме изпращате.

Успях да се освободя от него, пъхнах ръцете си дълбоко в джобовете на палтото и се завтекох обратно към Марлбру Стрийт. Къщата тънеше в тишина. Вратата на Дамарис бе заключена, но в камината на моята стая танцуваха весели огънчета, по кадифената ми рокля вече липсваха всякакви следи от следобедната дрямка на Леонардо. Трябваше да побързам за вечеря, но в продължение на минути не можах да се откъсна от огъня — седях неподвижно пред камината, загледана втренчено в рубинения пръстен.

По време на вечерята се чувствах доста смутена и несръчна и се стараех да прикрия състоянието си чрез лаконични реплики. Все още бях ядосана на Рос Калхън и не ми беше до повърхностни светски разговори. Беше ме яд и на Уорън — не биваше да ми казва, че Марина е била в сладкарницата. Струваше ми се, че през цялото време тя ме следи преценяващо с поглед. Ако Дамарис бе на масата, щеше да ми бъде малко по-леко. Не била добре, отвърна Марина на моя въпрос, и затова останала да се храни в стаята си.

— Може би тогава трябва да ида при нея — казах, доволна, че е налице предлог, под който да напусна масата.

Марина само поклати глава.

— Дамарис подчерта изрично, че иска да бъде сама. По-добре е да се съобразяваме с настроенятия й.

Прииска ми се да й възразя, че самата тя далеч невинаги спазва това правило, но успях да се овладеея. В крайна сметка ми бе все едно

дали Марина и мистър Калхън ме смятат за капризна мърморана или не.

Издържах някак до края на вечерята и веднага след това се отправих към стаята ѝ — най-сетне щях да се прибера отново в своето убежище. Заклучих вратата, съблякох тясната вечерна рокля и я замених с удобен халат. Не след дълго отидох до свързващата врата и почуках. Отговор не последва и затова натиснах бравата; от другата страна Дамарис не беше спуснала резето.

— Дамарис — извиках тихичко, но отново не чух отговор. Отворих вратата и влязох в стаята ѝ през съблекалнята. Вътре бе горещо и задушно. Дамарис бе с ватирания си халат и стоеше до крайния прозорец, облегнала глава на стъклото. Погледът ѝ се рееше безцелно по посока на зимната градина.

— Какво искаш? — попита тя, без да се извърне.

— Искам да видя как си. Леля ти твърди, че си болна.

— Чувствам се превъзходно. Просто исках да остана сама. Така че изобщо не се притеснявай, Лавиния.

— Не се притеснявам. Не съм те виждала цял ден и понеже съм загрижена за теб, реших да ти се обадя.

— Очевидно твоята загриженост към мен не ти пречи да се срещаш с мъже по кафенетата.

Ето каква била работата, казах си.

— Изпихме с Уорън Слоун по чаша какао — казах направо, — и то след един особено напрегнат ден, ако трябва да бъда по-точна. Виж какво, Дамарис, на този свят съществуват и работодатели с по-лек характер от този на баща ти. А освен това кой знае защо предположих, че служителите също имат право на няколко свободни часа, и то без да се отчитат за тях.

— Не говори така, Вини. Много добре знаеш, че не си служителка. — Тя се извърна към мен; на страните ѝ горяха две яркочервени петна. — Вероятно ще ме сметнеш за голяма наивка, но бях потресена от факта, че си била в локал без придружителка.

— Едва ли е чак толкова неприлично да се отиде в заведение, след като същото си позволяват, например, леля ти и дамите Кабът. Да не би да те смуцава фактът, че съм била там с един господин?

— Той не е господин, той е... — Думите замряха в устата ѝ.

— Искаше да добавиш „прост служител“, нали? Не съм предполагала обаче — подчертах остро, — че си такъв сноб. Пък и не си спомням да си възразявала някога срещу присъствието му.

Очаквах яростно избухване от нейна страна, но промяната, настъпила в нея, ме порази. Тя сякаш започна да се разпада пред очите ми, лицето ѝ побеля и ме изгледа като ранена кошута. Ядът ми отлетя още в същия миг.

— Дамарис, влюбена ли си в него? — попитах без заобикалки.

Тя потръпна.

— Нямах право да ми задаваш този въпрос!

— Знам. Но трябва да ми кажеш.

— Не мога. — Реакцията ѝ обаче бе недвусмислена — лицето ѝ на няколко пъти промени цвета си, дишането се ускори и тя се разтрепери неудържимо.

— Права беше леля ми — прошепна тя. — Не исках да повярвам, но е имала право. — Говореше като разочаровано дете, внезапно загубило илюзиите си.

В мен се надигна гняв.

— Идвало ли ти е наум, че леля ти...

— Какво? Че може да ревнува ли?

— Не съм казала това.

— О, да. Ти никога не би казала такова нещо. Толкова си тактична, Вини. Толкова мила. Ти наистина не искаш да засегнеш никого. И въпреки всичко точно това въртиш. Ето, аз например, знам всичко за Уорън и Марина.

— Но защо...

— Марина се нуждае от кавалер. Бог ми е свидетел, аз също. Човешко е, нали? — При тези си думи тя се извърна, за да не виждам лицето ѝ.

— Защо, Вини? — изтръгна се от гърдите ѝ. — Силна си. Независима. Умна. Здрава. Защо избра тъкмо него, защо?

— Не съм го избирала — отвърнах аз с ясното съзнание, че точно този отговор ще я засегне най-силно. — Между нас съществува... приятелство. Ние работим заедно. — Как да ѝ обясня, че споделеният срам да служиш в богат дом свързва хората по особен начин? — Що се отнася пък до това, което загатна... няколко пъти сме се засичали

случайно в музея и след това ме е канил на чаша шоколад. Това е всичко.

— Държал е ръката ти на публично място — рече Дамарис провлачено, сякаш четеше молитва. — Целувал ти е ръка.

— Леля ти вероятно е пропуснала да ти съобщи, че той се наведе, за да разгледа пръстена ми по-отблизо? — Ядът ми отшумя и я погледнах. — Може да беше малко нахално от негова страна, но нищо повече. Понякога... не се чувствам особено добре тук, Дамарис. Животът ми рязко се промени и понякога съм самотна. Слоун забеляза състоянието ми и реши да се погрижи за мен.

— Той се погрижи и за мен — каза Дамарис.

— Този факт не те ли навежда на някои мисли?

— Мисли за кого? За Уорън, за мен или за нас двамата? — попита Дамарис. — Може и да съм болна, но не съм сляпа. — И докато разбере какво е намислила, тя ме повлече към себе си, извъртя ме и двете се озовахме една до друга пред огледалото. Очите ми все още искряха от гняв, а страните ми бяха зачервени. До мен Дамарис изглеждаше слаба и крехка като преждевременно състарено дете. — Нима си мислиш, че не ми е ясно коя от двете ни ще предпочете един мъж? Аз съм голямото разочарование за баща си, за Марина и дори за самата себе си. Само че за разлика от други хора притежавам и едно голямо предимство, Лавиния — познавам себе си много добре. Познавам и Уорън Слоун и разбирам прекрасно, че в мое лице той вижда само и единствено колекцията Калхън!

— Дамарис, какво говориш? — Вдигнах ръка, но после я отпуснах.

— Не искам съчувствие. Не понасям тези неща.

— И аз не мога да понасям, когато се оценяваш толкова ниско.

— Спести си сантименталностите — прекъсна ме тя рязко. — Мога да те уверя, че не умирам от самосъжаление. Опитвам се само да виждам нещата такива, каквито са. Не се страхувам от истината и това ме спасява. Независимо от всичките му слабости, Уорън Слоун е човек, когото мога да разбера; следователно мога и да му простя. Той просто е първият човек в живота ми, който ми е дал онова, от което наистина се нуждая.

— Не знам защо ми се струва — възразих аз, — че си в състояние да му дадеш много повече, отколкото той на теб.

— Преценката ти е повърхностна — отвърна тя замислено. — Хората забелязват обикновено само външната страна. Мисля, че стойността на едно нещо се определя също и от търсенето. Само когато съм с Уорън, не гледам на себе си като на дефектна стока.

— Дамарис, моля те!

— Мисля също, дори се надявам, че и аз мога да сторя същото за него. Прости ми, че се изразявам без заобикалки; нали знаеш, аз съм само една малка, жалка ирландка, която не отбира твърде от приличие и добро възпитание.

— Престани веднага, моля те!

— Защо? — попита тя с предрезгавял глас. — Защо да не наричаме нещата с техните истински имена? Ние с баща ми си приличаме много повече, отколкото той подозира — Всичко привидно, неистинско, престорено ми е противно. Нека не се заблуждаваме: Уорън Слоун е влюбен в колекцията Калхън, той буквално се е поболял по нея и жадува за нейната красота. Би пожертвал дори и живота си за тази красота, за правото да я охранява и закриля. Мисля, че разбирам страстта му, тъй като и моето сърце е празно. А ако се тревожиш как ли ще се отнася с мен, ще те успокоя: аз съм също експонат от колекцията Калхън. Можеш да попиташ и баща ми. А сега ме извини, Лавиния, но предпочитам да остана сама.

ГЛАВА ДЕВЕТА

За мое учудване след този разговор в отношенията ни Дамарис настъпи положителна промяна — те станаха напълно равноправни. В нейните очи аз престанах да бъда съчувстващата и разбираща закрилничка от интерната, а и за мен тя също вече не бе онова вечно възхитено, зависимо дете, а пълнокръвна млада жена.

Промяна имаше и в Марина. С небрежната арогантност на богатите тя до този момент почти не ми обръщаше внимание; за нея бях по-скоро предмет, поддържащ семейния уют. Случаят в сладкарницата я принуди да види в мен най-сетне живо същество от плът и кръв. Вече не ме гледаше, сякаш съм от въздух, и дори понякога я хващах как ме наблюдава с премрежен, преценяващ поглед. По време на съвместните обеди в трапезарията пък цари доловимо напрежение, което Уорън Слоун успяваше да овладее с типично мъжко равнодушие. Веднъж той като на шега попита дали Марина не е споменавала нещо за случката в сладкарницата, но аз отминах въпроса му с мълчание. Това обаче не бе единственото последствие от вчерашните събития. На следващия следобед двамата с Уорън работехме в зимната градина. Внезапно отнякъде изникна един от слугите и за мое огромно учудване извести, че Рос Калхън ме кани на чай в библиотеката. Уорън подсвирна насмешливо.

— Кралят ви зове. Ще откликнете ли като добър верноподаник или пък ще се побунтувате?

Не обърнах внимание на забележката му.

— Предайте на милостивия господин, че ще го навестя веднага, щом се приведа в по-приличен вид — отвърнах на слугата, свалих престилката и отидох в стаята си, за да си измия ръцете и да пооправя косата си.

Бях ужасно изнервена, а изпитвах и нещо като страх, само човек беден и бездомен като мен е способен да разбере състоянието, в което се намирах в този момент. И ако по пътя към библиотеката съм

изглеждала особено неестествена, напрегната и недостъпна, то е само защото съм се стремяла да си вдъхна смелост.

Почуках на вратата и ми отвори самият Рос Калхън. Още с първите си думи той пресече моя агресивен порив.

— Трябва непременно да ви се извиня — започна той без предисловие. — Вчера сигурно сте ме сметнали не само за непоносим грубиян, а и за егоист и еснаф.

Вторахих се смаяна в него.

— Ако сте останали с впечатлението, че се съмнявам във вашата откровеност или професионална компетентност, трябва да знаете, че намерението ми не е било такова. — По лицето му се изписа особена, привлекателна усмивка, която смекчи линиите на мъртвешкия череп и очертанията на лицето му станаха по-човешки. — Моля ви, мис Стантън, пийте чай с мен и приемоте извинението ми нещо, което на мен, ирландеца, ми струваше огромни усилия. Защо стоим прави, нека седнем.

Той ме поведе към флорентинските столове до камината, в която весели пламъчета хвърляха отблясъците си върху красивия чаен сервиз на сребърния поднос.

— Ще ми направите ли честта или в знак на безграничното си покорство да наля аз чая? — Очевидно и той можеше като Дамарис да бърбори очарователни безсмислици в случаите, когато събеседникът се чувства неловко.

Заех се с чашите за чай, а през това време той продължи:

— Прямите ви думи вчера ме поставиха пред сложна дилема. Това е единственото извинение за моето държане. Вие бяхте права, разбира се. Табакерата е фалшификат.

Останах безмълвна и той добави:

— От известно време се досещам, че става нещо нередно с колекцията. Независимо от извода, че някои от експонатите не са автентични, много е трудно да се обвини, когото и до било без непохватни доказателства. Такива доказателства обаче аз не притежавам и затова най-разумно ми се стори да оставя без внимание станалото, надявайки се, че в един момент крадецът ще забрави предпазливостта си.

Кимнах с глава.

— Сега разбирате в какво трудно положение ме поставихте, нали? Отначало се опитах да ви убедя, че не зная нищо. При тези думи Рос се изсмия невесело. — След това обаче осъзнах, че в такъв случай сигурна сте ме взели за кръгъл глупак. Някой друг можеше и да повярва на думите ми. Но не и племенницата на Джъстис Робинсън.

— Значи наистина сте купили табакерата от него?

— Да, разбира се. Той ми каза както за драскотината, както и как се е появила. Обърна ми внимание също и върху обърнатия печат на пробата за среброто. Не знаех все още, че табакерата е била подменена, но след като си тръгнахте, я огледах внимателно и се убедих в правотата на думите ви.

— Нямате ли някакви подозрения как се извършва тази подмяна?

— О, да, в ума ми се въртят някои предположения. Повече ме интересува обаче кога са извършени кражбите. В продължение на години колекцията беше под ключ, а къщата се охраняваше. Въпросът е кражбите след завръщането ни ли са ставали или в месеците непосредствено реди отпътуването оттук. По това време, знаете, в къщата цареше пълна неразбория и аз изобщо не се занимавах с колекцията. — Рос се загледа в земята пред себе си. Очевидно имаше предвид времето след смъртта на съпругата си; спомних си за болестта на мама и ми се струва, че го разбирах отлично.

— Не е ли по-добре тогава — обадох се аз, — да направите проверка на някои от предметите, купени по време на вашите пътувания? Окаже ли се фалшификат, значи крадецът има постоянен достъп до сбирката.

Рос ме изгледа с възхищение.

— Великолепна идея, мис Стантън. Ще засегна ли особено дълбоко чувството ви за приличие, ако ви предложи една интрига след полунощ?

— Какво имате предвид?

— Когато всички заспят, можем да се срещнем в зимната градина. До сутринта ще можем спокойно да прегледаме сбирката. Ако по-късно се окаже, че нещо е подменено, ще знаем, че крадецът все още действа. Освен това ще можем при необходимост да свидетелстваме един на друг. Защото честно казано, искам да имам свидетел, който да потвърди предположенията ми. Това, което обаче не искам е друг, освен вас да узнае за кражбите.

Изпитах чувство за вина.

— Трябва да ви призная, че вече разказах на друг човек съдържанието на вчерашния ни разговор.

— И кой е този човек?

— Уорън Слоун.

Лицето на Рос се изкриви в гримаса.

— Но той нали не знае, че споделям вашите предположения? Пък и надявам се, че няма да идете и да му кажете, нали? — Изразът на лицето ми сигурно е издал мислите ми, защото той продължи:

— Не искам да кажа, че се съмнявам в почтеността му или че го подозирам, макар че вероятно той вече е съставил точен списък на предметите от моята колекция и го е изпратил на своя музей. Всеки познат колекционер и търговец в западния свят иска да знае какво притежавам и аз нямам нищо против този стремеж. Не ще позволя обаче еснафите с техните жалки светски амбиции дори да се приближат до моята колекция, това трябва да е ясно. Ако сред ценителите се разпространи слухът, че съм окраден, ще намалее възможностите да си получа обратно заграбеното. Ако приемате мълчанието си спрямо Слоун като нечестност, нека тогава го наречем лоялност спрямо вашия работодател. Впрочем все още не сме обсъдили с вас въпроса за заплащането на дейността ви. — Той назова една сума, от която направо ми се зави свят. — Съгласни ли сте с тази заплата?

— О, сумата е твърде голяма — отвърнах тихо, — още повече, че живея тук на ваши разноски.

— Двете неща нямат нищо общо помежду си — прекъсна ме Рос остро. На лицето му отново се появи привичното непреклонно изражение. — Трябва да знаете, че се отнасям с уважение както към човешкия труд, така и към парите. И тъй като съм свикнал за всеки изразходван цент да получавам съответната работа, предпочитам да плащам на най-добрите специалисти в съответната област. Вие, например, не се числите нито към персонала, който е тук на квартира, нито пък сте някоя благородна дама, на която съвсем дипломатично може да се даде подаяние. Това, че живеете тук, си е чисто личен въпрос. Защото вие сте приятелка на дъщеря ми.

— В такъв случай искам до края на моето назначение да си наема стая в града.

— Както желаете. Надявам се обаче, че ще промените решението си, Дамарис ще се натъжи много. Присъствието ви ѝ действа добре, откакто сте при нас, тя се държи много по-нормално.

Макар и да не споделях напълно начина му на изразяване, разделихме се дружелюбно. В главата ми се заблъскаха множество въпроси. И когато късно през нощта на вратата се почука, аз не се обърнах на другата страна и не затворих очи, както изисква приличието, а станах от леглото, облякох на тъмно работната си дреха, обух меки пантофи и по стълбището за прислугата се отправих направо към залата. Рос ме очакваше пред входа на слабо осветената зимна градина и ме похвали, че съм взела със себе си хартия и перо. Влязохме вътре и той пусна резето на вратата, след което запали още една висяща лампа. Щорите, които лятно време предпазваха растенията от слънцето, бяха вече спуснати.

— Ситуацията може и да ви се стори малко драматична, но си мисля, че не си струва да привличаме вниманието на околните — забеляза той и тръгна напред с високо вдигната лампа. Не след дълго пред очите ни заискриха съкровищата от колекцията Калхън.

Почувствах се сякаш извън времето в тази омагьосана нощ. Тишина, тежък, благоуханен въздух, бели тропически цветя, надничачи иззад зелените листа, сиянието на скъпоценните накити, обковани в злато и сребро, и отново тази смазваща тишина, бремна с очакването на непознатото и несъществуващото. Вгълбени в нашата работа, ние съвсем нарядко разменяхме по някоя дума, и то съвсем тихо. Ръцете на Рос Калхън бяха издължени и тесни, ръце на хирург или художник. И до днес, щом притворя очи, пред вътрешния ми взор преминават тези ръце, които докосват, гаят любимите предмети нежно и сръчно, сякаш са живи същества.

Свършихме малко преди зазоряване; бяхме открили около дванадесет съмнителни експоната. Рос премахна всякакви следи от работата ни и прибра моите записки. Промъкнахме се по стайте си преди ставането на слугите.

Опасявах се, че Дамарис може да ме е търсила през нощта и да е открила отсъствието ми, но в поведението ѝ по късно през деня не долових промени и тя не ме попита за нищо. Стигнах до заключението, че този път е прекарала безметежна нощ.

В последно време Дамарис наистина се чувстваше по-добре, в това отношение баща ѝ бе прав. Изчезнаха депресиите ѝ, редуващи се с трескаво еуфорично веселие, стана някак по-уравновесена и заедно с това по-ведра. Дори прояви слаб интерес към подготовката на дебюта си. Въпреки това обаче не ме канеше на тавана, за да търсим стари дантели, както бе предвидено. Понякога тя се ровеше сама във вещите на майка си, след което по правило на лицето ѝ бе изписана уплахата, която познавах от по-рано. Един ден ми показа дантелата, която си бе избрала, и ме помоли да я реставрираме заедно. Тя представляваше лента, широка около пет инча. По нея фината бродерия от конци се редуваше с плътни плоски бодове. Приличаше извънредно много на дантелата от портрета и с радост се заех да я обновя. Портретът също беше почистен, сложиха го в рамка и го закачиха на стената. Една вечер, докато се хранехме, Рос обяви своето намерение част от колекцията да се изложи на празненството по повод на дебюта. Всички до един онемяхме при тези думи. Запитах се какво ли се крие зад неговото решение, а Дамарис и леля ѝ буквално засияха.

Балната рокля на моята приятелка напредваше бързо и няколко дни по-късно мисис О'Шонеси я донесе за проба. Кройката подхождаше чудесно на старинното излъчване на Дамарис; нито следа от разминаването между външния ѝ вид и нейния останал гардероб.

След пробата тя бе бледа и изтощена, но си личеше, че е доволна. Марина също си поръча рокля, но никой не биваше да я вижда. Що се отнася до мен, Дамарис тактично ме подпита дали нямам нужда от известна помощ, но аз отказах. Заплатата ми позволяваше вече да си поръчам нещо при мисис О'Шонеси.

Тя бе дребна, пъргава и решителна жена с разумни възгледи за живота. Не ѝ бе необходимо много време, за да схване, че пред нея не стои някоя от онези бездейни жени, които, както тя се изрази, „са в състояние да дадат цяло състояние за дрешки и дрънкулки, понеже няма нищо друго, с което да запълнят празните си главици“. За щастие, по онова време бе нещо обичайно една жена да има още една деколтирана горна част като добавка към най-хубавата си рокля. Аз също си бях отделила няколко метра от тъмнолилавата коприна за тази цел. Открих и няколко парчета стара дантела, от които можех да си направя гарнитура. Горната част, ушита от мисис О'Шонеси бе с

толкова предизвикателно деколте, че едва се познах в огледалото. Не бях недоволна от това нейно решение.

Вечерта преди бала се показах на Дамарис в роклята си. Тя изръкопляска възхитено.

— Приказна е. Направо ще ме засенчиш.

— Едва ли — разсмях се. — Та нали това е твоят бал!

— Искаш да кажеш, балът на леля Марина.

— И твоята придружителка, сива като малко мишле, ще се свие незабележима някъде по ъглите.

— Във всичките тези години, откогато се познаваме — отвърна Дамарис, — ти си била всичко друго, само не и сива като мишле. Още отсега те виждам как танцуваш цялата вечер. — Отговорих, че едва ли някой ще ме покани, тъй като не познавам никого, но тя отхвърли възражението ми с думите:

— Мистър Слоун ще те покани да танцувате котилъон. Доколкото знам, това вече е решено.

Не обичах да решават вместо мен, но не издадох чувствата си.

— Надявам се — изрече бавно Дамарис, че мистър Слоун ще се забавлява добре. Той допринеса толкова много за празника. Тя се пресегна и взе скиците с цветната украса. — Светското общество ще бъде шокирано. Бръшлян и люляк, теменужки и диворастващи цветя вместо палми и рози. „Приятелство, искреност, чистота и невинност“. Той или е много романтичен, или притежава някакво извънредно странно чувство за хумор.

— Може и да съм безнадеждно сантиментална, но според мен изборът на символите е добър.

Дамарис се усмихна меланхолично.

— Ах, Вини, в мен ти все още виждаш само онова малко момиченце от пансиона. Тук невинност няма. Ние всички сме повече или по-малко лоши.

— Винаги съм си мислила, че в Европа младите момичета се контролират по-строго, отколкото в Америка, но тези зрели слова в устата на Дамарис ми показаха, че съм се лъгала. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Невидимата обвивка, която винаги я закриляше, в този момент се стопи, точно както се бяха стопили и илюзиите ѝ, един Бог знае къде. Доплака ми се. Винаги боли, когато разбереш, че някой е загубил невинността си.

Дамарис се обърна рязко към мен и взе ръцете ми в своите.

— Как мислиш, дали е опасно човек да предизвиква съдбата по този начин? В момента изпитвам страх, защото вече не се страхувам; и за това заслугата е единствено твоя.

— Защо мислиш така?

— Ето, ти измисли тази рокля за мен, моята прекрасна рокля. Щом я облека, отново започвам да вярвам в живота. Тя е моята предпазна броня. — Дамарис ме изглежда мъдро. — Тя е за мен това, което за теб е твоят пръстен.

Погледнах инстинктивно към големия камък на пръста ми. Все още бях потресена от откритието на Уорън Слоун и оттогава не бях го разглеждала.

— Когато го погледна — започна Дамарис и сякаш изрече на глас моите собствени мисли, — ми се струва, че виждам някакво дълбоко езеро, което ме притегля неудържимо към дъното си. Трябва да внимаваш много, Вини. Цяло чудо е, че татко все още не се е опитал да го присъедини към колекцията Калхън.

— Пръстенът не се продава.

— В пансиона ти не носеше този пръстен, нали? Щях да си спомня, ако е било така.

— Аз... аз го имам отскоро. Принадлежал е на майка ми.

— Това нейният годежен пръстен ли е? Или може би наследство от семейството на баща? Вини, скъпа, очите ти се насълзиха. Прости ми, нещо лошо ли казах?

Поклатих глава, но не намерих сили да отговоря. Сълзите, които не пролях на погребението на Джъстис Робинсън, сълзите, които в сладкарницата напиха в очите ми, същите тези сълзи сега вече пробиха всички прегради и рукнаха на воля.

— Аз съм само една любопитна и нетактична глупачка — продума Дамарис нежно, — прости ми, ако съм те засегнала.

Настъпи мигът, който очаквах отдавна. Надвих гордостта си и разказах на Дамарис всичко за Джъстис Робинсън, погребението и последващия разговор. Разказах наистина всичко, признах й също и за унижението и срама, които изпитах, научавайки истината от адвокатите.

— Сега разбираш — заключих аз, — че съм дошла тук ако не под фалшив предлог, то най-малкото с двусмислени намерения. Търсех

подслон и освен това се надявах да откроя в Бостън някакви следи за произхода си. Писмото ти бе за мен като отговор на молитва.

— Най-сетне — започна Дамарис със смайваща откровеност, — най-сетне от мен падна бремето да бъда постоянно обект на твоите благодеяния... както и обратното. Така е, повярвай ми, Вини.

Тя бе права. В този миг всичко в главата ми се проясни. Сега вече ние бяхме приятелки, които не дължаха нищо една на друга и по тази причина можеха без задръжки да вървят заедно по пътя.

— Сигурна съм, че ще откриеш някакви сведения за баща си. Това е най-романтичната история, която съм чувала някога. Искам да ти помогна. Може би Уорън или баща ми ще може да...

— Няма да им казваш нищо, разбираш ли? Знам много добре какви изводи ще си направят повечето хора, когато научат историята ми.

— Убедена съм, че баща ти е бил порядъчен човек — каза Дамарис твърдо. — Знам също, че си истинска дама, човек с широка душа. Ти ме дари със самоувереност, позволи ми и на мен да ти се отблагодаря със същото.

Накрая естествено се хвърлихме разплакани в прегръдките си, нещо, което може и да е израз на слабост, но действа безкрайно утешително.

Големият ден на Дамарис, денят на нейния дебют, започна с пълна бъркотия. Навън валеше сняг на парцали, вътре в къщата гъмжеше от доставчици и хора от персонала. Дамарис и Марина получиха купища цветя, просторната бална зала срещу трапезарията бе отключена и под ръководството на Хопкинс във всички посоки се застрелкаха слуги с намусени лица. Нямах възможност да работя по колекцията, тъй като бе махната от зимната градина. В замяна на това обаче бях до Дамарис, която буквално се тресеше от обзелата я нервна възбуда.

Уорън също бе някъде из къщата, но така и не го видях. Рос Калхън му бе възложил да подреди някои подбрани експонати от колекцията на една голяма маса в зимата градина. Двете с Дамарис обядвахме в стаята ѝ от един и същ поднос, после ни сервираха чая, а накрая успях да я предумам да си почине в стаята. Аз също си легнах, но не можах да заспя. Старата Меги се появи по-рано от очакваното и ми помогна да се облека. Присъствието ѝ ми бе наистина приятно.

— Меги хареса променената ми рокля и докато ми притягаше корсажа, ме обсипа с порой от семейни истории. Вълнуваше се искрено от дебюта на Дамарис и цялото ѝ съществуване бе изпълнено с гордост.

— Боже мили, сякаш беше вчера, когато я кръщавахме, в ръцете на майка си приличаше на малка принцеса в дантелената рокля.

— Колко жалко, че майка ѝ днес не може да я види.

— Е, да — отвърна тя някак уклончиво, — когато свършите, ще идем при мис Дамарис. Вече се е облякла. И за секунда не можа да застане мирно, истинско мъчение, ви казвам.

Дамарис седеше чинно в стаята, но при появата ни скочи на крака.

— Вини, изглеждаш прекрасно. Ще ми направиш ли фризура като на портрета? Толкова си сръчна, а Меги няма да се справи.

И така, сплетох косата на Дамарис и я подредих подобно на малкия портрет. По изричното нареждане на Рос Калхън той висеше вече на стената, пред която Марина и Дамарис щяха да поздравят гостите. Най-накрая извадих иззад гърба си нещо специално за случая. Беше венец от бели лилии, който изработих от перли и тел по подобие на гирляндата, изобразена на картината. Дамарис бе възхитена. Забодох го в косите ѝ.

— А сега трябва да слезем долу и да се покажем на татко. — Тя пое в ръце ветрилото с тънки ребра от слонова кост. — Ти взе ли своето, Вини? Господата си записват имената върху ветрилото — за да си запазят съответния танц. Когато няма програми, тези неща се правели така, казва леля Марина. — Дамарис уви копринената лента около китката си. — Остани при мен, Вини, вие ми се свят.

Двете се спуснахме бързо към балната зала. До слуха ни достигна звукът от настройване на цигулки. Свещи горяха във всички кристални светилници по стените, заля ме ухание на туберози. Уорън Слоун все пак бе променил нещо в декорацията. Дамарис смръщи объркана чело и се хвана за главата.

— На теб наистина ти се вие свят.

— Ще се овладея и ще изкарам вечерта докрай, каквото и да ми донесе тя. — Думите на Дамарис прозвучаха твърде церемониално, почти като обет на послушница. Гръдта ѝ се надигаше и спускаше в дълбокото деколте. — Остани при мен. — С едната си ръка се хвана за

парапета, а с другата за моята ръка и така напусна сянката, за да се плъзне направо напред ослепителната светлина.

Рос и Марина вече бяха в залата. Той изглеждаше като княз на мрака с гарвановочерния си фрак, безупречните бели рюшове на ризата и хладното искрене на диамантените маншети. Единственото цветно петно бяха тициановочервените отблясъци в косата на Марина, тъй като и тя колко рафинирано от нейна страна — бе избрала черния цвят — преднамерен контраст на девичата белота на Дамарис. Роклята на Марина бе от кадифе, със съвсем семпла кройка и тесни презрамки. Носеше едно — единствено украшение — жълтия диамант на пръста си. В този момент обаче тя наведе глава напред и Рос сложи на врата ѝ диамантена огърлица. Той приглади с ръка някакъв немирен кичур от златистата ѝ коса и небрежно, почти механично докосна с устни тила ѝ. При този интимен жест ме обля гореща вълна и внезапно осъзнах ясно сложните и преплетени взаимоотношения в семейството, които до този миг долавях съвсем смътно. Зад гърба ми Дамарис издаде презрително възклицание.

— А, ето ви и вас. Елате, гостите скоро ще влязат. — Марина ни видя и се държеше, сякаш не се е случило нищо особено. Всъщност наистина не се бе случило нищо особено. Главата ми обаче зашумя и дъхът ми се учести. Тръгнах бавно и тежко, а Дамарис се забърза надолу и нервно се завъртя пред леля си и баща си. Марина кимна одобрително с глава, Рос обаче стоеше като закован на едно място и гледаше някъде над нея. На лицето му се появи странно изражение.

— Ще се опитам да бъда достойна за теб, татко — изрече тихо Дамарис. В гласа ѝ се долавяше отчаяна решителност, която като че ли достигна до съзнанието му, тъй като най-сетне погледът му се премести върху нея, а лицето се отпусна.

— Убеден съм в това, мила. Ела, искам днес да си сложиш още нещо.

Разбрах какво възнамерява да стори още преди да видя кадифената кутия, която той извади от една ниша. После вдигна капака. Дамарис пое шумно дъх и отскочи назад. Едновременно стресната и очарована, тя прикова поглед в легендарното колие на семейство Калхън.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ако някога съм си мислила, че мен блясъкът не може да ме заслепи, значи съм се лъгала. Нито портретът, нито описанията, абсолютно нищо на този свят не можеше да се сравни дори и приблизително с голямото колие от мрежесто злато. Вдъхновението бе водило ръката на неизвестния творец — тежки пластини от ковано злато, обсипани с рубини и гъвкави свързващи брънки, изящно оформени като бледозелени листа, през които се проточваше и виеше гъста плетеница от перли. Този накит бе достоен както за тънкия врат на изящната дама, така и за гордите рамене на благородна матрона. В този миг огърлицата лежеше навита в кадифената кутия, сякаш бе живо същество.

— Не — прошепна Дамарис, — не искам да я нося. Моля те, татко, не искам! — За момент си помислих, че ще припадне.

— Дамарис е права. Колието е твърде тежко за нея — намесих се аз внезапно. — Днес обаче е особен ден. Дали не може по изключение огърлицата да се изложи на показ? Сигурна съм, че Дамарис ще й намери подходящо място сред другите експонати в зимната градина.

Дамарис се взря уплашена в баща си.

— Ще стои в библиотеката, под портрета. Лично ще се погрижа. — При тези думи Рос се поклони едва — едва и бързо се оттегли.

— Е, това вече е прекалено — започна Марина с хладен тон.

— Просто не мога, лельо Марина. Трябва да ме разбереш — проплака Дамарис и отново потърка с ръка челото си. Погледът ѝ се плъзна неспокойно из цялото помещение. — Цветята... цветята са някак различни.

Тя имаше право. Букетите, гирляндите, сноповете и клонките бяха подредени точно според указанията на Уорън. Междувременно обаче украсата бе станала още по-пищна. Към теменужките и белия люляк бяха прибавени и други цветя: герании със сребристи листа, бели ружи, божури и черешов цвят. Всички те всъщност не подхождаха за официални случаи, но въздействието им бе

изключително. В бялото се вплитаха и златисти петна: лилии, лалета, рози с два и повече цвята, орхидеи, невен и акациев цвят, които свързваха бръшляна с искрящата белота. Стотици туберози изпълваха с уханието си цялата зала и подчертаваха въздействието на тази грандиозна ренесансова рамка.

Дамарис погледна тревожно леля си и Марина сякаш долови нейното вълнение.

— Кой е направил това? — попита тя строго. — Ако слугите са си позволили такова нещо, то...

— Харесва ли ви? Това е моята изненада за празника — обади се внезапно Уорън Слоун, който се бе приближил незабелязано зад гърбовете ни. — Беше замислено като комплимент за вас, милостива госпожо, но вие разстроихте плановете ми. Очаквах, че ще бъдете облечена с рокля в златни тонове.

— Комплимент ли? — Марина пребледня и се изправи. Разтвори ветрилото си и се изсмя нервно. — Не съм разстройвала ничии плановете. Просто можеше да се посъветвате предварително с мен. Но тъй като не се е случило нищо лошо...

— Не съм и възнамерявал да се случи нещо лошо, уверявам ви... нека всичко си остане постарому. Трябваше обаче да се съобразите с племенницата ми. Сигурно сте забравили, че не понася аромата на туберозите.

— Аз не забравям нищо — отвърна Уорън бавно и спокойно. — Използвал съм туберозите крайно пестеливо, така да се каже, като контрапункт на царящата навсякъде невинност.

— Не се притеснявайте за мен! — Дамарис изправи гордо глава и добави с тих глас: — Вече се чувствам добре.

— Пребледняла сте. — Уорън внимателно се вгледа в лицето ѝ. — Повярвайте, милостива госпожо, за нищо на света не бих изплашил мис Дамарис. Ако искате, ще махна цветята веднага.

— Нека останат. Както си е било досега. Очакваме гостите всеки момент. Ако се наложи, можем и по-късно да променим украсата.

Уорън се поклони.

— Както кажете. В такъв случай моля за честта да танцувам с нашата дебютантка преди началото на празненството.

— И дума не може да става — отвърна Марина остро. — Тя ще остане тук и ще посреща гостите.

— Тогава ще я поканя по-късно. — Уорън се поклони още веднъж, предложи да го хвана под ръка и елегантно ме поведе към съседната стая. Очите му искряха палаво и дръзко.

Когато се поотдалечихме от другите, се обърнах към него:

— Последното прозвуча като заплаха.

Уорън се разсмя.

— Направо съм непоправим, нали? Когато обаче маркизата започне да се държи като Лукреция Борджия, ме обзема непреодолимото желание незабавно да я смъкна от пиедестала ѝ. Не ме гледайте толкова неодобрително, Лавиния. Все пак познавам Марина доста добре; независимо от всичките ѝ там титли и аристократични прищевки. Известни са ми дори някои неща, които красивата ни домакиня би предпочела да забрави. — Говорейки, той изтълкува съвършено правилно изражението на лицето ми. — Само недейте любопитства, моля. Да ви кажа ли още нещо? Семейството произхожда от Италия...

— До, но не изцяло... както и да е, тя се представя за италианка и, бидейки такава, интригантства на всяка крачка. По-добре си останете страничен наблюдател и не позволявайте да ви вълчат в съмнителни игри.

— Това предупреждение ли е?

— Смятайте го за израз на моята загриженост. Вие сте чаровна и извънредно интелигентна жена, Лавиния. Но в този дом има някои неща, които е по-добре да не знаете. Ще ми бъде много тъжно, ако ви обидят само защото знаете твърде много.

— Това, което казвате, е малко вероятно. Както сам забелязахте преди малко, аз съм страничен човек и служител. Както и вие впрочем. — Проявих дребнава злоба, но не можах да се сдържа. Очевидно той направи намек за Марина и за Рос. Ядосах се на две неща — първо, мислите ми отново се отплеснаха в една определена посока, и второ, Уорън се осмеляваше да предположи, че ще се почувствам засегната.

Помолих го да си тръгне, застанах в един ъгъл и започнах да наблюдавам иззад разтвореното ветрило спектакъла, предлаган от пристигащите гости — бостънското висше общество пристъпва прага на дома Калхън. Ролята, която си бях избрала, се оказа извънредно забавна. Флиртове и всевъзможни маневри, чудноватостите на бостънските „сини чорапи“, богатите търговци, живеещи от толкова

време в страната, че „низките“ им сделки отдавна вече не ги позоряха в очите на другите пътешественици, обиколили света, семейства, играли важна роля във Войната за независимост и най-накрая господата новобогаташите. По правило на бостънските балове бяха застъпени всички заможни съсловия и възрасти, така например съзрях и трепереци аристократи на преклонна възраст, хванати под ръка от млади красавици. Не след дълго вече бях в състояние да различа цвета, облазен от гъсеница или маната върху розата.

Всичко тази вечер протичаше блестящо, точно според плановете на Марина. Появиха се и дамите Кабът — горда флотилия, навлизаща в чуждо пристанище. Бях убедена обаче, че казано грубо — идването им беше заради на подбуди от делово естество. Запитах се дали биха поканили семейство Калхън на някой от техните приеми. Помислих си още, че тази вечер всички са дошли едва ли не за да разгледат дома и съдържанието му като някаква изложба от екзотични атракции. Неведнъж дочувах как някоя бостънска матрона или млад денди си позволяваха да дават покровителствени оценки за дебютантката, празненството или колекцията Калхън. В такива случаи кръвта ми направо кипваше.

Уорън ме посети по някое време в моя ъгъл и потвърди предположенията ми.

— Вярно е, че дамите Кабът пристигнаха, но някои от другите поканени не са уважили тържеството. Марина ще побеснее. Тя положи много усилия заради Дамарис, нали? И обратно. Впрочем това тук, например, представлява върхът на вечерта. — При тези си думи той погали колието с пръст и се усмихна широко.

Ядът ми към него се стопи начаса. Този човек внасяше свежест в изкуствената атмосфера на този дом.

— Казах ли ви вече, че изглеждате направо приказно? — попита той и ме изгледа одобрително. — Впрочем, как се чувства нашата питомка?

— Добре, надявам се. Не съм я виждала след поздравленията.

— Калхън е изпълнил бащинските си задължения — летвичките на нейното ветрило са изписани отгоре до долу с имената на издънките на негови делови партньори. О, танцът, който започва, е възхитителен. Ще позволите ли да ви поканя?

— По височайша заповед ли действате?

— Както вероятно сте чули, двамата с вас ще танцуваме по-нататък котилйон, за да доставим удоволствие на Дамарис — каза той спокойно. — А този танц предложих, за да доставим удоволствие на нас си.

В пансиона на мис Милбрук се обръщаше специално внимание на обучението в светски танци и затова бях добра танцьорка. Несъмнено по-добра от дамите Кабът, помислих си със злорадство. Щях да изненадам Уорън.

— С най-голямо удоволствие — чух се да отговарям. Само миг по-късно и двамата вече се носехме свободно в ритъма на танца.

Колко неуместни изглеждат съвременните танци, помислих си, тук, сред строгото очарование на голямата бална зала с гоблените по стените, старинната камина, докарана от някой европейски замък и резбованите дивани с високи облегалки, облечени във везан плат. В многораменните светилници над главите ни горяха стотици свещи. Със стародавния си външен вид и ренесансова рокля Дамарис бе единственият човек, който подходеше на това място. Видях я да се носи край нас в обятията на млад бостънски благородник и се зарадвах, че успях да наложя мнението си по отношение на роклята.

Засвириха валс и тъй като нямаше пауза, двамата с Уорън продължихме да се въртим вихрено по паркета. Водеше ме превъзходно, може и да снобеех малко, но бях доста изненадана от танцувалните му умения. Не разменихме нито дума, а просто се потопихме в онова мълчание, което тъй често придружаваше съвместната ни дейност в зимната градина.

Когато танцът свърши, Уорън предложи:

— Нека идем в зимната градина да видим посетителите на експозицията. Изложените предмети не са много, но съм създал някои светлинни ефекти, с които определено се гордея.

Влязохме в зимната градина и първото, което установих бе, че гордостта му е напълно основателна. Той бе покрил нашата работна маса с черно кадифе и на този прост фон бе подредил малко на брой, но подбрани експонати. Фалшифицираната табакера не бе сред тях. Разстоянието между отделните предмети беше достатъчно голямо, така че нито един не потискаше с присъствието си останалите. На малки бели листчета имаше кратки описания, а сред цветята над масата Уорън гениално бе разположил лампи, чиято светлина падаше върху

точно определени места — изпъкналостта на някой сребърен съд или върху ръба на златен бокал. Гледката бе изключителна и аз не премълчах възхищението си.

— Дамарис трябва да дойде тук, за да види тази красота.

— Това е невъзможно. Не сте ли забелязали още, че тя никога не влиза в зимната градина? Тук е умряла майка ѝ.

Изгледах го стресната.

— В този дом това е забранена тема — добави Уорън. Няколко души се приближиха, за да разгледат експозицията. Затова той ме заведе до една странична пътечка сред цветните лехи и сниши глас. — Тук се е случило ужасно нещастие. Дамарис знае това и явно го е изстрадала дълбоко. Вие сте я познавали от по-рано, нали? Не забелязахте ли, че се е променила? Моля ви, никога не засягайте пред нея този въпрос. Както казах, в този дом смъртта на Изабела е забранена тема.

— Уорън — попитах, — как е умряла?

— От собствен опит знам — отвърна Уорън уклончиво, — че човек не бива да знае твърде много за хората, с които е в делови или дори лични отношения. Така е по-мъдро. — При тези думи той извади от джоба красив златен часовник и го погледна.

— Станало е време за вечеря. Ще бъдете ли така любезна да ме придружите? Чудесно. Да тръгваме тогава.

Така и двата въпроса, които ме интересуваха, останаха без отговор: как е умряла Изабела и дали Уорън знае това? И ако го знае, по какъв начин го е научил?

Вечерята, която последва, може да се опише с две думи: тя съответстваше на стандарта на този дом. След нея за пръв път през живота си танцувах котилйон, модерен светски танц със сложни фигури, наподобяващ кадрила. Партньорите се редуваха съвсем произволно, но все пак с известна сръчност човек можеше и да избере с кого да танцува. Едва ли е нужно да споменавам, че Марина бе сътворила множество красиви фигури. Не по-малко красиви бяха и малките подаръци, с които кавалерите радваха своите партньорки. Дамите получиха възхитителни цветя, панделки и всякакви други прояви на внимание. Танцувах наред с най-различни местни величия и вероятно в резултат на изпитото шампанско палаво зафлиртувах с най-

симпатичния от тях, или може би най-неприятния, не знам, забравила съм вече. Истината е обаче, че се забавлявах великолепно.

Изиграхме няколко фигури и Уорън отново се озова до мен. Той ми намигна весело.

— Допада ли ви това постоянно редуване? Нашата малка питомка като че ли също се забавлява добре. — Точно в този миг Дамарис премина вихрено покрай нас. В очите ѝ имаше трескав блясък, но тя цялата сияеше. Искрено ѝ се зарадвах.

— Много интересен танц е този котилъон — прошепна Уорън в ухото ми. — Според мен дори е по-интересно да го наблюдаваш отстрани, отколкото да си един от участниците. От разстояние човек по-добре разпознава съответните фигури.

— Какво по-точно имате предвид?

— Предполагам, че и вие сте забелязали същото — отвърна той и ме изгледа дръзко. — Спомнете си шарката на гоблена, мила моя — по-големи и по-малки окръжности, разположени едни в други. — Веднага разбрах за какво става дума.

Съществува един вид гоблени от късното Средновековие, на които са изобразени множество малки, отделени едни от други фигури, движещи се на фона на много цветя. Всеки от тези мотиви съществува сякаш сам за себе си... до момента, в който наблюдаващият се отдръпне на по-голямо разстояние. Различните фигури се групират по нов начин и неочаквано пред погледа се разкрива свързващата, водеща тема на цялото, фигурите се превръщат в марионетки, направлявани от неведома сила. Отново съвсем ясно видях всички нас в залата: Рос, Марина, Уорън, себе си, Дамарис и дори непознатия благороден кавалер, с когото тя танцуваше. Всички ние бяхме като безлични фигури на гоблен, фигури в танц. А невидимата сила, движеща всички ни по своите си закони, беше колекцията Калхън. Като в някакъв танц фигурките се плъзгаха из стилизираните криволици на нечия интрига. В ума ми проблесна догадка — песента на Дамарис, паваната за двете сестри?

Бях изпила твърде много шампанско.

— А сега искам да си почина — казах рязко.

Уорън ме изгледа удивен, но учудването му бързо се смени със загриженост.

— Лавиния, да не сте болна? Да ви донеса ли нещо? Чаша вино?

— Не, благодаря. Ще ми се да поседна до прозореца. Сама!

Той ме хвана под ръка и ме заведе до една ниша, скрита зад растенията, след което тактично се оттегли. Опрях глава в хладното стъкло и притворих очи. Бях неприятно изненадана от самата себе си — как можах да допусна тези фантазии да замъглят ума ми и главата ми да се замае дотолкова от шампанското. Разбихах, че не мога да остана по-дълго насаме със себе си, защото трябваше да завърша започнатата фигура в котилйона. В този миг към мен се приближиха мъжки стъпки и зад гърба ми прозвуча глас:

— Мисля, че аз съм следващият, който ще има удоволствието да танцува с вас.

Обърнах се рязко и погледът ми се спря на тясното, изсечено лице на Рос Калхън.

За секунда загубих ума и дума, но гордостта не ми позволи да отклоня поканата с някое измислено неразположение. Затова го хванах под ръка и с изправена глава го последвах в балната зала.

Впоследствие ми се прииска да припиша вината за реакцията си на изпитото шампанско, но това щеше да бъде чисто лицемерие. Не съм в състояние да преценя кое от обясненията говори най-зле за мен. Не става дума единствено за поканата му да танцуваме. Истината е, че в пълно съзнание се отпуснах по течението, забравяйки изричното предупреждение на Уорън. И не само позволих това течение да ме повлече, а дори и без всякаква външна принуда сама се хвърлих в опасните води.

Не можех дълго да разсъждавам, тъй като танцът ме повлече в стихията си. Всичко около мен сякаш изчезна, чувах единствено музиката, усещах уханието на туберозите и ръцете на Рос Калхън, които ме отнасяха някъде надалеч. Когато музиката спря, не можех да си поема дъх, сърцето ми пулсираше неистово, а с чувствата ми ставаше нещо, което не исках да призная дори и пред себе си. С тази фигура котилйонът приключи. Стоях замаяна и безучастна към аплодисментите на останалите.

— Елате. Искам да ви покажа нещо — обърна се Рос към мен и аз го последвах, сякаш това се разбира от само себе си. В предната част на къщата бе по-хладно и по-спокойно, тъй като почти всички се бяха събрали в балната зала. Двамата с Рос останахме на входа към библиотеката и се загледахме в огъня.

— Исках да я видите — обади се Рос, — защото всъщност тази чудесна идея бе ваша. Постъпих глупаво, като я държах скрита толкова дълго време.

На около метър от огъня, върху обикновена поставка, стоеше класически мраморен бюст на млада жена. Огърлицата проблясваше на тънката ѝ шия на фона на игривите пламъци. При тази гледка ефектите на Уорън в зимната градина ми се сториха направо като евтини трикове.

Не бях в състояние да произнеса нито дума и бях наясно, че това не се и очаква от мен. Стояхме един до друг, съединени от могъществото на красотата. И от нещо друго. Кръвта биеше в слепоочията ми. Не посмях да погледна високия мъж до себе си, обзе ме страх, че в очите ми той ще прочете това, което в този миг открих в душата си. Не можех да откъсна поглед от сиянието на скъпоценните камъни по огърлицата, рубинът на пръста ми го отразяваше и пареше като огън. Народът казва, че рубините черпят своя огън от сърцето и кръвта на човека, който ги носи, почувствах, че това се отнася и до мен.

Магията продължи само няколко секунди, но ми се стори, че са изминали часове. После дойдоха и други хора. Някои от гостите се канеха да си тръгват и от залата долиташе нестроен хор от гласове. Към нас се понесе мисис Кабът, следвана от цялата си свита. Преди да се сбогува, тя искаше още веднъж да хвърли алчен поглед върху колието.

— Наистина е разкошно. — Защо ли, когато станеше въпрос за колекцията Калхън, хората винаги използваха силни думи, които след това придобиваха съвсем нормално значение? Спомних си легендата за камъка, който показвал истинската природа на човека, който го докоснел. Може би и колекцията Калхън представлява такъв пробен камък, мина ми през ума. Мисис Кабът обаче, не подозирайки какви мисли се въртят из главата ми, изведнъж започна да се държи извънредно мило и любезно. — Сега чак разбирам защо я съхранявате толкова грижливо. Обаче, скъпи мой, човек е длъжен да споделя такива съкровища и с другите. Колието трябва да се демонстрира на празненството, но не върху мрамор, а върху жива плът.

Несъзнателно, почти механично, тя протегна обсипаните с пръстени ръце към огърлицата.

Не знам дали ще мога съвсем точно да разкажа какво последва в този момент. Булевардната преса вече писа предостатъчно за инцидента. Дори да го опиша и с най-прости думи, съществува опасност случаят да се възприема като мелодрама или фарс. Тлъстите, застаряващи ръце поеха огърлицата от бюста и я положиха върху сатена, обвинил преливащата ѝ гръд. В този миг една дълга, тънка ръка се стрелна напред и дръпна грубо скъпоценна вещ. Овладеният, заплашителен глас на Рос Калхън произнесе тихо, но съвсем отчетливо:

— Това колие принадлежи на жените от клана Калхън и е създадено за кралици. Надутите бостънски пуйки да не пипат, където не им е работа, ясен ли съм?

За щастие, в помещението нямаше много хора. Освен лорд Калхън, мисис Кабът и мен, наоколо се въртяха още двама от безличните ѝ придатъци. На входа можах да различа силуетите на Дамарис, Уорън и Марина. Хвърлих поглед върху лицето на Марина — приличаше на човек, съзрял пред себе си някоя фурия. Нещо трябва да се направи, и то веднага, мина отчаяна мисъл през главата ми. Не ми хрумваше нищо и се чувствах като парализирана. В този миг до слуха ми достигна стенание.

Стенеше Дамарис. После изписка, сграбчи Уорън за ръката и политна напред. Всички като по даден знак се обърнаха към нея. Огърлицата, разменените слова, всичко в този миг загуби значението си. Може би единственото нещо, спрямо което светското общество проявяваше разбиране и толерантност, бе крехката, слаба женска природа. Мисис Кабът и свитата ѝ се скупчиха около Дамарис и се опитаха да ѝ поднесат амоняк под носа и да наляят коняк в устата ѝ.

Дамарис притисна гръдта си с ръка и поклати глава.

— Толкова съжалявам — промълви тя. — Тези глупави пристъпи... танцувах много... не се тревожете за мен. Страхувам се, че... скъпа мисис Кабът, лельо Марина, ще ми простите ли, ако сега се оттегля?

Мисис Кабът, самата тя майка и баба, кимна с разбиране.

— Момичето трябва веднага да си легне — обяви тя с грубоват глас. — Бездруго вече стана късно. Време е да се прибираме у дома. Погрижете се за детето, маркизо. Никой няма да ви се разсърди, че изоставяте гостите в такъв момент.

— Не, не. Остани при гостите. Лавиния ще дойде с мен продума Дамарис с известно усилие. Очите ѝ се втренчиха в очите на леля ѝ и Марина кимна с привичната си хладна дисциплинираност, от която се възхищавах толкова много.

— Както пожелаеш, скъпа моя. Мисис Кабът, ще ни кажете ли честта да ни помогнете, докато изпращаме гостите?

Не разбрах какво стана през това време с Рос Калхън, във всеки случай, когато се огледах, него вече го нямаше, единствено Марина и мисис Кабът стояха на вратата и изпращаха гостите. Уорън занесе Дамарис на ръце в стаята ѝ, положи я на леглото, погледна ме бегло и изчезна.

Бях разтревожена за приятелката си, но все пак от вниманието ми не убягна фактът колко навреме дойде пристъпът ѝ. Затова и не се изненадах особено, когато тя се изправи в леглото и страните ѝ възвърнаха нормалния си цвят.

— Бандити! — възкликна тя. Не разбрах съвсем точно кого имаше предвид. След малко обаче се приведе напред и пребледня отново. Обзе ме страх, че този път наистина ѝ прилошава.

— Все ми е едно — отвърна тя на моето предупреждение. — Наоколо всички стояха бездейни и все някой трябваше да се намеси. Това бе единственото, което ми хрумна за краткото време, с което разполагах. За щастие, всички вече са свикнали с пристъпите ми.

— Помислих си, че наистина ти е зле. Имаше спазми и цялата беше пребледняла.

— Задържах си дъха — обясни Дамарис сухо. — Известни са ми всички възможни трикове. Моля те, спести си моралната проповед, Лавиния. Човек върши това, което трябва. — Все още беше задъхана и този път не се преструваше. Започнах да масажирам китките на ръцете ѝ, за да се нормализира пулса.

— Как се осмелява тази жена — прошепна Дамарис и в очите ѝ просветна гняв. — Та това е огърлицата на майка ми. Как се осмелява...

— Недей да говориш — опитах се да я успокоя. — Не мисли повече за този инцидент. Всичко вече отмина.

— Не, не е отминало и ти го знаеш много добре. — Тя все пак ми разреши да подложам възглавници зад гърба ѝ. Миг или два по-късно отвори отново очи. — Ще направиш ли нещо за мен?

— Добре. Как мога да ти помогна?

— Отиди при баща ми.

Бях изумена. След кратка пауза тя продължи:

— Не искам да се чувства засегнат. В момента той се самообвинява, че ми е развалил празника и че е посрамил Марина. — Не предполагам, че Рос може да реагира по такъв начин. А освен това бях почти убедена, че едва ли иска да види точно мен. Устата ми бе пресъхнала. — Леля ти сигурно може...

Очите на Дамарис, очи на възрастен, потърсиха моите.

— Марина е по-различна. Тя може и да се унижи, за да достигне дадена цел, но никога не си загубва гордостта. Тя просто не го разбира. Кажете ми, че го разбирам... и че се гордея с него.

Не смеех да обясня на приятелката си коя е истинската причина, която ме спира.

— Той... той ще ме сметне за досадница — казах най-накрая. — И освен това почти не ме познава.

— Аз знам по-добре. Той те уважава. И ти го разбираш. — При тези думи тя ме погледна право в очите. — Ти си единственият човек, когото уважава. Татко знае какво е да стоиш отстрани обиден, защото не си наясно къде е твоето място.

Каква ужасна идея. Не исках, не можех да ида при него. Той щеше да разбере погрешно поведението ми. И въпреки всичко един час по-късно, след като Дамарис заспа, се спуснах по тъмните стълби надолу. Започнах да си повтарям, че съм голяма глупачка, но краката ми ме понесоха механично напред.

Стаите на партера бяха тъмни, тъй като и прислугата вече спеше. Изпод масивната врата на библиотеката се процеждаше тънък сноп светлина. Събрах цялата си смелост и се наках да почукам, но в момента, в който докоснах вратата, тя се отвори сама.

Помещението бе полутъмно, единствената светлина идваше от загасващия огън. В началото не разбрах дали господарят на дома изобщо е там. После обаче го съзрях да седи приведен във фотьойл до камината, подпрял глава с ръце. В този миг осъзнах, че за мен връщане назад вече няма.

Един от диамантите на маншета му заискри на светлината на внезапно лумнал пламък. Той седеше неподвижен, подобен на статуя, изсечена от камък и страдание.

— Какво искаш? — Гласът му бе тих, но остър и той изобщо не вдигна очи към мен. Не бях в състояние нито да отговоря, нито пък да се помръдна от мястото си. Накрая все пак погледна към мен и тонът му се промени. — О, вие ли сте? Помислих си, че е някой друг. Дошли сте значи да бодърствате заедно с обречения на смърт, нали? Това е древен ирландски обичай, така са правели с крадците и разбойниците по пътищата в нощта, преди да ги обесят. С други думи, вие сте продължител на традицията. Заповядайте, седнете.

Влязох вътре и затворих вратата зад себе си. По-добре да се изложа тук, отколкото да давам храна за клюки на слугите; ако се събудят, разбира се.

Седнах на флорентинския стол срещу него. Той отиде зад писалището и наля коняк в две тънки чаши от венецианско стъкло.

— Заповядайте. Тази нощ къщата е леденостудена. Съществува ирландски обичай да се пие заедно с осъдения на смърт. — Беше пил доста; не владееше достатъчно добре гласа си, но иначе осанката му бе безупречна както винаги. Всъщност не се смяташе за проява на особено добър вкус кавалерът да предлага коняк на дама, но в случая това нямаше никакво значение, тъй като и бездруго според бостънските понятия нито той бе господин, нито пък аз — дама. Поех чашата и отпих. Всяка глътка изгаряше гърлото ми като огън.

Рос седна отново и ме загледа саркастично над чашата си. Колието лежеше навито на масата и искреше в светлината на гаснещия огън.

Какво ли е тази сила, скрита в огърлицата, запитах се. Марина търсеше тази сила, Дамарис я избягваше, а Рос бе обсебен от нея като от зъл дух. Аз също почувствах очарованието на тази вещ. В мен се раздвижиха атавистични сили, чието присъствие така и не можех да си обясня.

— Е, Порция, стовари присъдата си върху ми. Готов съм да я понеса. — Погледнах го втренчено, а той се изсмя. — Скъпа моя госпожице, сигурно не сте дошли тук само от любов към ближния, нали? Кажете спокойно, каквото имате да казвате. Аз поболях дъщеря си, унизах благородната си снаха, посрамах целия клан и се показах точно такъв, за какъвто ме смятат всички — простак и недодялан грубиян. Впрочем, сигурен съм, че всичко това вече ви е известно?

— Не мога да си представя ситуация, в която вие да се държите като простак и недодялан грубиян — казах убедено.

— Дори и когато проявя лош вкус и кажа истината право в очите на тази крава ли?

— Не мога да си представя също, че изобщо е възможно да проявите някога лош вкус. — Усмихнах се слабо. Конякът вече разливаше приятна топлина из тялото ми. — А още по-малко това се отнася до държането ви. От опит зная обаче, че да кажеш истината обикновено се тълкува като лошо държане.

— Както винаги виждате нещата такива, каквито са. Пия за ваше здраве. — Той надигна чашата. — Как е дъщеря ми? Болна ли е?

— Не е болна, господине, щом душата здрава е. — Ядосах се, че и аз започвам да говоря с цитати. Сложих решително чашата си на масата. — Не бива да се тревожите за нея. Чувства се добре.

— Да не искате да кажете, че се е престорила на болна само и само за да спаси положението? Боже, какъв позор за мъжа, щом се налага жена да прикрива слабостта му! Сигурно ме презира.

— Изглежда не познавате добре дъщеря си — казах прямо. — Та нали и в нейните жили тече ирландска кръв! За щастие, не е имала в себе си нож, защото можеше и да го размаха. Но не срещу вас, срещу мисис Кабът. Тя споделя напълно вашите чувства.

— Но тя дори не поиска да си сложи огърлицата.

— Много е тежка за нея, и то не само в буквалния смисъл на думата. — Конякът ли ми придаде такава смелост? Не знам, но почувствах, че е настъпил моментът да му кажа цялата истина. — Знаете ли, тя много се страхува да не ви разочарова?

— Аз не знам нищо, както сама констатирахте преди малко с брутално чувство за такт. За нас, ирландците, казват, че притежаваме шесто чувство. Не вярвайте на тези приказки. Проглеждам едва тогава, когато е вече твърде късно. Това е проклятието, което тегне над клана Калхън.

Изпи чашата си докрай и си наля отново.

Единственото, което разбихах в този момент бе, че мястото ми не е тук. Умът ми се проясни точно както по време на танца; осъзнах, че ако остана дори и още секунда в тази стая, ще затъна в тресавище, от което няма измъкване. Изправих се на крака.

— Седнете. — Той се извърна към мен. — Моля ви, седнете, скъпа мис Стантън. Ще ви разкажа историята на клана Калхън. Тя е доста трагикомична, каквито впрочем сме и ние, ирландците, и вероятно ще ви интересува в качеството ви на специалист по старините. В случай, че не изпитвате страх, разбира се.

С всяка следваща глътка той ставаше все по мрачен и все повече „ирландец“.

— Кланът Калхън е вековен владетел на едно от древните кралства, имаше обичай да казва баща ми. По негово време обаче целият този блясък отдавна бе избледнял.

— Когато настанал големият глад, той дошъл в Бостън с жена, дете и нищо друго, освен дрехите на гърба си. Казали му, че в този град парите буквално се търкаляли по улицата и с младежка енергия можело да се постигне едва ли не всичко на този свят. Действителността била друга, разбира се, и той много бързо изгубил илюзиите си. Едно нещо обаче не забравял никога, а именно, че е потомък на кралете. Когато пийнел, взимал арфата и пеел часове наред. Починал е, когато съм бил още малък. Майка ми бе крехко, нежно същество, на външен вид още девойка, но с желязна воля. Постоянно повтаряше, че сме последните живи потомци на клана Калхън и сме длъжни да ходим винаги с гордо вдигната глава. Не биваше никога да забравяме, че произхождаме от благороден ирландски род. Когато сутрин излизах да продавам вестници по улиците, обувките ми бяха лъснати като стъкло, а тя постилаше масата за чай с дантелена покривка, след което тръгваше да чисти богатските бостънски домове, в които дамите не благоволяваха да си цапат ръцете с честен труд. Бях едва на десет години, но сапунената вода и ревматизмът дотолкова бяха обезобразили ръцете й, че вече не можеше да похване арфата.

В камината изпраця изгоряло парче дърво и на всички страни се посипаха искри. В стаята се гонеха сенки, а златната огърлица проблясваше меко на трепкащата светлина. Не казах нищо. Той сякаш бе забравил, че присъства и втори човек.

— Сърцето ми кървеше, като я гледах как работи до премала, а аз не съм в състояние да й помогна. С нея не обсъждахме този въпрос, но във всеки случай отчаяно търсех някакъв изход. И така, в една студена, мрачна утрин видях едно обявление във вестниците, които разнасях. На един от клиперите в бостънското пристанище търсеха да назначат

стюард. Когато майка ми се е върнала вечерта от работа, мен вече ме нямаше. — На устните му се изписа иронична усмивка. — Неслучайно бях наследил горещата кръв и презрението към смъртта, характерни за рода Калхън. Когато се отдалечих достатъчно, ѝ писах, че ще се върна едва щом спечеля толкова злато, колкото тежи самата тя.

След тези думи Рос замълча дълго-дълго, сякаш се запуска обратно в мрачната пропаст на миналото.

— И успяхте ли да го спечелите това злато? — попитах след дълго колебание.

— Да. Донесох и огърлицата, създадена сякаш единствено за кралица от клана Калхън. Само че намерих жилището ни заето от чужди хора с куп хленчеши деца. Имуществото на майка ми бе разпродадено на публичен търг, за да се изплати остатъкът от наема. Тя починала година по-рано от пневмония и самота. И така, останах си само с натрупаното злато, с което исках да ѝ осигуря добър живот! Щях да полудея от угризения на съвестта и реших да накарам тези бостънски мошеници да си платят, загдето пречупиха майка ми. Вече нищо не ме задържаше в Бостън. Първо съсипах агента, който бе продал вещите ѝ, после вложих половината си състояние в многообещаващи сделки, а с другата половина се отправих за Европа. Бях твърдо убеден, че родният ирландски въздух ще запълни празнината в душата ми. — Доля си коняк от кристалното шише и го изпи на един дъх. Помислих, че отново ще затъне в мрачно мълчание, но се излъгах. Той застана до огъня с чашата между тънките си пръсти и се засмя тъжно.

— Заминах за Европа, за да открия корените си, но, странно защо, влюбих се в едно столетие, в което да те изпратят в Ирландия е означавало сигурна смърт. Студената, влажна Ирландия ме потискаше не по-малко от Бостън, но душата ми бе заплена от ренесансова Италия. Отдадох ѝ се така, както човек се отдава на първата си любов. Именно там се влюбих в една млада жена със страстта на юноша, станал вече мъж. — Погледът му се спря на портрета над камината и той заговори толкова тихо, че трудно долавях думите му. — Проклятието на рода Калхън. Ние унищожаваме всичко, което обичаме. Ожених се за нея, доведох я тук и всичко започна да се повтаря. Презрение, отблъскване, разочарование, погрешни действия, упадък. Ако не бе дошла тук, може би щеше да е още жива. А сега

всичко започва отначало. — При тези думи той с рязък замах запокити чашата в камината и тя се разби на хиляди късчета. Трясъкът сякаш развали някаква магия и се отърсих от обзелото ме вцепенение. Не посмях да го погледна. Отправих се към вратата с разтуптяно сърце, тласкана от съзнанието, че присъствам на нещо, което не се отнася до мен.

— Казах ви да останете. — Той ме сграбчи брутално за ръцете и ме извърна към себе си. Пред мен вече не стоеше познатият ми Рос Калхън, а един от онези пияни племенни вождове, които преди векове като великани са прекосявали гордата страна на конете си. Причиняваше ми болка, но не й обръщах никакво внимание. — Майка ми си отиде от мен. Моята майка... вие много ѝ приличате.

Гласът му замря и той отпусна ръце. Погледът му, привлечен сякаш от магнит, се спря на златната огърлица. Той я повдигна и я запремята между пръстите си. Бях вече свободна и можех спокойно да си отида. Но не го сторих.

— Тъмнокоса жена като лумнал огън. — Той отново сниши глас и престанах да го разбирам ясно. — Походката ѝ бе на кралица и можеше да носи кралската огърлица, без да се пречупи под тежестта ѝ. Като млад често лежах на палубата, взрян в нощното небе. Виждах я пред себе си във виолетова рокля с разголени рамене — истинска кралица. А жена ми беше руса. — Преди още да осъзная какво е намислил, той се озова до мен. — Все още не съм виждал да го носи жена, достойна за него — прошепна той и с рязко движение пусна тежкото колие на врата ми. Направих несъзнателно крачка назад и от гърлото ми се изтръгна вик. Реакцията ми го върна за малко обратно в действителността и очите му се впиха в мен, както и по време на празненството.

Макар и замаяна от коняка, аз осъзнах, че съм останала насаме с една погубена душа. Нищо вече не можеше да ми помогне. Отново се раздвижих, но не се отстраних от него. Само един Бог знае какво прочете по лицето ми, но в следващия миг той зарови глава в косите ми и се вкопчи в мен като Дамарис, когато я обсебеха нощните кошмари.

За мен бе ясно, че не аз бях тази, която прегръщаше, но ръцете ми сами се обвиха около раменете му. Сякаш цяла вечност стояхме прегърнати, а после той се свлече на колене и скри глава в моя skut.

Накрая си тръгнах и горе в стаята видях отпечатъците от пръстите му върху ръката си. А колието сякаш все още тегнеше на раменете ми.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващия ден всички бяхме уморени до смърт, самата аз спах почти до обяд и се събудих леко замаяна; отдадох състоянието си на коняка и късното лягане. Припомних си като през мъгла събитията от предната вечер и по-специално от втората ѝ половина. Почувствах се много засрамена. Не можех да забравя срещата в библиотеката, но всичко ми изглеждаше като фантастичен сън. Не изпитвах особено желание да общувам скоро с Рос Калхън. „Той пи много, си казах. Сигурно е забравил всичко.“

Другояче стояха обаче нещата с надутите бостънски пуйки. Мисис Кабът положително не е била пияна по време на инцидента. В този миг лицето ми пламна като божур, въпреки че предната вечер не бях нищо повече от случаен свидетел, дочул два пъти неща, предназначени не за неговите уши.

Или може би изпълнявах функцията на катализатор? Не знам как ми хрумна тази мисъл, но ме преследваше странното чувство, че стоя на прага на важно откритие, чиято значимост все още не съм в състояние да оценя. Бях убедена обаче, че някой ден всичко ще се изясни. Пробен камък. Катализатор. Ако колието представляваше наистина един вид пробен камък в този дом, то именно аз бях човекът, който даде главния тласък камъкът да бъде изложен пред повече хора.

Катализатор и човек, който задава въпроси. Та нима не бях дошла в Бостън, за да задавам въпроси? Задаващият въпросите винаги е бил адвокат на дявола. Този образ витаеше наоколо, в различен облик, с променено облекло. Предната вечер Дамарис също се бе „преоблякла“, но в един момент дори и нейната маска падна.

В последно време бях изчала прекалено много книги. Запитах се дали съм замаяна вследствие на алкохола, но бързо отхвърлих тази мисъл. Не бях пила много коняк. Вероятно състоянието ми се дължеше на всичките тези фантазии, преследващи ме в последно време.

Станах от леглото, облякох се, без да се огледам в огледалото, хвърлих поглед в стаята на Дамарис, която все още спеше дълбоко, и

слязох на партера. Къщата блестеше от чистота, сякаш някой бе минал през нея с магическа пръчка. С изключение на вазите с великолепни цветя нищо друго не напомняше за отминалия празник. На един поднос бе струпана порядъчна купчина визитни картички на дами, които са се отбили по време на сутрешната си разходка, за да изкажат благодарността си за бала. И тъй като Дамарис вече бе въведена в светското общество, тя също бе удостоена с посещения. В къщата се получиха прекрасни цветя за Марина и Дамарис, изпратени от благовъзпитани ергени, присъствали на бала. Колко изкуствени са всичките тези светски правила, помислих си и се почувствах изведнъж доста потисната.

Сутрешната поща лежеше разхвърляна на дългата дъбова маса. Прехвърлих пликовете повече по навик. За моя изненада открих името си на два от тях.

В първия имаше кратко писмо от Уорън Слоун — канеше ме следобед на кънки и след това на чай. Настроението ми се повиши. Нуждаех се точно от малко чист въздух. Пъхнах плика в джоба си и отворих втория. Без всякакво обръщение Рос Калхън лаконично се извиняваше за безотговорното си поведение предната вечер. Хвърлих писмото и плика в огъня. Но защо ли все пак съдържанието на написаното остави в мен слаб привкус на съжаление?

Къщата тънеше в тишина, а вратата към библиотеката бе заключена. Позвъних на Сара да ми занесе закуската в зимната градина, където щях да подновя работата си с надеждата да разсея тежките мисли. Експозицията от предната вечер вече не бе там, но за мое учудване и работното ни място не бе готово. От колекцията Калхън нямаше и следа.

Сара ми донесе кафето и започна да се извинява многословно.

— Не знам какво става, мис. Когато станахме тази сутрин, вратата бе заключена както обикновено, но от кухнята видяхме, че в библиотеката свети. „Това не ми харесва“, каза мистър Хопкинс и почука на вратата. Господарят му отговори лично: „Нямам нужда от помощ, сам ще се погрижа за всичко. Не пускай никого, преди да ти наредя.“ Беше пет часа сутринта, мис.

Значи Рос Калхън бе бодърствал цялата нощ. Очевидно Сара сметна мълчанието ми за знак, че можа да продължи изложението си.

— Преди около час той позвъни за Хопкинс и му каза: „Сега вече можете да почистите в зимната градина“. Когато отидохме там, мис, всичко си беше както го виждате и джунджуриите вече ги нямаше. „Библиотеката да не се пипа“, нареди господарят. „Заклучвам вратата. Тук няма работа никой.“ Искам да знам какво означава всичко това, мис, тук нещо не е наред. Какво ви става, мис? Та вие пребледняхте. Милостивата господарка също не се чувства особено отпочинала днес. Ако някой ни посети следобед, нареди да казваме, че не е у дома.

— Благодаря, Сара — спрях словесния й порой, — повече нямам нужда от теб.

Тя само ме изгледа обидено и се оттегли.

За мен нямаше работа и затова се качих на първия етаж. Дамарис ме посрещна будна, уморена и решена да узнае всичко.

— Разказвай — започна тя без предисловие.

— Какво да разказвам?

— Това, което се случи вчера през нощта. — Не бях взела предвид, че Дамарис, то се знае, очаква от мен подробен отчет. Тя се опита да се изправи в леглото и лицето ѝ се изкриви от болка.

— Какво ти има?

— Болят ме краката. Случвало се е и друг път, но днес болката е особено силна. Вини, как е татко?

— Мисля, че е добре. — Наистина си вярвах. Спомних си, че когато бе в обятията ми, напрежението му спадна. Сякаш получаваше от мен опрощение на греховете. Но за това, разбира се, не биваше да говоря с Дамарис. — Изпитва угризения на съвестта. Опитах се го разубедя. Казах му също, че би трябвало да те познава по-добре, че споделяш чувствата му и се гордееш с него. Дамарис, мисля, че трябва да му кажеш това лично.

Лицето ѝ поруменя.

— Не мога. Сама видя какво стана, Вини. Струва ми се, че когато съм при него, винаги го разочаровам. Та той си мисли постоянно за мама. Както и вчера вечерта. Беше вбесен, че не си сложих огърлицата, но аз просто не можех.

Очевидно не разбираше, че той не свързва огърлицата с Изабела. Запитах се доколко ѝ е позната тази история.

— Дамарис — попитах, — какъв е произходът на колието?

Челото на Дамарис се набърчи.

— Не знам точно. Казват, че някога е принадлежало на Борджиите, но кой може да каже със сигурност? Татко не е споменавал нищо по този въпрос. Знаем само, че огърлицата е дала началото на колекцията. Мама ми разказа някога цялата история. Смяташе я за извънредно интересна, но си спомням, че леля Марина я прекъсна. Тя никак не обича да се говори за миналото на татко.

При тези думи тя изхихика и лицето ѝ се отпусна.

— Татко е бил още дете, когато отплавал като обикновен моряк в открито море. Според мама сигурно му е било ужасно трудно. Но той е имал приятел, англичанин, който е бил първи офицер на кораба и е взел татко под закрилата си. Един ден двамата играли на карти в една пристанищна кръчма някъде в Италия и приятелят му спечелил огърлицата от някакъв моряк. И двамата не са имали никаква представа за стойността ѝ.

— И защо тя сега е собственост на баща ти?

— Избухнал пожар — отвърна Дамарис някак смътно, — и офицерът загинал. Татко спасил колието, защото много му харесвало. По-късно му се наложило да го заложил при сарафите и едва тогава научил каква вещь притежава. Взел парите, закупил стока в пристанището, продал я, след това купил още и така нататък. — При тези си думи тя се усмихна. — Сигурно сделките не са били съвсем чисти, но смее ли някой да пита? Най-хубавите неща винаги е запазвал за себе си. Това било началото на колекцията Калхън и на богатството ни. Винаги съм си мислила, че баща ми е трябвало да се роди през Ренесанса или през седемнадесети век. Виждам го с нож в пояса или като еднооко пират.

Представата ѝ за Рос Калхън сякаш не бе лишена от основание.

Дамарис започна да се прозява скрито, мислейки, че не я забелязвам. Затова ѝ направих набързо масаж на краката, позвъних да донесат чай и я предадох в грижовните ръце на Меги.

Предложението на Уорън да се срещнем на езерото бе разумно. Нямахме никакъв смисъл да даваме на слугите материал за клюки, както и да наливам масло в нечий огън. Когато стигнах там, Уорън вече ме чакаше.

— Не бях съвсем сигурен дали ще дойдете — поздрави ме той.

— Напротив, зарадвах се много.

— Че ще карате кънки ли? Или защото ще видите най-сетне нечие друго лице? — Уорън ме изгледа изпитателно.

— Как стоят нещата във вила Калхън?

— Средна хубост. Маркизата все още не се е появила; не иска да бъде обезпокоявана. А мистър Калхън е махнал сбирката от зимната градина.

Уорън подсвирна с уста.

— Това не ми харесва. След фиаското от вчера вечер аз на негово място щях да си грабна куфарите и щях незабавно да се завърна в Италия.

Не споделях мнението му. Уорън не познаваше непреклонния нрав на рода Калхън. Не знаеше също, че Рос си е наумил да унижи Бостън и изобщо не държи да се превръща в галено дете на града.

— Във всеки случай ранените се държат храбро. Тази сутрин запристигаха планини от цветя и визитни картички — за маркизата и за Дамарис.

— Разбира се — отвърна Уорън сухо. — Кой друг, ако не Бостън, ще демонстрира, че е на „ти“ с добрите маниери, все пак става въпрос за музея, нали?

— Хайде да сменим темата! — възкликнах. — Бостън и всичките му там глезотии вече са ми дошли до гуша.

— Добре, добре — каза Уорън отстъпчиво. — Няма ли да е по-добре да се поразмърдаме малко? — Той завърза обувките ми и двамата се впуснахме весело по широката пързалка. Всъщност не беше редно да се срещам с Уорън, но в момента този въпрос изобщо не ме интересуваше. Прекарахме чудесен, освежителен следобед. Приключихме разходката с кафе и сладкиши в малко италианско кафене на една от съседните улици. Забелязах колко съм уморена едва когато по моя изрична молба Уорън ме остави до ъгъла на Марлбру Стрийт.

Напълно изтощена, влязох в къщата. Този път парниковият въздух ми се стори направо приятен. Хопкинс взе палтото, а аз поостанах още малко в залата, за да попия топлината в себе си.

— Мога ли да говоря за момент с вас? — Вратата към библиотеката бе отворена и Рос бе застанал в рамката ѝ. Хладният му, делови глас ме смути. Не го погледнах и се опитах да събера мислите си. Той разтвори широко вратата пред мен и минах покрай него с

високо вдигната глава. Все пак не аз бях тази, която трябваше да се срамува от станалото. Погледът ми се спря на писалищната маса и объркването ми отлетя като дим.

— Донесох ги тук още преди разсъмване — рече Рос, гледайки към експонатите от предната вечер, етикетите все още си стояха по местата.

— Няма ли да хвърлите един поглед? По-късно ще ви обясня всичко. Впрочем, ако предположенията ми се оправдаят, няма да има и нищо за обясняване.

Той се оказа прав. Този път фалшифицираната вещ бе медальон, изработен от Челини.

— Непосредствено преди пристигането на гостите огледах внимателно всички експонати. Убеден съм, че тогава медальонът бе истински. — Погледите ни се срещнаха. — Едно е ясно — добави той, — кражбите продължават.

— Естествено, сребърната табакера е изчезнала преди много време, нали?

— Разбира се. Освен това не е речено, че си имаме работа с един — единствен крадец. — Махна нетърпеливо с ръка и продължи: — Факт е обаче, че ме ограбват и следователно трябва да предприема необходимите мерки.

— Но как ще стане това? До този момент сбирката не е била излагана — вметнах недоумяващо. — Който и да е човекът, подменил медальона, той е дошъл тук подготвен. Но нали все пак никой не знае, че е ваше притежание? — „Освен обитателите на къщата“, добавих наум.

Рос само поклати глава.

— Всички творби на Челини се знаят. Светът на колекционерите е малък. Когато някое произведение на изкуството смени притежателя си, мълвата бързо се разчува. Дори и пресата понякога отпечатва неговата фотография. „Знаете това не по-зле от мен“, сякаш добави той наум.

— И какво смятате да предприемете отсега нататък?

— В момента нищо. Цялата колекция ще бъде изложена на галаприема. Впрочем ние определихме вече датата. Три дни преди Коледа, за да се възползваме от царящата навсякъде атмосфера на милосърдие и доброта. — При тези думи той се усмихна невесело.

Явно докато съм отсъствала, са се провели дипломатически преговори и това е била цената, поискана от Марина, За пореден път изпитах възхищение от нейната целеустременост.

— Това е най-доброто решение — беше коментарът на Дамарис, когато по-късно обсъдихме въпроса. — По този начин ще покажем на цял Бостън, че не се срамуваме. Дамите Кабът също ще се принудят да дойдат — те афишираха твърде високо връзките си с музея. Ще изстрадат пребиваването си у нас, уверявам те. — Тя прокара пръсти през русата си коса, полегнала по раменете ѝ.

— А какво ще стане, ако отново се нахвърлят върху колието?

— Това няма да стане. — Очите на Дамарис потъмняха. — Ако потрябва, ще си го сложа. Необходимо е веднага да започнем с плана. Ти ще ни помогнеш, Вини. Имаме по-малко от месец време, но те ще има да се чудят колко бързо сме подготвили блестящото празненство.

В този момент най-сетне реших да засегна темата, която занимаваше ума ми от известно време.

— Дамарис, мисля, че е време да се готвя за отпътуване.

— Вини, не!

— Трябва, Дамарис. Не мога да остана тук цялата зима, нали? — казах предпазливо. — Знаеш, че трябва да си намеря работа. А и каталогът вече е почти готов.

— Не бива да мислиш за такива неща — отвърна Дамарис твърдоглаво. — Няма да ти разреша. И нека не говорим повече по този въпрос.

Реших да я послушам, тъй като съществуваха опасност отново да я връхлети някой от нейните пристъпи.

Нито Дамарис, нито Марина слязоха за вечеря. В замяна на това обаче се появи Рос Калхън и двамата се нахранихме в съвсем тесен кръг, доколкото този израз може да се използва на фона на просторната трапезария и многобройната прислуга. По мълчаливо споразумение разговаряхме единствено за изкуство, а не за лични неща. Открихме множество общи теми и не след дълго бариерите помежду ни паднаха. Продължихме да дискутираме на чашка мока в библиотеката. Когато най-накрая се изправих и понечих да се сбогувам, той пое ръката ми и се поклони.

— Позволете да ви благодаря за една от най-приятните вечери, които съм прекарвал тук от много време насам.

Едва на стълбището се сетих, че пропуснах да отворя дума за моето предстоящо заминаване.

Независимо от късния час поседях още известно време пред огъня, като си сресвах косите. В ума ми се въртяха цяла редица въпроси. Трябваше да реша дали да отпътувам, или да остана. Разумът ми казваше, че е по-добре да напусна, преди да съм свикнала с луксозния живот. Останех ли в този дом, зависимостта ми щеше да нарасне, а аз не бях готова да платя тази цена. Да не говорим за обвързаности от друг характер.

Дамарис твърдеше, че се нуждае от мен. От друго място също ме помолиха за помощ. Катализатор. Тази дума изникваше твърде често в съзнанието ми. Изпълнявах ли тази роля? Може би не бе съвсем безопасно да будя лъва?

И още нещо — останех ли в този дом, трябваше да намеря такъв начин на общуване с Уорън Слоун, който да не наранява нечии чувства. Разбира се, имах предвид Дамарис; меко казано, фактът, че най-добрата ѝ приятелка си урежда срещи като днешната, бе проява на чисто безсърдечие. Винаги съм била наясно по този въпрос, макар че най-охотно предприемах своите малки бягства от дома. Не се заблуждавах изобщо по отношение на чувствата на Уорън спрямо нас двете, още по-малко пък се съмнявах във волята на Дамарис... и в своята собствена воля.

Ако си тръгнах, тези проблеми щяха да се решат от само себе си. От друга страна обаче психическото състояние на Дамарис бе крайно лабилно и щях да съм последната страхливка, ако в такъв момент я оставех без приятелство и опора. Особено ако се вземе предвид...

„Кажете си го направо, Вини.“ Особено ако се вземе предвид онова, което цяла вечер се мъчех да прогоня от съзнанието си. Вярно е, че немалко хора знаеха какви предмети съдържа колекцията Калхън, но медальона можеше да подмени единствено човек, комуто е известно, че той ще бъде част от експозицията: С други думи, или Рос Калхън, или пък Уорън Слоун.

Реших да не мисля повече по този въпрос. Бях толкова обърквана, че престанах да вярвам както на тях двамата, така и на собствената си логика.

Реших да почета известно време, за да се разсея, но не успях да се съсредоточа и се приготвих за сън. В този миг обаче установих, че

нещо не е в ред: Леонардо отсъстваше от стаята.

Първоначално не се разтревожих особено и започнах да го търся по чекмеджетата, в шкафа и под леглото, любимото му скривалище. Не го открих нито там, нито в съседния будоар, нито пък между завивките и възглавниците в стаята на Дамарис, където обичаше да почива понякога. Не исках да светна лампата, за да не я събудя и затова, доколкото бе възможно, прерових стаята на тъмно. От Леонардо обаче — нито следа.

Някой — Дамарис или човек от прислугата — бе оставял една от вратите отворена и котаракът сигурно се е изникнал през нея. Не се притеснявах, че може да е на улицата, защото той познаваше градския живот. Повече ме тревожеше реакцията на Марина, ако го хване да скита из къщата.

Поне не се налага да го търся в нейната стая, помислих си с яд. Марина щеше незабавно да го изхвърли, отрупвайки го с неособено ласкави епитети. Не по-различни слова щеше да чуе и от мен, стига да го откриех. Нямах избор — трябваше да го потърся. Облякох халата и пантофите, взех свещ и тръгнах надолу в тъмнината.

Претърсих залата, гостните стаи и дори библиотеката, макар и разтреперана от страх. От Леонардо нямаше нито следа. За щастие помещенията в този дом, обзаведени с малко мебели според строгия вкус на собственика, не предлагаха удобни скривалища за котараци с гъста жълта козина. Вратата с гоблена, водеща надолу, бе заключена здраво; ако Леонардо се е запилял в помещенията на прислугата, някой все щеше да го изнесе горе. Следователно трябваше да премина и през горните етажи. Взех горящата свещ отново в ръка и се заизкачвах храбро по стълбището.

Внезапно до слуха ми достигна слаб звук от отваряне на врата, студен полъх премина по пръстите ми и пламъкът на свещта затрепка. Притиснах се о стената и се увих плътно в халата си. Не долових човешки стъпки и се поуспокоих. Очевидно въображението отново ми бе изиграло някоя от своите шеги. Затичах се по стъпалата към втория етаж, а след това покрай заключените спални, в които едва ли щях да открия скъпия ми беглец.

На този етаж имаше още две по-големи спални, както и няколко кабинета. Над тях пък бяха разположени шивалнята и класната стая.

Кой знае защо тези помещения ми внушаваха някакъв необясним страх и самата мисъл да вляза в тях ми се струваше доста зловеща.

Ами ако е попаднал на таванския етаж, при сбирката от картини, мина ми през ума. Не, не биваше да губя хладния си разум. Та нали хранилицата винаги стоят заключени; точно както и неизползваните спални. Въпреки всичко натиснах дръжката на една от тях и за мое учудване вратата се отвори. В красивото, строго обзаведено помещение обаче нямаше и следа от котка. Затворих тихо вратата и се отправих към следващата. Посегнах към дръжката и... до слуха ми достигна отново слабо скърцане. Вратата се отвори от само себе си, сякаш побягна от ръката ми. Или защото е била само притворена.

За миг ми се стори, че не съм сама в тъмната стая.

— Има ли някой? — Постарах се да придам на гласа см нормално звучене, но от гърлото ми се изтръгна единствено дрезгав шепот. Отговор не последва. Разтворих рязко вратата и пристъпих прага. Преди да вдигна високо свещта, за момент сякаш някъде покрай мен пробяга нещо бяло, неясна женска фигура.

— „*Нощем тя идва при мен.*“ Припомних си думите на смъртно изплашената Дамарис. Изабела.

Дъхът ми спря и замръзнах на мястото си. После вдигнах решително свещта, за да прогоня тъмнината. От бялата фигура нямаше и следа.

Пред погледа ми се откри разкошна, богато обзаведена стая, с мебели, достойни за дворец. Върху един подиум стоеше позлатено легло, създадено сякаш за дож, а върху леглото... Леонардо — изпъшках. След което започнах да се смея. Ако имаше нещо на този свят, което да ме върне от среднощния кошмар обратно в действителността, това беше изражението, изписано на Леонардовата муцунка. Той се прозяваше и протягаше като ядосано бебе, насила изтръгнато от обятията на съня.

— Хубаво, че поне не си пръснал косми по кадифената покривка — захоках го аз и го взех на ръце въпреки възмутеното му мяукане. Той обичаше понякога да довлече нещо на леглото, за да си направи удобно гнезденце. Използваше за тази цел всякакви вещи — я някоя кадифена рокля, я вълнен шал и изобщо каквото му попадне пред очите. За щастие, този път бе наградил някакъв стар парцал. Поне изглеждаше такъв до момента, в който с едната ръка понечих несръчно

да го изтръскам, докато в другата държах свещта, притиснала Леонардо под мишница.

Не ми беше необходим повече от миг, за да осъзная какво държа в ръцете си. Липсващия гоблен, за който споменавах Дамарис. Гобленът, вдъхновил я за „Павана за двете сестри“. И в този момент чух писъка на Дамарис.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Всичко стана толкова бързо, че впоследствие изобщо не можех да си спомня как съм изскочила от стаята. Стоях до леглото с Леонардо под мишница, загледана втренчено в тъмния гоблен. В следващия миг се озовах в коридора и се затичах към Дамарис. Писъците, идващи първоначално от нейния будоар, се пренесоха в спалнята ми. Стигнах до стаята и тя се втурна срещу ми. Зад нас се заотваряха различни врати, забързани стъпки закънтяха по коридорите. С наметнати халати Рос и Марина се завтекоха към Дамарис.

— Не! — Тя отстъпи с разширени от ужас очи. С едната ръка се хвана за главата, другата се насочи разтреперана към лицето на Марина.

Марина се задушаваше.

— Malocchio. Тя не може да ни познае.

— Сънува кошмари — отвърна Рос угнетен. Той сграбчи Дамарис за раменете и я разтърси грубо, гласът му обаче бе нежен. — Всичко е наред, скъпа. Ти си в безопасност, у дома.

— Не! Не у дома, не съм в безопасност... никога... тя е тук... иска да ме отведе със себе си! Нали ви казах...

Безцеремонните действия на Рос сякаш започнаха да дават резултат. Дамарис се събуди от кошмара си и заговори по-разумно, макар и с детински, уморен глас. Тя се откъсна от баща си и се приведе с пъшкане над парапета.

— Направих каквото можах, татко. Моля те, прости ми за всичко.

— Казах ти, че не е правилно да я връщаш тук! — Марина се приближи към Дамарис и извърна към Рос лицето си, по което бе изписан величествен гняв. — Бедната bambina, ужасните спомени я преследват. Загубила си е ума от ужас. Ти чу сам, нали, Рос? Мисли си, че Изабела ѝ се явява през нощта. Предсказах всичко това. Мястото ѝ е в Италия; там ще забрави всичко. — В произношението ѝ по-ясно от всеки друг път пролича, че е италианка. Тя протегна ръце към Дамарис, но момичето се изплъзна от прегръдката ѝ.

— Не! Не ме пипай! Никой от вас не ми вярва! — При тези думи се облегна на мен, търсейки закрила.

Тя затрепери толкова силно, че се наложи да се намеся, макар и да разбирах, че нямам това право.

— Мисля, че трябва да си легне! Ще остана при нея! Не може ли тези въпроси да се обсъдят утре?

— Права сте. Да тръгваме, Марина. — Не бе възможно да се отгатне какво мисли Рос в момента. Повече думи не бяха нужни и последвах Дамарис, която тръгна, олюлявайки се, към стаята ми.

Заклучих вратата и спуснах резето. Запалих свещта и камината, след което завих приятелката си в одеяла и сложих Леонардо в скута ѝ като мъркаща грейка. Понечих да запалим газената лампа, но тя поклати буйно глава и ми направи знак да се откажа от намерението си. Седнах до нея, започнах да масажирям китките ѝ, заговорих ѝ успокоително и накрая пулсът ѝ се нормализира. Помълчах малко и накрая попитах тихо:

— Какво те изплаши, Дамарис?

В началото изобщо не искаше да отвърне на въпроса ми, но когато най-сетне заговори, гласът ѝ вече не звучеше истерично, а по-скоро примирено.

— Тя дойде отново. Майка ми. Бог ми е свидетел, Лавиния, видях я. Та аз не съм луда.

Ето от какво произтичаше страхът ѝ.

— Не си, разбира се — отвърнах живо. — После, когато се успокоиш, пак ще поговорим, ако искаш. Сега обаче трябва да поспиш.

— Но не в моята стая. Няма да се върна там. — В гласа ѝ отново се появи истерична нотка.

— В такъв случай ще останеш при мен — успокоих я аз.

— Остави свещта да гори. И сложи резето на вратите. — Затвори очи, едва когато се увери, че и двете резета са спуснати. Седнах до нея, Леонардо мъркаше, но все пак трябваше да мине известно време, докато успее да заспи.

Сутринта станах от леглото с болки в гърба. Разтрих болезнените места и неочаквано погледът ми падна на скъсаното парче плат върху леглото. Спомних си, че беше в ръката ми, когато Дамарис изписка; явно никой не го бе забелязал в настъпилата суматоха. Трябваше веднага да го занеса там, откъдето го взех, но се страхувах да оставя

Дамарис сама. Не, истината бе, че изпитвах огромно любопитство. За свой срам трябва да призная, че в този случай инстинктът на антикваря надделя над правилата на благоприличието. Разгънах тихо и внимателно гоблена на леглото, като внимавах да не разбудя Дамарис.

Вече бях виждала нещо подобно на бала. Тъмният му фон приличаше на нощно небе, по което цветята бяха разпръснати като искрящи звезди. В мрака се движеха множество фигури — фигурки, събрани на групи, които танцуват, свирят и се шегуват, в средата бяха скупчени обаче по-големите фигури. В красива последователност от сцени бе изобразена легендата за двете сестри, точно като в песента на Дамарис. Преглътнах мъчително при тази гледка. Съзрях двама мъже, както и две жени със златисторуси коси. Едната от тях бе скръстила свенливо ръце пред гърдите си, точно на мястото, където златната огърлица докосваше разголеното деколте. През патината на четири столетия втъканите златни нишки блестяха насреща ми като огън.

Свещта все още гореше до кушетката, точно според желанието на Дамарис. Взех я и я приближих към гоблена, за да го разгледам поотблизо. В този миг съзрях нещо, което не бях забелязала дотогава и свещта затрепери застрашително в ръката ми: Част от гоблена бе повредена — през централните фигури преминаваха три прореза, а на други места някой бе издърпал множество златни и вълнени нишки.

В първия момент реших, че виновникът е Леонардо. После обаче отново се вгледах внимателно и забелязах, че съм се лъгала. Нишките не бяха изтеглени, не, някой ги бе срязал сякаш с нож.

Понякога се питам дали събитията нямаше да се развият съвсем другояче, ако, без да казвам никому, бях отнесла повредения гоблен обратно в неизползваната спалня. Всеки разумен човек би постъпил точно по този начин, но аз бях антиквар и реставратор и не можех да оставя нещата така. Смятайки, че Лео е разкъсал гоблена, реших импулсивно да закърпя повредените места. Това желание не ме напусна, дори и когато установих, че виновникът не е той. Умеех добре да реставрирам старинни вещи и така сигурно щях да доставя удоволствие на Рос Калхън за Коледа. В случая обаче в мен говореше не толкова антикварят, колкото жената, попаднала в орбитата на Луцифер.

Когато се събудих на следващата сутрин, видях, че Дамарис се е свила на кушетката и ме наблюдава със сериозен, разумен поглед.

— Пак се случи, нали? — попита тя със сподавен глас. Опитвах се да си внуша, че е било само кошмар, но сега; като те гледам, съм убедена, че съм се заблуждавала.

— Какво искаш да кажеш? — попитах я предпазливо.

— Не искам да се самозалъгвам — отвърна тя. — Вече не. Татко също знае. — Тя замълча за момент. Опитвах се да повярвам, че всичко това са съновидения, както твърда леля Марина, помъчих се да бъда храбра, както иска татко, само че, Лавиния, до гуша ми е дошло да се преструвам. Аз видях мама, сигурна съм, и тя... тя ме докосна. Бях будна, не може да става и дума за някакво кошмарно съновидение. Следователно или съм болна, или полудявам.

— Съществуват две възможности — намесих се с твърд глас. — Едната от тях е, че майка ти все още е жива...

Дамарис поклати само глава.

— Присъствах, когато умря. — При тези думи през тялото ѝ премина тръпка, но очите останаха бистри.

— ... или си видяла някого, когото си сметнала за майка си. — Съществуваха още две предположения, които обаче реших да ѝ спестя: Едното бе, че майка ѝ е жива, но по неизвестни причини държи този факт в тайна, а другото, още по-неразбираемо и страшно, гласеше, че някой съзнателно внушава на Дамарис мисълта, че я посещава майка ѝ. Неочаквано си спомних какво преживях предната нощ в празната стая — усещането за нечие присъствие. За момент сърцето ми заби лудо.

— Или пък наистина съм ненормална — добави Дамарис твърдоглаво. — В такъв случай кръгът се затваря докрай. — При тези думи тя въздъхна. — Понякога ми се иска наистина да е така. Тогава животът ми щеше да е... по-лек. Несигурността е тази, която ме съсипва.

За мен е ясно едно — докато съм тук или ти ще спиш в стаята ми, или пък аз в твоята. Ако отново се случи нещо подобно, ще мога и аз да го видя със собствените си очи.

Очите на Дамарис се разшириха.

— При това положение няма да си тръгваш, нали?

— Може би заминаването ми наистина ще е най-доброто решение. Не е изключено също баща ти да отстъпи и да те върне в Италия.

— Не ми се вярва. Не, не, това никога няма да стане. А освен това няма да издържа тук сама. — Дамарис се изправи в леглото и заговори в онзи принудено весел тон, който обикновено означаваше, че отново крои нещо. — Нека повече не говорим по този въпрос. Моля те, позвъни за закуската, Вино. Ще кажем на Сара, че съм дошла в твоята стая, за да прием заедно кафе. Меги може и да се досети, но няма да каже никому; имам ѝ пълно доверие, а следобед ще излезем на разходка и ще ми покажеш всички онези неща, които те привличат в музея.

Каквото и да се криеше зад думите ѝ, бях много доволна, че я виждам тъй весела. Все пак по-добре да ме поревнува малко заради отношенията ми с Уорън Слоун, отколкото в среднощен час да ѝ се явяват духове на покойници.

Надявах се предобед да се позанимая по-подробно с гоблена, а може би дори и да се заема с реставрирането му, но събитията се развиха по друг начин. Угризенията, които изпитвах, сякаш понамаляха малко, когато по-късно натиснах дръжката на вратата от отсрещната врата на коридора и тя се оказа заключена. Тръгнах надолу, но някой от прислугата ме пресрещна, за да ми съобщи, че маркизата моли да я навестя в стаята ѝ.

Марина изглеждаше ужасно. Като изключим нощното премеждие, не я бях виждала от бала. Беше коренно променена. Косата ѝ висеше, под очите ѝ се очертаваха тъмни кръгове и за пръв път забелязах бръчки по бледото ѝ, измъчено лице. Въпреки състоянието си обаче тя ме поздрави с някакво подобие на стария си блясък. Бях донякъде развълнувана от поведението ѝ, тъй като до този момент отношението ѝ към мен не беше твърде дружелюбно.

— Моля ви, седнете, мис Стантън. Простете, че ви приемам легнала, но бремето, което носим, ми се отрази по-зле, отколкото очаквах.

— Бремето ли, милостива госпожо?

— Състоянието на Дамарис. — Марина ме изгледа открито. — Досещате се какво имам предвид, нали? Ако е така, сигурно разбирате и причините за моето... негостоприемство. Когато човек обича някого, той не желае да разгодва уязвимите му места пред другите. Опитвах се да скрия душевното объркване на Дамарис от външни хора. Може и да е било грешка... не знам. — Тя вдигна примирено рамене. — Освен

това се надявах баща ѝ най-сетне да разбере, че животът на Дамарис в тази къща е направо непоносим. Исках да получа от него разрешение да я заведа в Италия, където тя ще се почувства по-добре. В такъв смисъл вашето присъствие тук не съответстваше на плановете ми. Но мъжът на сестра ми, мис Стантън, е крайно твърдоглав човек. Той не отстъпва от решението си, макар че вижда колко страда бедната bambina. Затова, скъпа Лавиния — нали мога да ви наричам така — след като вече знаете истината за Дамарис, ви моля да ми помогнете. Както чувам, вече мислите да ни напуснете. Искам да ви помоля — заради Дамарис, да промените решението си.

Значи Марина бе разговаряла за мен с Рос. Запитах се дали той не е поставил моето оставане в къщата като отговорно условие за провеждането на галапразненството.

— Може би — казах решително, — ще ми обясните какво точно имате предвид с думите „истината за Дамарис“.

Очите на Марина се разтвориха широко.

— Болезнените спомени, които крие тази къща, смущават душата на клетото дете. След смъртта на Изабела тя изпадна в истинско умопомрачение. Заминах с нея в чужбина, където състоянието ѝ се подобри... защото забрави всичко. Той обаче я довлече обратно тук и тя старите видения я връхлетяха отново. Внушава си, че майка ѝ идва, за да я накаже.

Думата ми се стори необичайна.

— Да я накаже ли?

— Моля ви, Лавиния, не ме измъчвайте с повече въпроси. Като дете обожавах сестра си. За мен нейната смърт бе ужасно потресение, което и до ден-дневен не съм преодоляла напълно. Представяте ли си обаче какво е изпитала Дамарис, която е присъствала? Заради нея в този дом всички спазват неписаното правило да не се говори за подробностите около смъртоносния инцидент. Можете да ми повярвате — тези обстоятелства бяха повече от достатъчни, за да доведат бедното дете до умопомрачение. — Изтощена от сериозността на изреченото, тя се отпусна на възглавниците си. В този момент приликата между нея и Дамарис бе огромна. Никога дотогава не я бях чувствала толкова близка, но и никога мненията ни не бяха се различавали толкова много.

— Просто не знам какво да ви кажа — отвърнах накрая. — Що се отнася до престоя ми тук, все още не съм решила кое е най-доброто.

Мога само да ви уверя, че когато настъпи моментът, ще обсъдя този въпрос предварително с вас.

Напуснах покоите на маркизата, потънала в размисъл. Защото имаше още нещо, което не можех да споделя с никого — нарастващото влечение, което изпитвах към Рос Калхън.

Този следобед душата ми се разкъсваше от противоборството на две сили — чувството за дълг и себелюбието. Беше ми ясно, че Дамарис се нуждае от развлечения и разнообразие и приех със задоволство предложението ѝ да досетим музея. Въпреки всичко вътрешно се надявах, че ще го забрави. Това обаче не стана и за съжаление по време на разходката бях доста разсеяна, нещо, което не подобава на една приятелка и придружителка. Исках да бъда сама, необходимо ми бе време за размисъл.

Всъщност не биваше да се учудвам, че сърцето и чувствата ми неизбежно и стъпка по стъпка ме влекат в точно определена посока — та нали още първата нощ аз четох „Загубения рай“ и сънувах низвергнатия ангел. Опитвах се постоянно да прогоня от себе си тези чувства, но напразно — те просто съществуваха! Нещата сигурно нямаше да се задълбочат чак толкова, ако в нощта след бала Рос Калхън, под въздействието на алкохола, не бе ми разказал историята на своя живот. Нощта, в която Дамарис — питах се какво ли знае тя — ме изпрати при него. Можех да се противопоставя на последния представител на клана Калхън, на бащата на Дамарис, на любовника на Марина (както предполагах от онази вечер)... да, на този човек можех да противостоя. Но пред самотния малък ирландски вестникопродавец, поел по света, за да спечели състояние, пред този любящ син, не успях да осъществя мечтата си, пред него бях съвършено беззащитна. Това момче прегърнах аз в онази нощ и той го разбра, независимо че не смееше да го признае пред себе си. Ясно осъзнавах, че в онази нощ пред камината ние сключихме здрав съюз.

Точно този следобед не бях в настроение да се възхищавам на класическата красота на музея и, вгълбена в себе си, отговарях съвсем разсеяно на въпросите на Дамарис.

— Лавиния. — Измъченият глас на Дамарис ме изтръгна от мечтанията ми. Погледнах я изпитателно. Лицето ѝ бе преbledняло като платно, а на челото избиха капки пот. Тя сграбчи ръката ми и се опря на мен.

— Зле ли си? — попитах я загрижено. — Кажи, какво чувстваш в момента?

— Не знам... краката ми... болят ме... И тук също — При тези думи тя притисна корема си с ръце и се запревива от болки. — Помогни ми, Вини.

— Седни за малко. — Понечих да я заведа до една от вейките, но тя поклати глава.

— Не, не, заведи ме у дома. Бързо! — Решението ѝ бе правилно. Когато стигнахме до изхода, тя вече почти не можеше да се придвижва. Спрях една кола и успях някак си да я настаня вътре. Отпусна се безсилна на тапицерията и застана. Снех ѝ шапката и разкопчах горните копчета на жилетката; тя обаче изобщо не осъзнаваше какво става, тъй като бе припаднала. Пътят до къщата бе кратък, но ми се стори, че е изминала цяла вечност. Още с пристигането ни изпратих кочияша да извика Хопкинс. Той се появи незабавно, с един поглед схвана сериозността на положението, занесе Дамарис на ръце до стаята ѝ и внимателно я положи на леглото.

— С ваше позволение, мис, ще платя на кочияша и ще изпратя да извикат лекар.

— Не! — Въпреки болките Дамарис се изправи на леглото. — Както винаги, Хопкинс! Никакви лекари! Искам да дойде Меги... да останат само Меги и Вини. На семейството да не се казва нищо.

Икономът се поколеба за миг, но бе свикнал да се подчинява на заповедите ѝ. Аз също не бях склонна да ѝ противореча, тъй като бе извънредно развълнувана.

— И доведете Меги — наредих категорично, когато Хопкинс се отпрати към вратата.

В мига, в който останахме сами, пръстите на Дамарис се заключиха около китката ми.

— Излъгах те... там, в музея. Знаем каква е причината. Изабела... тя иска да ме отрови. Останалите не ми вярват, не искат да ме изслушат... ти трябва да ми помогнеш, Вини. Горчица, сол, топла вода, олио и масло. Маги знае какво да се прави. Побързай, моля те.

— Донесла съм всичко необходимо, малката ми. — Меги изникна ненадейно зад гърба ми. Със съвместни усилия наляхме предписаната течност в гърлото на Дамарис и тя започна да повръща дълго и обилно. Най-накрая се отпусна изтощена назад, съблякохме я и

я сложихме в леглото. Имаше висока температура, сърцето ѝ туптеше бясно и цялото ѝ тяло се гърчеше от непоносими болки. Мина ми през ум, че може да е остра апендиситна атака, но Меги опипа мястото с опитни пръсти и поклати глава.

— Болката не е там. Сигурно е това, от което се опасява клетото ангелче. В този дом стават чудновати неща, мис. Стойте по-добре настрана и само ѝ помагайте, когато има нужда от вас — Тя излезе от стаята, за да донесе топла вода с горчица.

— Казах им долу, че вие и мис Дамарис ще се храните във вашите стаи — обясни тя, когато се върна, гледайки ме право в очите. — Те не могат да разберат онова, което става тук. Ето, идваха дори и учени доктори; поискаха да пресекат спазмите — най-лошото, което може да се направи в случая. Не, не, двете с вас сме тези, които ще се погрижат за нея. Само да не сме закъснели.

Накарахме Дамарис да поеме още известно количество от сместа и тя повърна отново. После я измихме и се опитахме да свалим температурата ѝ. Дамарис се гърчеше, стенеше, пищеше. Нощта отмина и навън заваля — отначало съвсем слабо, след това дъждът се засили, а накрая премина в градушка и едри ледени зърна зачукаха по прозорците. Меги бе седнала на другия край на леглото и тихо се молеше с броеница в ръце. Постепенно стаята започна да просветлява и двете с Меги стигнахме до извода, че дори Дамарис да е била отровена, в тялото ѝ не може да е останала каквато и да било отрова.

— Сигурно е изцедено докрай, клетото ми детенце — обади се Меги в присъщия ѝ грубоват маниер. — Ще донеса кисела луга и хлороформ, за да спрем напъните. А за вас, детето ми, силен чай. Изглеждате направо като умряла.

Прокарах ръка по челото си.

— Важното е, че мис Дамарис се възстановява. Сигурна ли сте, че опасността е отминала, Меги? Може би сега трябва вече да повикаме лекар?

— Ами, лекар! — възкликна тя с презрение. — Идвали са тук на пълчища, но си нямат и хабер от тези работи. За тях всичко идвало от нервите. Не ми е за пръв път да я вдигам на крака; лошото е обаче, че няма да ми е и за последен. Сега трябва да спи много и след няколко дни ще се оправи.

— Да, но все пак...

Маги ме изглежда раздразнена.

— Какво „все пак“, мис? Да повикаме лекар и той да си свърши работата като кучето на нивата, така ли? Или да разправяме наляво и надясно лъжи за малката? Не разбирате ли, че ще стане голям скандал? А тя не го иска. Вие и аз ще се грижим за нея — това е много по-добре, отколкото наоколо да ми се въртят дузина лекари. — Изричайки тези думи, тя напусна шумно стаята. Не след дълго обаче се завърна, носейки за мен чай и бисквити, а за Дамарис нещо, което ухаеше на портокали.

Отпих глътка и се загледах втренчено в загасващия огън. Вече нямаше непосредствена опасност за живота на Дамарис и аз трябваше да помисля дали да се подчиня на желанието ѝ, или да осведомя баща ѝ. Каквото и да си мислеше Рос за нейните пристъпи, състоянието на дъщеря му беше сериозно и той трябваше да узнае истината. Още не бях взела решение по въпроса, когато забелязах, че Дамарис се е събудила и ме наблюдава с трескав поглед.

— Обещай ми — промълви тя и аз кимнах утвърдително, противно на истинското си убеждение. Едва по-късно ми мина през ум, че всъщност отстъпвам твърде лесно на желанията ѝ. Осъзнах, че постепенно и аз съм станала пленничка на нейната магия.

Не след дълго установих, че не представлява никаква трудност да скрием от света болестта на Дамарис. Никой не ни и очакваше, никой не зададе дори и един въпрос. Очевидно обитателите на къщата смятаха, че Дамарис отново, за кой ли път, страда от поредното си нервно разстройство. Марина се бе скрила в покоите си; не се учудих, тъй като помнех в какво състояние я видях последния път. В следващите два дни забелязах Уорън Слоун няколко пъти да влиза и излиза от къщата, но явно някой го извести за пристъпите на Дамарис и той не се обади. През по-голямата част от времето Рос Калхън също си беше у дома, но така и не се показваше никому. Запитах се какво ли си мисли в момента... може би за кражбата на медальона? Или за нощта в библиотеката, когато не успя да овладее своите чувства?

В последвалите разговори той внимателно заобикаляше всеки намек за случилото се. Струваше ми се обаче, че е забелязал моята реакция — независимо от изпития алкохол. Минаваше време и постоянно очаквах нещо да се случи. Постепенно мисълта за нова среща с него ми ставаше все по-тягостна.

Вечерта на втория ден ми съобщиха, че той ме очаква в библиотеката. Сърцето ми се разтуптя. Не си спомням точно на какво съм се надявала, но във всеки случай изобщо не очаквах гледката, която се разкри пред очите ми: Рос Калхън, застанал зад огромното си писалище, впил в мен мрачен и студен поглед, точно както в деня на моето пристигане.

— Аз ви се доверих за някои неща и макар да не съм ви молил изрично, все пак очаквах и вие да ми се доверите, мис Стантън; поне за нещата, свързани с моето семейство.

— Какво имате предвид?

— Научавам от персонала, че през последните два дни дъщеря ми е била тежко болна. Изглежда, че Хопкинс е по-наясно с правата на един баща, отколкото вие. Моля ви да забравите всякакви фалшиви скрупули, с които се опитвате да предпазите околните от реалния свят. Настоявам за обяснение, Лавиния, каквото и да е то.

В живота се срещат ситуации, в които потребностите на другия придобиват по-голяма значимост от собствената порядъчност.

— Някой е дал отрова на Дамарис — отвърнах без колебание.

Бях подготвена за най-различни реакции от негова страна — шок, страх и дори гняв, че са го държали в неведение. Но се случи нещо неочаквано. Той ме изгледа хладно с вдигната вежда и отвърна с подчертано саркастичен тон:

— Вие това със сигурност ли го знаете или просто правите някакви си свои заключения?

— Резултат на наблюдения — отвърнах рязко. — Бяхме в музея и Дамарис не можеше да се движи. Тя пребледня, започна да се превива, стана ѝ лошо, зави ѝ се свят и почувства остри болки в корема. Наехме кола и я закарах до дома. Тук тя продължи да се гърчи, окъпана в пот, и след това загуби за малко съзнание. Заведох я в стаята си, тъй като, според собствените ѝ думи, това е единственото място, където се чувства в безопасност.

— А не помислихте ли да извикате лекар?

— Дамарис поиска да ѝ обещаая, че няма да казвам на никого. — Не сметнах за нужно да въвличам в тази история и старата Меги. — Тя ми каза, че я тровят. Аз ѝ съблякох дрехите, дадох ѝ да изпие съответното средство, което предложи самата тя, и накрая ѝ се удаде да... се освободи от всички вредни субстанции. Цялата нощ прекарах

до леглото ѝ — измъчваха я ужасни спазми и болки, но на заранта настъпи подобрене, макар че се чувстваше все още твърде слаба. Трябваше да обещае още веднъж, че ще си мълча за случилото се и няма да казвам на никого.

— И вие ѝ обещахте, така ли?

— С оглед на нейното психическо и физическо състояние ми се стори уместно да го сторя. — Изправих се на крака и се опитах да придам на гласа си съвсем ежедневно звучене: — След това предприех някои проучвания и открих, че както симптомите, така и лечението съответстват на отравяне с арсеник.

— И как, според вас — запита Рос, — и е дадена отровата?

— По този въпрос съм в пълно неведение.

— А какво каза Дамарис? Не подозира ли някого от този дом или пък външен човек? Това не ви ли се струва малко странно?

Не отговорих. Паническият страх в очите на Дамарис, нейното отчаяно „Никой не иска да ми повярва“, всичко това бяха неща, които по различни причини не можех да му кажа. Мълчанието ми очевидно бе възприето като признание и затова добавих:

— Първата ми грижа бе нейното здраве. Всякакви излишни въпроси щяха само да я изнервят допълнително.

Рос смени темата и аз изпитах облекчение.

— Казахте, че сте предприели някои проучвания. Не ви ли дойде наум, че дъщеря ми може да е сторила същото?

— О, сигурна съм, че е така. Защото начините за лечение са ѝ известни.

— Съществува и друго обяснение, до което щяхте със сигурност да стигнете и сама, ако сляпата лоялност не беше помрачила способността ви да разсъждавате аналитично. Никога ли не ви е хрумвало, че Дамарис може собственооръчно да е взимала отровата?

Изгледах го недоумяващо.

— Много дами от бостънското светско общество вземат арсен върху захар; така били придобивали твърде интересен блед тен.

— Дамарис не е толкова луда.

— Дамарис изобщо не е луда — възрази той спокойно. — Но е самотна, истерична и я измъчват кошмари. Освен това е и много интелигентна. Преди известно време вие загатнахте, че може и да не останете повече при нас. Не помогнаха и молбите на Дамарис. Сега

обаче вие ѝ отделяте цялото си внимание, обичате я и се грижите за нея като истинска майка. С други думи, сега тя притежава вече това, от което се нуждае най-много, това, за което може би има смисъл да си рискуваш живота.

Налице бе обаче една очевидна истина. Каквито и да бяха причините за привидно безсмислените инциденти, хората в този дом имаха нужда от мен.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

През нощта сънят така и не ме навести — през главата минаваха най-различни мъчителни мисли и въпроси, за които нямах готов отговор. Мисълта ми се луташе из тесните проходи на някакъв лабиринт и те ме поведоха към пещера, раззинала страховита паст под краката ми. На зороряване все пак успях да заспя и сънувах безкрайна пустош, осеяна с огньовете, сред които се рееха призрачни сенки.

Следващият ден бе неделя. Посещавах службите в новата тухлена църква на Копли Скуеър, в която проповядваше прочутият пастор доктор Брукс. Моите домакини бяха естествено католици, факт, който ги отделяше още повече от бостънското общество. Спомних си, че в интерната Дамарис преживях мистичен период — при младите хора това не е рядко явление. Съжалявах, че в нея не е останало нищо от тази нагласа. Може би в този труден момент тъкмо мистицизмът щеше да ѝ донесе утеха. Аз самата успях да се вгълбя най-добре в себе си сред покоя на Божия дом — в последно време осъзнах този факт особено ясно.

Събудих се рано и се почувствах като разпъната на колело. Последвах вътрешния си импулс и се облякох бързо, за да отида на неделната служба. Навън валеше сняг и над света сякаш властваше безбрежен покой. Полите на тъмната ми дреха докосваха земята и скоро се покриха с малки ледени кристали. Църквата беше почти празна. Седнах на една от страничните пейки и се опитах да събера мислите си сред светлината на свещите, тежкия сладникав аромат, шумолящите одежди на хористите, блясъка на златния олтар. Душата ми бе пропита от вечния смисъл на Божията литургия. Въпреки всичко обаче не успях да се съсредоточа и мислите ми следваха съвсем откъслечно словата на доктор Брукс.

И прости нашите грехове... извърших неща, които не трябваше да върша и не изпълних своя дълг. Не ни въвеждай в изкушение... за това предпочитах да не мисля. Спаси ни от злото... ние всички бяхме заобиколени от злото, то ни дебнеше в засада като непоносимо

тежкият дъх на туберозите. *Всемогъщи Боже, ти, пред когото са разтворени людските сърца, ти, който познаваш людските щения, за теб няма тайни на този и онзи свят... спаси ни от злите помисли...*

Нуждаех се от тази утеха. Или може би бягах от отговорност, обзета от страх? *Смили се над нас, Господи.*

... Хвърлете от себе си творенията на мрака, въоръжете се с вечната светлина... о, Вседържителю, дай ни сила и ни води!

Ежедневната зеленина липсваше в църквата, заменена от великолепна виолетова украса за предколедната неделя. Пребивавах вече от доста време в Бостън, но бях ли постигнала нещо съществено? Нищо, поне що се отнася до първоначалните намерения, довели ме този град — да разкрия своя произход. Нищо друго, освен да служа в дома Калхън... може би като катализатор. Катализатор на доброто или на злото? *Не прелюбодействай. Рос, Марина? Не убивай. Как ли е починала майката на Дамарис? Не кради, не лъжесвидетелствай против ближния си, не пожелавай...* прости ми, Господи... *дома на ближния си... или всичко, що му принадлежи...* Мислите ми се заплетоха като нишки на гоблен, в който фигурите смътно се долавят, но не могат да се различат напълно. *Нека дойдат при мен угнетените и измъчените...* Как само се нуждаех от покой в този миг!

Хората постоянно говорят за борбата между дълга и изкушението, помислих си с ирония. Истинската трудност обаче е дали човек ще успее да разграничи едното от другото.

Доктор Брукс говореше за благата вест, че ще се роди младенец, за небесните вестители, припомни ни древните тайнствени слова, отправени към Сара: Когато приемаме непознат в дома си, всъщност угощаваме ангелите. *А Луцифер бе низвергнат ангел.*

Получих причастието и напуснах църквата. Не бях направила и две крачки, когато пред мен ненадейно изникна дяволитото ангелско лице на Уорън Слоун.

— Видях ви, че влизате и не исках да ви преча. Затова се поразходих известно време покрай входа — обясни той, весело усмихнат. Този човек бе сякаш по всяко време навсякъде. — Мога ли да ви поканя на малка закуска?

— Не, не можете.

— Нека тогава да влезем за момент. Трябва да разговарям с вас.

Разреших му да ме придружи обратно в полупразната църква. До олтара някакъв дребен клисар тъкмо загасваше свещите. Седнахме на една от задните пейки и Уорън се обърна към мен. Той сниши гласа си, но така и не разбрах коя бе причината — религиозното смирение или някакво несъзнателно приспособяване към околната атмосфера.

— Опитвах се да видя Дамарис, но старият Хопкинс с орловия профил не ме допуска при нея. Твърди, че е болна. Как се чувства тя сега?

— По-добре е. Но е все още доста слаба.

— Какво е станало? Истинско заболяване ли е или пак си въобразява, че има пристъп? Не ме гледайте така строго, сякаш сте някаква гувернантка. Все пак познавам Дамарис не по-зле от вас.

— Заболяването ѝ бе много сериозно.

— От какво се разболя? Нещо по-различно ли или просто женски оплаквания? Моля ви да не се стряскате от думите ми, имам основателни причини да задам този въпрос.

— Според нас тя е яла нещо развалено — отвърнах лаконично.

— Спазми имаше ли? А болки в стомаха и краката, както предишните пъти? Напъни за повръщане? Изобщо оплакванията ѝ са същите са както по-рано, нали? Познавам ги отлично.

Не отговорих на въпросите му. В църквата заприиждаха хора за второто богослужение. Той се изправи рязко и ме хвана за ръката.

— А сега по-добре да идем в някое кафене, където ще можем да поприказваме свободно. По дяволите, престанете да се превземате. Нещата са извънредно сериозни.

Без много да се церемони, той ме вкара в някакъв локал на близката Бойлстън Стрийт.

— Кафе и бисквити — обърна се той към келнера, — колкото може по-бързо, а после ни оставете сами.

— Вие се осмелявате...

— Точно така, осмелявам се — отвърна той ядовито, — крайно време беше. А сега ми назовете точно симптомите на Дамарис. Не искате, така ли? Добре, тогава ще ви ги кажа аз. Спазми, болки, бледност, обилно изпотяване, неравномерен пулс, болезнени и чести напъни за повръщане. Прав ли съм? И освен това тя знае съвсем точно как да се лекува, нали? Не ви ли мина мисълта, че може би някой систематично трови Дамарис? При тези думи го изгледах с удивление.

— На бала тя изглеждаше доста обърквана — добави Уорън.

— Обърквана от какво?

— Не знам. Не ми каза. Само спомена, че иска по-късно да разговаря насаме с мен. После обаче стана онзи... инцидент с огърлицата и нямах възможност да я попитам какво е искала да ми каже. Потърсих я два-три пъти, но ми се съобщава, че тя не иска никой да я смущава. Не съм убеден обаче, че това са нейните собствени думи.

Навлажних устните си с език.

— Защо... по какъв начин стигнахте до извода, че става въпрос за отрова?

— Защото в този мавзолей нещо не е както трябва — отговори той прямо. — И само не ме убеждавайте, че мнението ви се различава от моето. Вие сте разумна жена и сигурно не смятате, че атмосферата в този дом се дължи на някакъв мъгляв макиавелистичен ореол, нали?

Мнението му дотолкова се покриваше с моето, че дори се изчервих леко.

— Да не би да имате предвид проклятието, тегнещо над осквернителите на стари гробове?

— Ако има такова проклятие, то действа съвсем реално, а не е следствие на някакви си там необясними излъчвания от натрупаните в дома съкровища. А що се отнася до гроба, той може и да не е чак толкова стар.

— Какво искате да кажете с тези думи?

На въпроса ми той отговори с контравъпрос:

— Какво ви е известно за смъртта на майката на Дамарис?

— А на вас какво ви е известно?

— Нищо. По онова време още не съм бил в дома. Тази тема е табу. Знам обаче едно: Началото на болестта съвпада със смъртта на Изабела и според мен именно в този факт се крие ключът към разкриването на тайната. — Погледите ни се срещнаха. — Дамарис има нещо общо с тази смърт. А Калхън е обожавал жена си.

— Да не искате да кажете, че...

— Не искам да казвам нищо — прекъсна ме Уорън, — просто трябва да закрияте Дамарис. Двамата с вас много добре знаем, че има нещо гнило в Дания, нали?

В тишината, царяща в кафенето, внезапно дочух тиктакането на часовник.

— Трябва вече да тръгвам. Всъщност изобщо не биваше да идвам тук. Не възнамерявах да оставям Дамарис толкова време сама. — Изправих се и взех ръкавиците и молитвеника си.

— Ще ви изпратя.

— Не. Недейте, Уорън — възкликнах и се втурнах през глава навън, което, опасявам се, не ще да е било твърде достойна гледка в очите на присъстващите. Трябваше да остана сама. За кой ли път ме връхлетя рояк мисли, които не бях в състояние да овладея.

По пътя към Марлбру Стрийт взех две решения. Не можех да отпътувам. Трябваше също да разбера какво се крие зад факта, че причината за смъртта на Изабела Калхън се държи в тайна. Ако обитателите на дома не проявиха готовност да ми кажат истината, аз щях да започна от другия край — с „Павана за двете сестри“ и гоблена. Бях решена още същата нощ да започна с реставрацията му.

Изкачих заледените стъпала пред къщата с твърда стъпка. В залата ме очакваше Рос Калхън.

— Елате веднага с мен. — Хвана ме за рамото, поведе ме към библиотеката и затвори вратата.

Този ден обаче ми бе дошло до гуша от подобни насилнически похвати.

— Как си позволявате?

— Как си позволявате вие да се измъквате от тук, за да си уреждате тайни срещи?

За момент загубих дар слово, и то по много причини. Внезапно ме изпълни гняв.

— Вие нямата никакво право...

— Като глава на този дом имам правото — прекъсна ме той хладно, — и задължението да попреча на обитателите му да ни създават лошо име. Уорън Слоун не е подходяща компания за вас и следователно вие няма да се срещате повече с него, ясно ли е?

— Спомням си, че точно вие бяхте този, който ме запозна с него, и то под този покрив.

— Да, като колега по работа. Не можех да предположа, че ще паднете дотолкова и ще общувате с него лично.

— Едва ли имате право да ми предписвате с кого да общувам и с кого — не. А що се отнася до неговото обществено положение — аз поех дълбоко дъх, — не съм си и помислила, че може да сте такъв

сноб. Струва ми се, че е крайно неуместно образованият антиквар да се поставя по-ниско от разносвача на вестници и обуцарчето.

Погледите ни се срещнаха като два кръстосани меча. В този миг всичко пред очите ми се завъртя и аз се извърнах. Стори ми се, че ще припадна. Не бях в състояние да го погледна, но когато заговори, вдигнах глава и забелязах, че най-сетне сме преминали окончателно рубикона, който отбягвахме от толкова време.

— Е, Лавиния — започна Рос и се усмихна принудено. Приличаше на човек, оставил тежък товар зад гърба си. — Май и двамата достигнахме вече до Термопилите. — При тези думи той завъртя между пръстите си малкия кинжал, с който отваряше писмата. В помещението не горяха лампи и профилът му изпъкваше ясно на мътната светлина, проникваща през стъклата, с отенък на лавандула.

— Трябва да се съглася с вас. Наистина нямам право, и не мога да си го присвоя. За другите не е съвсем безопасно да се сближат с мен — разбрах тази истина за себе си, макар и да ме боли.

— Може би — рекох, цялата разтреперана, — може би ще е по-добре да се ограничим с темата за Уорън Слоун.

— Тя също е опасна. И освен това е под вашето равнище, макар и не по причините, които приведохте тук по тъй очарователен начин.

— Той има ли нещо общо с медальона и сребърната табакера?

— Може би, още не съм съвсем сигурен. Съществуват други причини. Не мога да ви ги кажа и както самата вие подчертахте преди малко, нямам никакво право да поставям изисквания. Мога единствено да ви помоля. Моля ви, Лавиния, не се сближавайте с него. Ако не заради нас, то поне заради Дамарис.

Значи беше осведомен и по този въпрос.

— Просто не знам какво да ви кажа — отвърнах аз, след като помълчах малко.

— Аз също. Може би е най-добре да не казваме нищо. — Приблужи се към мен, поколеба се за миг, след което пое ръката ми, поднесе я към устните си, поклони се и ме изпрати мълчаливо до вратата.

Изобщо през целия този ден се чувствах много объркана.

До вечерта валя сняг. Беше неделя и нямахме никакви гости. Марина също не се появи, но по-късно следобед Дамарис се почувства по-добре и слезе долу на чай.

Нейното присъствие смекчи напрежението и угнетителното мълчание, царящо между мен и Рос. Дамарис бе бледа и отслабнала, но ни засипа с порой от весели анекдоти. Отвреме — навреме в погледа ѝ, който се местеше от мен върху баща ѝ и обратно, се появяваше дяволито — лукаво изражение. Запитах се какво ли знае за нас. Предположих, че далеч повече, отколкото е нужно.

Тя остана долу и за вечеря, след което заубеждава баща си да ни изпее някоя от своите ирландски песни. Най-накрая успях все пак да я склоня — за мое и на Рос облекчение, че вече е време да се качи в стаята си. Наложих се да остана до леглото ѝ, докато заспи. По нейна молба залостих вратите, водещи към коридора, а свързващата врата оставих отворена, въпреки че бих предпочела да заключа и нея. Уверих се, че е заспала дълбоко и се върнах в стаята си. Запалих лампата и извадих коша с работните принадлежности, както и едно увеличително стъкло, което бях взела от библиотеката.

Най-сетне гобленът бе отново в ръцете ми. Странно, но се разтреперих цялата и пулсът ми се ускори. Изведнъж се почувствах като невъзпитан зяпач, цялата тази игра ми се стори опасна и изпитах някаква ирационална благодарност към Дамарис за това, че ме помоли да залостя вратите. Разгънах тъмнобагрения гоблен на масата и увилите се едно в друго цветя заискриха насреща ми като малки, зли същества.

Първоначално възнамерявах да пристъпя към работата с привичната си дисциплинираност. Вместо това обаче позволих на малките фигури да приковат вниманието ми — под увеличителното стъкло те сякаш се съживиха и затанцуваха своя танц — своята бавна павана.

Бях жестоко раздвоена между две сили — въображението и стремежа към научна прецизност. Мислите ми се подгониха една — друга в търсене на някакъв скрит знак, а през това време погледът ми обхождаше дребните, безкрайно фини детайли. Лилия в косите на дамата, елегантен кавалер с кинжал на колана, кинжал, подобен на този, който съзрях сутринта в ръцете на Рос Калхън. Не биваше да мисля повече за случилото се. Трябваше да продължа. Друг мъж, с арфа през рамо... може би „в изкуствата тъй сръчен“? В ума ми отново изплуваха думите от песента на Дамарис:

*Съзря той дамата прекрасна
Със лилии, вплетени в косите,
и в миг плени му тя душата.*

Дали мъжът, в изкуствата тъй сръчен, бе Рос Калхън? Той разбираше нещо от художествените занаяти. И освен това бе започнал възхода си като пътуващ занаятчия. Не, не биваше повече да отклонявам мислите си в тази посока. Продължих нататък. Ето, сред тази група фигурки танцуваше и дамата с прочутото колие.

Увеличителното стъкло се изплъзна от ръката ми и падна с трясък на пода. Стените се люшнаха пред очите ми и започнах да се задушavam. Успях да видя огърлицата много ясно, но нещо в нея се различаваше от изображението ѝ на портрета и от оригинала в кадифената кутия — тя имаше допълнително украшение. Дамарис ми бе споменала за него още преди месеци и тогава аз само кимнах, мислейки, че става въпрос за обичайния кръст или някоя перла с неправилна форма. Тук обаче пред очите ми искреше ален рубин, в обковка, изобразяваща змийска глава от ковано злато. Той премина само за миг пред погледа ми, но този миг бе предостатъчен. Познавах тази форма като самата себе си. Близнакът, точното копие на тази златна змия, се увиваше около пръста ми, около аления рубин на пръстена на Медичите.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Чувствах се като удавница, която с последни сили се бори с мрачните водни пластове. Задъхах се, гърдите ме заболяваха при всяко вдишване и издишване. Светлината в стаята бодеше очите ми, независимо че светеше една — единствена лампа. Сгънах гоблена механично и го сложих в шкафа. Също толкова механично се съблякох, приготвих леглото за сън и изгасих лампата. Завих се плътно, отпуснах се на мекото ложе и се оставих на мислите да ме понесат.

Два еднакви рубина, единият върху гоблена, а другият на пръста ми. Две еднакви змийски глави. Еднакви или може би една и съща? „Приличат си като две яйца“, би казала майка ми. Поръчах да й направят пръстен от рубина на Мериън. „Откъде го имаш?“, попита ме Дамарис. „Годежен пръстен ли е?“ Да, но аз не познавах баща си. Лавиния вече е пълнолетна и има право да научи истината. Мериън не искаше да й се възстанови имуществото. Какво имущество, какво възстановяване? В мен се надигна вълна от негодувание. Джъстис Робинсън се канеше да пише в Бостън. Дамарис ми изпрати писмо. В този миг пребивавах в този град и съзрях прочутата огърлица. Огърлицата на Рос Калхън и пръстена на мама.

Не, не биваше да допускам да ме увлече моето въображение. В случая не ставаше въпрос за антична трагедия, тук се разиграваше смъртоносна игра. Рос Калхън впи поглед в мен, сякаш пред очите му изплува някакъв Дух. Духът на майка му, както каза самият той.

Рос Калхън е познавал Джъстис Робинсън, който не беше мой чичо. Джъстис Робинсън и рубинът представляваха връзката ми с Бостън. Дамарис бе следващата брънка във веригата. А сега се появи и Рос. Имаше нещо, което ме задържаше на това място, нещо по-силно и здраво от дълга или кръвната връзка. Здраво като цялостна на един рубин и едно златно колие.

Опитах се да премисля всичко отначало.

Дамарис, какъв е произходът на колието?

Татко не е споменавал нищо по този въпрос. Но той е имал приятел, англичанин, който е бил първи офицер на кораба. Един ден двамата играли на карти някъде в Италия и приятелят му спечелил огърлицата от някакъв моряк. Избухнал пожар и офицерът загинал.

Нима този офицер е бил баща ми?

Преди много, много време майка ми е получила този рубин, украсявал някога огърлицата. Никой никога не ми е казал нещо по този въпрос. Джъстис Робинсън например явно се е постарал добре и е запазил тайната. А аз пристигнах в Бостън, за да разбуля тази история. Вместо това обаче се запознах с колекцията Калхън и с легендата за двете сестри, но така и не открих нищо.

Един от прочутите отровни пръстени на Медичите. Кажете ми честно, Лавиния, никога ли не ви е хрумвала тази мисъл?

Някой тровеше Дамарис. Но Рос нали каза, че тя се трови сама?

Гласът на Уорън: *Струва ми се, че съм виждал някъде тази змийска глава.*

Дамарис пък споменаваше нещо за някакъв гоблен, за друг портрет, на който колието изглеждало различно, след завръщането си от Италия вече не бе виждала този портрет.

Моята приятелка Дамарис, която твърдеше, че майка ѝ иска да я отрови за наказание. Уорън пък загатна, че нещата около смъртта на Изабела и болестта на Дамарис не са съвсем чисти. *Има нещо гнило в Дания... Калхън обожаваше жена си.*

Рос с изписаното в очите му страдание: *За другите, не е съвсем безопасно да се сблизят с мен... Проклятието на рода Калхън... Ние унищожаваме всичко красиво, което обичаме.*

А мен убива неизпитана любов.

Кога рубинът е попаднал в ръцете на майка ми? Кога е бил снет от колието? И най-вече защо някой е сторил това?

Възстановяване на имуществото. И не дотам ясните слова на Дамарис: *Татко спасил колието. Офицерът загинал.*

Боже, нека заспя най-сетне!

Дълбокият, спасителен сън ме надви много, много по-късно.

— Дамарис — обърнах се към нея на следващата сутрин сякаш между другото, — песента, която си написала, ме заинтересува. Как откри сюжета? В книга ли си го прочела, някой разказвал ли ти го е или си си го измислила сама? — Лицето ѝ внезапно се изопна и затова

начаса започнах да импровизирам: — Реших и аз да пиша, както едно време в училище, ако си спомняш. Помислих си, че щом като ще се издържам от писане на поезия, по-добре де е още да не си заминавам и да не си търся работа.

Дамарис бе възхитена от идеята ми.

— Разбира се, това е прекрасно, Вини. — За щастие тя не знаеше нищо за уговорката между мен и баща ѝ, както и за състоянието на издателския пазар. — Около нас витаят толкова много теми, за които си струва да пишеш. Двете сестри наистина са съществували. Една част от историята прочетох в една книга, която открих в мазето. Сюжетът ме заинтригува и продължих да търся.

— А защо този сюжет те заинтригува толкова много? — продължих да разпитвам. — Заради гоблена ли?

— Какъв гоблен?

— Ами този, за който ми разказа. Нали на него била изобразена легендата за двете сестри? — Някакво предчувствие ми подсказа да не ѝ съобщавам, че съм открила гоблена. — Гобленът, на който е изобразена огърлицата. Нали чрез него се доказва, че именно Бианка от портрета е една от сестрите.

— Наистина не разбирам за какво говориш. — При тези думи тя ме изгледа с огромни, невинни очи.

— О, мисля, че разбираш много добре — отвърнах ядовито. — Моля те, не се опитвай да ме заблуждаваш, Дамарис. Знаеш, че те познавам твърде добре.

— При тези думи маската падна от лицето на Дамарис.

— Не продължавай. Предупреждавам те. — Точно закусвахме в стаята ѝ. Тя рязко се изправи на леглото и впи тъмни, тревожни очи в лицето ми. — Престани да се ровиш в нашите семейни тайни. Опасно е.

— В какъв смисъл е опасно?

— Нали сама виждаш? Реших да се заема с историята за двете сестри и сега някой се опитва да ме спре, да ме накаже. Не се смея, тук стават такива неща. Върху рода Калхън тегне проклятие и то ще спре своето действие едва след смъртта ми...

Дамарис задиша тежко, после запищя истерично и започна да се гърчи от болка. Вкопчи се в рамото ми и след известно време заспа изтощена. Почувствах угризения на съвестта, и то не само защото се

чувствах виновна, а и защото не бях съвсем сигурна дали приятелката ми не симулира отново.

Злото се рееше около нас, но можеше ли някой да каже дали първопричината са живите хора или пък всичко се дължи на спомените, изпълващи всеки кът в този дом? В някои моменти дори ми се струваше, че то изплъзва от самата мен, забулва разума ми и ме принуждава неусетно да поставям под въпрос неща, които само допреди миг са били съвършено ясни и сигурни.

Същия следобед аз се разрових без всякакво смущение из вещите на Дамарис и най-накрая открих едно копие на „Павана за две сестри“.

*Живели нявга две сестри красиви,
едната горделива, силна,
а другата — чист, непорочен цвят,
косите ѝ красяла лилии.*

*Ръка в ръка те сплели в танц,
що свързва любовта със смъртта.*

*С девича обич едната се дари
на чужденец, изискан кавалер.
Но другата със жалка страст
открадна алчно му сърцето.*

*Тъй една сестра ограби любовта,
що нявга чужда беше;
а другата, от мъка вкаменена,
отдаде се безспир на плач и скръб.*

*Но появи се мъж, в изкуствата тъй сръчен,
съзря той дамата прекрасна,
със лилии, вплетени в косите,
и в миг плени му тя душата.*

*Тъй вярната любов отблъсна той
и вслуша се в лъжата, що себе си*

*любов зове и минала любов уби...
Дойде смъртта и всичко покоси.*

*Сестричке моя, силна беше обичта ти!
А мен убива неизпитана любов.
Съдбата, коя ли тя от нас пожали?
То, времето безбрежно, ще реши.*

Наистина, времето щеше да реши много неща.

Главата ме заболя. В този момент изпитах подличкия, детински импулс да избягам оттук, но, разбира се, не можех да го сторя. Задържаха ме толкова много неща — и хора, и доброволно сключени съюзи. Ужасявах се от мисълта, че трябва да сляза на вечеря, но все пак успях да се овладеея. Марина най-сетне се появи след дългото си отшелничество, дойде и Дамарис. Двете изглеждаха направо съсипани и всяка от тях се бе вгълбила единствено в своя си проблем. Този път около масата се събраха всички обитатели на къщата, но приличахме не на семейство, а на негова карикатура. Сцената наподобяваше една Дюрерова гравюра: Художникът бе изкривил действителността съвсем мъничко, но ефектът бе поразителен — изображението вещаеше вече нещастия и гибел. Стараех се да не гледам в посока на Рос Калхън, а и той не ме удостои нито с един поглед.

— Наредих да върнат колекцията в зимната градина — обади се домакинът. — Утре сутринта Слоун ще дойде и ще продължи започнатата работа. Той предложи мис Стантън да се занимае с гоблените, ако това ѝ доставя удоволствие.

Отпих бързо глътка вино, разчитайки, че никой няма да забележи треперенето на ръцете ми. Марина изглеждаше много учудена.

— Но защо, драги? Аз мислех, че ти не искаш да...

— Не забравяй, че твоето празненство приближава — отвърна Рос със саркастичен тон. — Слоун също има дързостта да ми обърне внимание, че Ню Йоркският музей го иска обратно и че той не може, както се изрази, „да кисне вечно тук и да си клати краката“. Помоли ме да съобщя същото и на теб, Марина. Много си го разглезила в последно време и той лека-полека започна да си позволява някои волности.

— Не мисля, че съм го разглезила чак толкова много — възрази тя остро. — Практически съм се отказала от празненството. Заради болестта на Дамарис. Ще се радвам обаче, ако най-сетне си осъзнал, че е крайно наложително тя да напусне това обкръжение.

— Оставаме тук. — Гласът му звучеше съвсем спокойно, но и без да го гледам почувствах, че му се наложи да овладее гнева си. По гърба ми преминаха студени тръпки.

— Добре, щом като мислиш така — забеляза Марина неопределено. — Впрочем, получихме вече цял куп покани за най-различни балове, коледни почивки и дамски сбирки. Името на Дамарис фигурира на всички списъци, тъй като вече е пълноправен член на светското общество. Все още не съм отговорила на никоя от тях.

— Разбира се, че ще ги приемеш, лельо Марина! — заговори Дамарис с ведър глас. — Нали към това се стремеше през цялото време. То се знае, че ще приемем.

— Да, но някои неща се промениха, детето ми. Ти бе толкова болна, пък и нали самата каза, че вече не можеш да издържаш?

— Това са минали работи. Този път ще се справя, лельо Марина. — Думите ѝ прозвучаха като вещание на пророчица, прозряла неизбежната си съдба. Спомних си една от първите нощи в Бостън, когато тя каза с категоричността на баща си: „Всеки върши онова, което е длъжен да върши.“

След вечеря се оттеглихме на кафе в библиотеката. Дамарис запя. Ето, фигурата от гоблена се повтаряше... Дамарис изглеждаше ужасно, но заедно с това се държеше храбро, а от очите ѝ струеше трескава веселост. Накрая тя запя песента, която сигурно е занимавала ума ѝ цялата вечер, независимо от многобройните мадригали и староанглийски напеви, изпълнени от нея. *Живели нявга две сестри красиви...*

Тиха въздишка премина през цялото помещение сякаш присъстващите очакваха тази песен, за да се разтури нечия магия. Накрая Рос се изправи.

— Вече е късно.

— Да, аз също съм уморена. Утре предобед имам няколко срещи. — Марина си тръгна първа, последвана от Дамарис. Понечих да ги последвам, но Рос сложи ръка на рамото ми.

— Лавиния, болна ли сте?

— Боли ме глава. Трябва да ме извините, но...

— Сигурна ли сте, че няма нищо друго? — Гласът му бе загрижен и добродушен. — Вие почти не се хранихте тази вечер. И мълчахте през цялото време... Какво има? Не се захващайте с гоблените, ако не искате...

Трябваше да събера всичките си сили, за да не загубя самообладание и да не побягна презглава. Промърморих някакво извинение и си тръгнах.

На следващата сутрин Уорън ме погледна изпитателно в очите и също попита дали нещо не е наред. Беше ми по-лесно да позалъжа него, отколкото да устоя на погледите на Рос Калхън. Разтревожи ме обаче нещо друго: разкъсвах се между вътрешния подтик да запазя за себе си преживяното и потребността да се облегна на отзивчивото рамо на Уорън и да му доверя тягостните си наблюдения. Рос Калхън бе прав, Уорън Слоун представляваше опасност за мен, макар и по причини, различни от тези, които предполагаше той.

Какво огромно благо е човек да си има професия. Строгата дисциплина, която тя ти налага, ти носи заедно с това и душевно равновесие. Вероятно по съвсем сходен начин възприемат ежедневния си ритуал и обитателите на манастира. Съсредоточих се изцяло върху колекцията Калхън, забравяйки напълно както носителя на това име, така и привлекателния, отзивчив мъж до себе си.

Изпитах удовлетворение дори и от появата на Рос Калхън. Зад него някакъв прислужник носеше сандък, пълен догоре с гоблени. Работата по тях изискваше извънредна съсредоточеност както на ръцете, така и на ума. Всъщност очаквах Рос да направи забележка за един липсващ гоблен, но той не спомена нищо. Екземплярите, които ми донесе, бяха по-малки и изобразяваха религиозни теми. Взех този от тях, който изглеждаше най-лесен за работа, и избягах.

Един от прислужниците ме изпроводи до шивалнята до втория етаж и запали камината и лампите. В стаята стана уютно, независимо от зимния студ, царящ зад прозорците. Поръчах да ми донесат обяда горе и заработих трескаво, докато най-сетне възстанових гоблена напълно. Събудих се от транса, в който бях изпаднала — очите ми пареха, а гърбът ме болеше силно. Стрелките на големия часовник върху камината показваха пет и половина часа... Уорън сигурно вече

си бе отишъл у дома. Реших да ида в зимната градина и да отдъхна малко сред цветята.

Както и очаквах, там нямаше никого. Лампите не светеха, но през клонките проникваше бледа зимна светлина и хвърляше мътни отблясъци върху съкровищата, разпръснати на работната маса. Не отидох при тях, а поех по тясна странична пътечка и не след дълго се озовах сред множество буйни зелени растения. За миг дори изпитах нещо като неприязън спрямо колекцията Калхън.

Между високата папрат открих малка скамейка. Седнах и се отпуснах сред уханната тишина. Така не бива да продължава повече, помислих си. От ден на ден усещах все по-остро ореола на злото, надвиснало над този дом, но в душата ми се бореха две сили: стремежът да проследя и открия причината за всички беди и страхът да направя съответните изводи. Нима не бях дошла в Бостън, за да открия коя съм? Да, но вместо това осъзнах какво представлявам и новото познание не ми достави особена радост. Просто не бях в състояние да реша кое е по-голяма проява на малодушие — оставането ми в Бостън или отпътуването ми от този дом.

Не знам точно колко дълго седях така, вгълбена в мислите си, когато долових шум от стъпки; приближаваха се по една от пътечките между лехите. Скрих се сред папратта, тъй като няхах настроение да общувам с когото и да било. Обаче стъпките, които не успях да различа поради меката настилка, не свиха към мен, а продължиха забързано по дългия коридор на отсрещната страна. До слуха ми достигна слабо изскърцване и хладен полъх разлюля листата до мен. Вдигнах учудено поглед. Нима и от външната страна на къщата имаше вход към зимната градина? Очевидно да, тъй като в този момент долових два гласа, които спореха за нещо шепнешком. Един от гласовете, тих, но принадлежащ несъмнено на Марина, внезапно се извиси:

— Казвам ви, че трябва да престанем. Разбирате ли какво ви говоря? Проявих слабост, не желяех хората да научат. Сега вече край. Така не може да продължава повече... — Последва отново неясен шепот, след което отново дойде ред на нейния глас: — Не съм съгласна. Край с кражбите, с подмените и цялото това льготене. Опасно е, не разбирате ли? Non permetto...

Двамата се смълчаха. Внезапно се чу тихо възклицание, последвано от трясък на строшена глинена саксия. Отново настъпи

тишина. Миг по-късно — шум на стъпки, забързани към вътрешността на къщата. Сърцето ми заби лудо. Изчаках и едва тогава се реших да изляза от прикритието си.

Беглото предположение, че пред очите ми ще се открие някаква ужасяваща гледка, не се оправда. Посрещна ме единствено тишината и упойващият аромат на цветята. Не видях никого. Врата също не открих; нямаше и никакъв признак, че такава изобщо съществува. Съзрях на пода само навени ледени кристалчета, сноп лилии в буца пръст и разпръснати парчета от саксия, съборена от лавицата.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Гонгът за вечеря удари и аз заслизах към трапезарията. Внезапно обаче нещо ме накара да се спра на едно място — Уорън Слоун бе в залата и се усмихваше любезно насреща ми.

— Учудвате ли се, че ме виждате тук? Е, и аз се учудвам не малко от вас. Снегът престана да вали и навън времето е чудесно; затова се организира разходка с шейни в полза на музея. Дойдох да поканя маркизата, а тя пък ме покани на вечеря. След това всички заедно ще се повозим на шейна. Любезната домакиня най-любезно се съгласи да ни придружи. Вие също ще дойдете, нали?

Какъв хитрец! Искаше непременно да се види с Дамарис и, разбира се, нямаше да получи отказ, тъй като предложът бяха интересите на музея. Нито за миг не се усъмних, че идеята с шейните е негова, макар че Марина спомена под сурдинка нещо за някакъв „щедър патронаж“ от страна на мисис Кабът.

— Необходимо ли е и Дамарис да идва? — импровизирах аз. — Не е ли още твърде слаба?

— Разбира се, че ще дойда — намеси се бързо Дамарис иззад гърба ми. — Казват, че шейните са отрупани с кожи и в тях човек се чувства като в пещ. Мечтая си за малко разнообразие и затова няма никакъв смисъл да ме разубеждаваш. А ако и татко дойде с нас, нашето щастливо семейство ще се събере в пълен комплект. Татко, нали ще дойдеш с нас?

По лицето на Рос се появи крива усмивка и той направи някакво подобие на поклон.

— Ако с присъствието си не смущавам младите, то с най-голямо удоволствие — отвърна той церемониално и ме погледна многозначително. И от двамата аз бях тази, която първа сведе поглед.

В трепкащото сияние на свещите и под погледите на вездесъщата прислуга ние петимата представлявахме наистина странна компания. Дамарис ни нарече „щастливо семейство“ и може би вложи ирония в думите си. Е, не бяхме нито особено щастливи, нито пък семейство в

истинския смисъл на думата, но някаква невидима сила спояваше всички ни. С кого ли разговаря Марина в зимната градина, запитах се. Вгледах се в лицето ѝ, но по него не можеше да се прочете нищо. Марина носеше рокля от тънка вълна с дълги ръкави, така и не разбрах дали по ръцете ѝ има синини или не. Изглеждаше мила и очарователна както винаги, но сините кръгове под очите все още не бяха изчезнали. В най-добро настроение от всички ни беше, разбира се, Уорън Слоун, но дори и той бе нащрек и погледът му обикаляше дебнещо по лицата ни. Почувствах, че главата ме заболява.

В уговорения час шейната пристигна и ние забързахме навън. Някои от нас се бяха увили в кожи, а аз си облякох най-топлото палто и си сложих качулка. Косата на Марина се открояваше красиво на фона на самурената ѝ кожа, а Дамарис бе облечена в палто от чинчила. Седалките бяха покрити с множество кожи, а отгоре им имате още одеяла, с които човек да се завие. Носът на шейната бе извит навътре като шия на лебед и образуваше нещо като малка пещера, в която щяха да седнат щастливците и недотам калените пътници. Няколко веселяци вече ни очакваха и охотно се отместиха, за да ни направят място. В главата ми забиха чукове и ми се зави свят. Не бях в състояние да осъзная нито къде ме настаняват, нито пък къде е Дамарис. След малко видях, че кой знае защо, тя се намира на известно разстояние от нас и седи до Уорън. На лицето ѝ бе изписано очакване, а очите ѝ искряха развълнувано. Внезапно до мен прозвуча познат глас.

— Настанихте ли се удобно, Лавиния? — Разбрах, че седя до Рос Калхън. От другата му страна се бе разположила Марина. Всички до един бяхме опаковани като пакети — точно като пословичните три маймуни, които нищо не чуват, нищо не виждат и въобще не си отварят устата. Аз бях тази, която избягваше да погледне злото в очите и дори не смееше и да си помисли за него. Не отвърнах на въпроса, а само притворих очи, мъчейки се да забравя всичко около себе си.

Успях да се успокоя донякъде, но не знам кое ми помогна повече — дали моята дисциплинираност или пък свежият зимен въздух. От бързото пътуване в ясната нощ болката ми утихна. На един завой шейната се наклони и Рос сложи ръка на рамото ми, за да ме задържи. Но когато излязохме отново на прав път, той не си я махна. Коледните камбанки, уханието на елховите клонки, оранжерийните теменужки, красящи дамските кожи, ледените кристалчета, които пареха страните

ми, близостта на Рос, реката вълна на шубата му, кожената яка... всичко това ме потопи сред извечния свят на чувствата.

Накрая стигнахме до чудно хубава старинна къща. По прозорците блещукаха свещи, а вътре грееше голяма камина. По масите ни очакваха вкусни топли ястия и сладкиши, както и горещ пунш. След това се организираха най-различни весели коледни игри. Неведнъж до слуха ми долиташе пронизителният смях на Дамарис, но от един момент нататък престанах да ѝ обръщам внимание. Танцувахме старинни танци, прозвуча и валс. До мен се озова и Рос Калхън, който обаче не ме покани. Не, той просто ме хвана за ръката, сякаш това бе най-естественото нещо на света и двамата се завъртяхме в ритъма на валса.

— Моля ви... не ми се танцува... главата ми се върти...

— Добре, но първо ще ми кажете какво става с вас.

— Откъде ви хрумна, че ми има нещо?

— В последните две седмици не сме обменили с вас и две думи.

А си спомням, че преди известно време си казахме всъщност много повече, и то без да сме произнесли и дума. Мисля, че се разбрахме отлично и останах с впечатлението, че чувствата, които изпитвахте, не се различаваха твърде от моите. — Не бях в състояние да кажа каквото и да било. Той продължи да ме върти и ме поведе към някаква спокойна ниша, без да направи нито една погрешна стъпка. — Оттогава се е случило нещо. Променили сте се. Познавам ви добре и освен това не умеете да се преструвате.

— Напротив, изглежда, че изобщо не ме познавате! — извиках пронизително като Дамарис и отметнах глава. — А що се отнася до преструвките... нима всички ние не крием по нещо един от друг?

Изражението на лицето му се промени рязко.

— В никакъв случай не искам да ви досаждам, ако присъствието ми ви е неприятно — каза той хладно, поклони се вдървено и си тръгна.

След малко напуснах нишата силно смутена. Сблъсках се с Марина Орсини, която ме изгледа многозначително със симетрично разположените си очи.

Нямаше ли край тази вечер? Проправих си път до камината, отпуснах се в някакво кресло, чиято облегалка ме скри от погледите на останалите и се съсредоточа върху обзелия ме съвсем навреме пристъп

на главоболие. Най-сетне празненството привърши, но дори и този факт нямаше да ми донесе облекчение, тъй като подреждането на пътуващите в шейната си остана непроменено. Отдръпнах се колкото се може повече от съседа си и се отдадох на размишления. Някои от младите кавалери се разпяха високо, очевидно под въздействието на изпития пунш. Първоначално припяваха всички, но не след дълго няколко школувани певци поеха нещата в свои ръце и зазвуча поредица от солови изпълнения. Сред тях бе и мис Кабът и гласът ѝ се оказа учудващо добър. Тази вечер тя изглеждаше значително по-млада и по-жизнена от преди, вероятно поради отсъствието на деспотичната си мамичка. Уорън Слоун склони Дамарис да попее, но тя не избра „Павана за две сестри“.

Когато пристигнахме, Рос ми помогна да сляза, след което предложи ръка на Марина. Избягах колкото се може по-бързо в стаята си, тъй като болките в главата ми станаха непоносими. Налагаше се Дамарис да запази мечтанията си за следващата сутрин, когато със сигурност щях да ѝ отделя повече внимание, отколкото в момента. Съблякох се набързо и се хвърлих в леглото. Леонардо, който очевидно цяла вечер се е чувствал пренебрегнат, скочи при мен, но тъй като скоро разбра, че не съм в настроение, се премести в съседната стая при Дамарис.

Няколко часа по-късно дочух в просъница тихо, жално мяукане. Начаса се събудих и седнах в леглото. Главоболието ми отлетя, сякаш не го е имало никога. Мяукането се повтори. Лео стоеше до леглото и драскаше по завивките. Телцето му потръпваше, сякаш се кани всеки миг да повърне върху брокатената завивка. Вдигнах го на ръце и... се вцепених от ужас: Задните му лапички висяха безжизнено, странно къркорене долиташе от гърлото му, на муцунката бе избила жълтеникава пяна, а тялото се гърчеше точно като спазмите на Дамарис.

Като спазмите на Дамарис...

— Дамарис! — Осъзнах, че крещя, едва когато думата стигна до слуха ми.

Сигурно е била вече будна, тъй като дотича на мига с угрижено лице и свещ в ръка.

— Вيني, какво... — В този момент погледът ѝ се спря на котето и изражението на лицето ѝ се промени до неузнаваемост — О, Боже...

не съм го сторила аз, заклевам се... — Бе пребледняла като платно и се разтрепери цялата. Блъсна ме по рамото и извика: — Бързо, викай Меги!

Огледах се безпомощно на всички страни и най-накрая успях да открия връвта с камбанката. Посегнах да я дръпна, но Дамарис ме спря.

— Ще отида аз. Знам точно къде е стаята ѝ. Докато ме няма, пъхни пръстите си в гърлото му. Ще го облекчиш...

Тя излетя от стаята и по шляпането на босите ѝ крака разбрах, че тича по стълбите нагоре. Хванах здраво Лео и се опитах да последвам съвета ѝ; разбира се, той запротестира бясно срещу това посегателство. Докато се занимавах с него, Меги пристигна задъхана. В ръцете си носеше сол и горчица. Боже Всемогъщи, помислих си, тази жена винаги ли държи тези неща под ръка? В този момент обаче нямах никакво време за размишления; единственото чувство, което изпитвах, беше благодарност за помощта. Меги пое командването, двете с Дамарис ѝ асистирахме и не след дълго състоянието на Лео — едновременно разгневен и отпаднал — започна да се подобрява.

— Как е могло да се случи такова нещо?

— Ял е не каквото трябва — отвърна бързо Меги и разчисти остатъците от своето лекарство. — До утре сутринта ще се оправи. Сега се нуждае от сън, точно както и вие, двете дамички. — С тези думи тя се заклати към вратата.

— Тук е опасно за котки. Трябваше да се досетя. Нали и моето котенце умря. — Гласът на Дамарис изтъня и заприлича на детски. — Опасно за всички нас. Но ние сме пленници и не можем да се измъкнем. С изключение на теб, Вини. Не биваше да се вслушваш в молбите ми. Взимай Лео и се махай оттук, преди да е станало много късно, преди да пуснеш корени на това място... като мен.

В този момент Меги се появи отново и изгледа строго момичето.

— Я стига глупости — извика тя. — Не се вълнувай толкова, малката ми. Сега трябва да си починеш, а твоята Меги ще седне до теб на леглото и ще прогони злото. — Тя ме погледна над главата на Дамарис. — Всичко е наред, мис. Аз ще се погрижа за нея. Не я слушайте какво говори, понякога си измисля какво ли не! — Тя изтласка Дамарис от стаята и спусна резетата на всички врати.

Умът на клетото дете е объркан, спомена Марина преди време. Помъчих се да отхвърля от себе си възникналите подозрения, но единствено възможната алтернатива ме изплаши още по-силно. Защото и Лео щеше за малко да умре.

Коледа приближаваше. Всички магазини в Бостън бяха украсени с клонки от ела и имел, навсякъде биеха коледните камбани. Състоянието на Лео се подобри и не след дълго той отново си стана същият. Дамарис отслабна още повече, но стана някак си по-жизнена. Марина изглеждаше доста обърквана, а Рос се отдалечи от всички. Опитах се да отхвърля всякакви мисли от себе си и се вгълбих единствено в работата. Не предприемах нищо друго.

Както бе споменала Марина, запристигаха поканите за зимния сезон. Но не от най-важните хора. Не ни канеха нито на най-големите светски събирания в града, нито пък някой поиска от Дамарис да се присъедини към някой шивашки кръжец. Всезнаещият Уорън ми обясни веднъж, че девойките от най-добрите семейства в града се събират всяка година и шият дрехи с благотворителна цел. По този начин бостънските дами до края на живота си оставаха членове на съответния кръжец. Разбира се, не можех да си представя Марина или Дамарис в такова провинциално обкръжение, но все пак изключването им бе показателно.

Все пак ни поканиха на някои приеми, на чай, на музикални сбирки, както и на един предколеден бал. Разбира се, Марина дойде с нас като придружителка и се оказа извънредно подходяща за тази роля въпреки своята елегантност. Или пък именно поради нея. Дамарис отговори най-охотно на всички покани. Тя сякаш вече не искаше да избяга от страховете си и очевидно бе възприела фатализма за свое кредо — каквото има да става, ще стане. Тя разреши на Марина да я облече в разкошна коприна, но така и не успя да постигне онова очарование, което излъчваше във вечерта на своя дебют. Всички тези приеми не бяха тъй блестящи като нашия бал, но въпреки това танцувахме и се забавлявахме великолепно. Разбира се, Уорън не присъстваше, Рос Калхън — също.

— През този сезон пропилях предостатъчно време за такива неща — обяви той лаконично решението си на Марина. — За останалото ще се погрижиш ти. — По този начин вече не се налагаше

да отблъсквам поканите му за танц, но кой знае защо не се почувствах облекчена, а по-скоро изоставена.

Марина и Дамарис тръгнаха по предколедни покупки и аз се присъединих към тях. Приготвих и за двете малки подаръци. Но спрях да работя по гоблена, изобразяващ двете сестри.

И ето, настъпи Бъдни вечер. Никой не ме бе подготвил за преживяването, което представляваше Коледата в Бостън. За моя голяма изненада всичко на този ден бе просто възхитително. Бостън, ще рече светското общество в града, организира на Бъдни вечер коледни песнопения и хората се посещават взаимно по домовете си. През целия мрачноват следобед Хопкинс раздаваше на Меги, Сара и цялата останала прислуга разпореждания, свързани с приготвянето на изискани, изобилни закуски. Отвсякъде се вадеха ликьорени чаши от тънък шлифован кристал и бутилки с портвайн и шери, а сладките и бисквитите за пунша се разпределяха по масите. По прозорците с отенък на лавандулов цвят окачиха венци в стил della Robbia, а под тях с настъпването на здрача пламнаха свещички. Хопкинс изглеждаше доволен и горд от свършеното.

Рос Калхън се заключи през целия ден в зимната градина заедно с кочияша и градинаря. На определени интервали от време оттам се изнасяха разкошно подредени плодове и цветя, вечнозелени растения и алени рози.

По небето се сгъстиха градоносни облаци и си помислихме, че тази година обичайните празненства ще отпаднат. Но дойде време за празничната вечеря, небето се смили над нас и се проясни. Ставахме вече от масата, когато отвън прозвучаха песни и весели смехове.

След всичко, което се случи, не се радвах особено на предстоящия празник. Съвсем отчетливо осъзнах колко съм самотна и неведнъж от очите ми бликваха сълзи на самосъжаление. Накрая обаче успях да сподавя своята сантименталност и се скрих зад бронята на едва ли не старомоминска недостъпност. На самата Коледа щях да се измъкна рано — рано от къщата и в църквата щях да осмисля празника в неговата истинна значимост. Не исках нищо повече.

Всичко се разви обаче по различен начин. Тайнствената магия на коледната вечер отново успя да събере чуждите и самотни души и ги приобщи към голямата човешка общност. Градът Бостън, не коренящите граждани, не по-късните заселници, а самият град ни прие

в обятията си. Отново се усещаше онази атмосфера на другарство и любов към ближния, допринесла тъй много за растежа на града и невидима сила сякаш бе изличила надменността и предразсъдъците от хорските сърца. Дамите от обществото си оставаха у дома и приемаха гости; през това време мъжете, младежите и девойките поднасяха почитанията си на приятели и познати. Някой от посетителите оставаха по-дълго, други само минаваха и заминаваха. Камбанката на външната врата звънтеше непрестанно и отвън нахлуваше студен зимен въздух и слаб аромат на бор. В къщата царуваха веселието, смехът и човешката топлина.

Марина разнасяше ароматичен пуш в големия салон и ехото на звънливия ѝ смях стигаше чак до мен. От библиотеката долитаха мъжки гласове, прекъсвани от звуци на арфа. Аз самата обаче мъдро стоях на разстояние от библиотеката. Представиха ми изискан сивокос мъж — член на прочутия бостънски литературен кръг — остроумният, одухотворен разговор, който проведехме, бе истински балсам за душата ми. В този момент се чувствах толкова щастлива, че от съзнанието ми буквално се разнесоха черните облаци, надвиснали над мен в последно време.

Моят нов познат ми предложи да участвам в някои от интелектуалните забавления в града, сбогува се и усмихната го изпратих с приятелите му до външната врата. После импулсивно се отправих направо към зимната градина. Вратите ѝ вече бяха широко разтворени и пред погледа ми се появи високо дърво, стигащо чак до покрива. Стотици свещи горяха по клоните му, обсипани със скъпоценна коледна украса. Приблжих се с широко разтворени очи. Помежду декоративните лъскави украшения тук — там блестяха и предмети с истинска художествена стойност — медальон, брошка и чудати накити с форма на кораб или на митични същества, носени в минали времена от елегантни царедворци. Очевидно Рос лично бе окачил тези украшения на дървото. Самата мисъл за него отново помрачи настроението ми.

Напуснах зимната градина и се отправих към голямата бална зала, където се надявах да се усамотя за малко със себе си. В помещението бе съвършено тихо, но не след дълго осъзнах, че не съм сама. До камината, в сянката, хвърлена от високата облегалка на някакъв диван, страстно се прегръщаха двама души. Набраната

коприна на роклята на Дамарис се притискаше плътно до добре познатия ми туид, а тънките ѝ ръце обгръщаха неговите рамене. Почувствах се неудобно и се извърнах; обземе тъга, а в сърцето си усетих пустота.

В предните помещения все още цареше весело оживление. Отвсякъде се чуваха смехове, звънтяха чаши. Незабележимо си проправих път между присъстващите и потърсих убежище в една ниша, скрита зад палми. Бе нишата, в която на празненството Рос Калхън ме покани да танцуваме. Колко различно бе всичко тогава, помислих си. Внезапно отвън долетя тих шум, който започна постепенно да се засилва — чуден звън на сребърни камбанки, придружен от ясно песнопение. Всички присъстващи се струпаха по прозорците, някой разтвори широко входната врата, сиянието от къщата освети улицата и весела група младежи, пеещи коледни песни, нахлу вътре и изпълни дома с празнична музика. Още от детството си в Ню Йорк познавах обичая на Бъдни вечер певци да обикалят домовете. При този спомен очите ми се напълниха с парещи сълзи.

— Лавиния? — Внезапно до мен се озова Дамарис. Очите ѝ искряха като росни капки върху цвете, лицето ѝ бе порозовяло и някак смекчено. — Отиваме на среднощна литургия. Идваш ли с нас?

Присъединих се като в просъница към останалите и се потопих в сиянието на морето от свещи. Около мен се носеше уханието на тамян, а до слуха ми достигнаха нежните ликуващи сопранови гласове на хористите. Видях свещеници във виолетови и пурпурни дантелени одежди. Насреща ми искряха кръстове и фигури на светци.

Коленичих, изправих се, отново коленичих и пак се изправих. Нима човекът до мен бе Рос Калхън? Случайност ли бе това? От яката на шубата му се носеше аромат на сандалово дърво. Свещеникът пееше с треперливия си глас молитви на латински. За пръв път в живота си присъствах на такава литургия. За пръв път от много месеци в душата ми настана покой.

След благослова тълпата от вярващи се изсипа пред църквата, на студения, свеж зимен въздух. Потокът бързащи хора раздели нашата група и внезапно се озовах до Дамарис. С треперещи пръсти тя се опитваше да закопчее кукичките на чинчиловата кожа и внезапно се хвана за сърцето.

Закопчах кожата вместо нея.

— Зле ли се чувстваш?

— О, добре съм — отвърна тя задъхана, но със сияещо лице. Привлече ме плътно до себе си и ми прошепна: — Толкова съм щастлива! Трябва да ти доверя една тайна, Вини.

— Дамарис! — долетя от входа гласът на Марина.

— Ще ти разкажа по-късно, когато останем насаме! — Дишането ѝ се учести. — Да, лельо Марина, ей — сега идваме.

Един от деловите партньори на Рос Калхън ни закара до дома с колата си и Рос го покани на малка закуска. Къщата бе стихнала. Свещите на прозорците горяха още, но гостните помещения тънеха в мрак.

— Предлагам всички да идем в зимната градина. Наредил съм отново да запалят свещите по коледното дърво. — Рос се обърна към Дамарис, която буквално се вцепени при думите му. Там те очаква коледният ти подарък, миличко. А ако наистина искаш да ми направиш хубав подарък, ще дойдеш с нас.

Тя попремига няколко пъти, но после се изправи храбро.

— Добре, татко, наистина искам да те зарадвам — отвърна тя спокойно. На какво ли се дължеше този промяна в нея? Така и не можах да разбера дали сладката ѝ тайна успя да разнесе сенките на миналото, или тя просто се подчини смирено на съдбата си? Дамарис се отправи заедно с другите към зимната градина. За миг се спря на вратата, лицето ѝ преbledня за миг, но тя се овладя и прекрачи прага. Аз единствена забелязах състоянието ѝ, тъй като всички останали бяха впили погледи в разкошното дърво. Седнахме на плетени столове, а Хопкинс сервира малка закуска. Изпитах възхищение от самообладанието на Дамарис. Макар и помръкнала, тя седеше изправена в тясно кресло с крехка прозрачна чашка в не по-малко прозрачната ръка. Запитах се какви ли мисли вълнуват ума ѝ. Дали пред вътрешния ѝ взор отново преминават ужасните мигове, преживени на това място или пък онази прегръдка, на която станах неволен свидетел, сподавила като наркотик спомена и е озарила цялото и същество. Е, сега Уорън щеше да дари Дамарис с усещането, че вече е жена тя желаше това да стане и бе готова да плати съответната цена. Запитах се дали изобщо имам право да я упреквам за взетото решение.

Внезапно в отсрещния край на зимната градина долетя слабо шумолене от клонки. Към нас се заприближаваха едва доловими

стъпки, заглушени от меката подова настилка. Внезапно в мен се събуди споменът от онази среща на същото това място, чиито мълчалив свидетел се оказах. Вдигнах разтревожена поглед към Дамарис и видях как очите ѝ се разширяват и стават големи — големи. Вцепенена от ужас, тя се вторачи в мен, без да ме вижда. Разбира се, така беше! Точно така! Някой стоеше там и...

Шумоленето в клоните се засили, бръшлянът, който падаше от покрива като тежка завеса, се раздели на две и пред нас, весело усмихнат, неочаквано се изстъпи Уорън Слоун. Изсмях се облекчено на собствените си смешни страхове — въображение ми бе изиграло поредната си лоша шега! В този миг обаче погледът ми отново се спря на Дамарис. Тя бе бледа като платно, в очите ѝ се таеше ужас, устните ѝ се раздвижиха несъзнателно, но от гърлото не се изтръгна нито звук. Хванах здраво ръката ѝ.

— Мила, попитах те нещо — обади се Марина с упрек в гласа.

— Да, лельо Марина. Прости ми. — С извънредно усилие на волята тя отмести погледа си встрани и сведе глава. Когато я вдигна отново, очите ѝ изглеждаха съвсем безжизнени.

Покрай нас гостите продължаваха да разговарят безгрижно. Малко по-късно те се заизправяха един по един и промърморваха по няколко думи за сбогуване. Рос изпрати Уорън с едно кратко „adieu“, при което последният ми намигна весело. Изпроводихме гостите до вратата. Свещите по прозорците вече бяха изгаснали.

— Настъпи коледната утрин — рече Рос, гледайки часовника си.

— Не, още не — отвърна Марина, прегърна Дамарис през кръста и я изгледа изпитателно. Самата тя изглеждаше доста разтревожена, но гласът ѝ бе топъл и дълбок. — Хайде, carissima, трябва да си лягаш. Виждам, че не издържаш вече. Ще пратя да ти донесат от любимите ти рапетоне и чаша мляко.

— О, няма нужда. Лавиния ще ми стопли от моето мляко — отвърна Дамарис глухо.

Тонът, с който изговори тези думи, вероятно направи впечатление на маркизата и тя изгледа племенницата си още по-съсредоточено. После се отправи към библиотеката и след миг се върна с малко пакетче в ръце.

— Утре трябва да спиш дълго. Както обикновено подаръците се раздават следобед, но този можеш да получиш още сега.

Дамарис кимна разсеяно и прокара ръка по челото.

— Права си, уморена съм. Лавиния, нали ще ми донесеш млякото... — При тези думи тя пое с усилие по стълбите, а Марина я проследи с поглед.

Откакто се опитаха да я отровят, Дамарис искаше нощем аз да ѝ приготвявам напитките. Макар и да разбирах добре съображенията ѝ, невинаги ми бе приятно да слизам със свещ в ръка в мазето, където продуктите бяха разположени върху лед. Взех бързо стомна с мляко и се върнах при Дамарис. Тя седеше полусъблечена на прозореца и гледаше по посока на зимната градина. После посочи с ръка към чинията с бисквитите върху малката масичка.

— Мисля, че можем спокойно да си вземем, печени са за всички.

Реших, че не е много редно Дамарис да заспива с подобни мисли в главата и затова смених темата.

— Отвори ли си вече подаръка?

— Оставих го на масата. Можеш да го погледнеш. — Беше великолепна миниатюра от слонова кост в рамка от перли, изобразяваща млада жена в бароков стил. — Моята прабаба Орсини — поясни Дамарис. — Леля Марина знае, че открай време го харесвам.

Следователно Орсини бе моминското име на Марина. Колко странно — мислех си, че е вдовица, тъй като кой знае защо свързвах титлата „маркиза“ с омъжена жена. Дамарис продължаваше да си седи отпусната и затова реших малко да я пораздвижа.

— Искаше да ми кажеш някаква тайна, нали?

Тя само поклати глава.

— Не сега. Чувствам се изтощена. Може би утре. А сега ще бъдеш ли така любезна да ми стоплиш млякото.

Изпълних желанието ѝ, подсладих млякото с малко захар и ванилия от личните си запаси, които съхранявах в своя шкаф. Сложих Дамарис да легне и се върнах бързо в стаята си. Запитах се каква ли е причината за нейния страх. Понечих да отмахна брокатената завивка от леглото, но в този момент забравих и Дамарис, и всичко друго на света.

Върху възглавницата лежеше малко пакетче, не бе трудно да отгатна кой го е изпратил. Пуританското ми съзнание нашепваше да не отварям подаръка и да го сложа настрана. Но явно присъщото женско

любопитство, погубило някога Пандора, не бе чуждо и на мен, защото без да се замисля взех пакетчето и го отворих.

Увит в памук, аз извадих медальон на Челини от блестящ емайл и ковано злато, изобразяващ малка релефна фигура на Атина, богинята на мъдростта. Приложената картичка не бе подписана, но почеркът на Рос ми бе познат.

Избрах този начин да Ви направя подарък, за да не стана свидетел на Вашето неодобрение. Моля Ви, не отхвърляйте този малък знак на голямата ми благодарност.

Дали щях да чуя Дамарис по-рано, ако не се бях вгълбила толкова в собствените си мисли? Не знам. В следващите няколко дни постоянно се питах колко ли пъти Дамарис е трябвало да вика, докато до слуха ми достигнат слабите звуци, изтръгнати от смъртния ѝ страх. Открих я да лежи сгърчена до леглото си с разкривено лице. До нея имаше прекатурена чаша с разляно мляко.

Този път нямах време да викам Меги. Бръкнах с пръсти в гърлото ѝ, както постъпих и с Лео и закрепях за помощ.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТ

Мигновено дотичаха всички обитатели на къщата — Рос, Марина, обърканата прислуга и Меги, предвидливо взела със себе си необходимото лечебното средство. Виждах ги, скупчени над нас, като отразени в криво огледало. Рос се приведе над дъщеря си, след това се изправи и хвана за рамото стоящия до него прислужник, който не можеше да си намери място от притеснение.

— Какво се въртиш още тук? Бягай веднага да повикаш доктор Мартинсън! Можеш да вземеш палтото ми от гардероба. И побързай!

В този момент Марина извика:

— За бога, та нали така всичко ще излезе на бял свят! Нека Меги се погрижи за нея. Никой не бива да узнава каквото и да е.

Рос я изтласка встрани.

— Сега това няма значение. — Той приклепна до Дамарис, взе я от прегръдките ми и силно я притисна към себе си. Приблужи се и Меги и се опита да ѝ налее в устата доказалата качествата си смес, но без успех. Спазмите, които разтърсваха Дамарис, бяха толкова силни, че тя просто не успяваше да преглътне каквото и да било. Гледката, на която присъствах, бе ужасяваща и противна наложи се да събера всичките си сили, за да не припадна. Марина дори не бе в състояние да гледа, тя ни обърна гръб и разтреперана се хвана за рамката на леглото.

Лекарят пристигна след цяла вечност. Кръгът около Дамарис се разтвори, за да направи път на мъжа с деловия поглед. Дамарис все още лежеше на пода оставихме я на мястото ѝ, защото всяко движение можеше да ѝ навреди. Тя изглеждаше толкова окаяна и безпомощна, че начинът, по които стояхме и я гледахме, изведнъж ми се стори направо неприличен. Притворих очи и се заслушах в конкретните въпроси, задавани от лекаря, въпроси като „Тези пристъпи често ли се повтарят!“ или пък „Да не би да е яла развалена храна?“.

— Чувстваше се добре цялата вечер — започна да твърди Марина с ясен глас, а Рос додаде спокойно:

— Когато отидохме да спим, всичко бе съвсем наред.

Лекарят кимна важно с глава и промърмори нещо като „остър гастрит“. Внезапно цялата сцена около мен прие съвсем ясни очертания. Вгледах се в лицата на хората около мен: Всички до един затворени, готови да мълчат докрай, само и само някоя страховита истина да не стигне до слуха на външния свят. Меги посрещна моя обвиняващ поглед с угрижени, умоляващи очи... Тази мила, добродушна, опърничава и безкрайно вярна Меги! Рос изглеждаше хладен и невъзмутим, но зад тази си обвивка той страдаше ужасно. Ако Дамарис го бе видяла в този момент, никога не би се усъмнила в обичта му към нея. Но дори и в този драматичен миг той не бе склонен да проговори.

— Вие по-добре опитайте да я лекувате срещу отравяне с арсеник, отколкото срещу гастрит — чух собствения си глас да нарушава настъпилото мълчание.

От всички страни към мен се отправиха възмутени погледи. Лекарят също изглеждаше потресен.

Съвсем друго лечение... тежко обвинение...

Рос се намеси с овладян глас:

— Да, имаме основание да смятаме, че е поела арсен. — При тези думи лекарят изведнъж се активизира, изгони ни от стаята, зарадвава кратки и енергични разпореждания на прислугата и позволи единствено на Меги да остане. Отвън, пред вратата на Дамарис, внезапно ми прилоша. Олюлях се и се хванах за парапета.

— Какви са тези ваши хрумвания? — обърна се рязко Марина към мен. — Ако тя е взела отрова, отговорната сте вие. Вие сте тук, за да я пазите. Вие сте пренебрегнали по недопустим начин своите задължения. Допусках, че ще ни помогнете, но съм се заблуждавала.

— Млъкни! — прекъсна я Рос остро и тя се отдалечи. Почти не осъзнавах какво става, тъй като се бях вкопчила в парапета и се молах единствено да не припадна. Рос сложи ръка на рамото ми. — Лавиния, вие...

Не му отговорих. С усилие на волята се изправих, отидох в стаята и заключих вратата зад себе си.

Не се съблякох и изобщо не се опитах да заспя. Седях вцепенена на кушетката до камината, не виждах нищо и не чувах друго, освен звуците от повръщане в съседната стая. След известно време Дамарис спря да повръща; първите отблясъци на коледния ден се прокраднаха в

стаята. Изправих се с вдървен гръб от мястото си, отидох до прозореца и опрях лице в стъклото. Запитах се какво ли означава тази тишина в съседната стая. Вече не си спомням колко време стоях така, може да са били и часове. На вратата се почука и Меги влезе с поднос в ръце.

— Трябва да закусите добре, мис. Днес никой не иска да иде в трапезарията и да се храни там, нали?

— А Дамарис как е?

— Нуждаела се най-вече от почивка, твърди лекарят. — По лицето на Меги се появи подигравателно изражение. — Вече не повръща, бедничката, и изглежда, че в нея не е останало нищо от оная дяволщина. Тя си лежи неподвижно в леглото и докторът казва, че ще трябва да почакаме, докато се събуди. Тогава щяло да се разбере ще я бъде ли или не. Изпрати ме да си ходя, а тя, мъничката ми, толкова се страхува. Той ми вика, че трябвало да се наспя. Аз не съм на себе си от притеснение, а той ме праща да спя, как ви се струва? И като няма какво да върша, взех, че приготвих закуска и ви я донесох.

— Тя сега сама ли е в стаята?

— Докторът е при нея. И някаква медицинска сестра. Беше очевидно, че Меги не цени особено лекарското съсловие. Тя въздъхна тежко; бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че едва стои на крака. Накарах я да седне, не обръщайки внимание на протестите ѝ и ѝ напъхах в ръцете чаша горещ, силен чай.

— Не мога да се храня сама, много съм притеснена — обясних любезно. Думите ми поласкаха възрастната жена и тя отстъпи. Установих с облекчение, че напитката ѝ подейства добре, но си личеше, че все още е разтревожена. Прокашля се продължително, след което започна да си излива душата. Явно изпитваше потребност да се довери някому; бе обещала на Дамарис да не издава нищо, но вътрешно се измъчваше.

— Представяте ли си, мис, клетото дете лежи безпомощно на земята, а този надут пуяк прави грешка след грешка, с цялото си медицинско образование! Но какво да сторя аз, мис? Тя ме накара да се закълна в Божията майка и да не казвам никому нищо.

Очевидно Меги си мислеше, че съм посветена във всички тайни на Дамарис. Реших да не разсейвам заблудата ѝ.

— За какво си се заклела? Да не издаваш, че някой я трови? — Меги кимна утвърдително. — Та нали на тях и бездруго им е известно,

Меги — добавих аз благо. — Ти нали присъстваше, когато го казах на лекаря. А баща ѝ вече знаеше. — Не сметнах за необходимо да обсъждам с Меги неговите предположения.

— Да, но той не знае кой е виновният — отвърна тя равнодушно. — Той няма да повярва на думите ѝ, казва мис Дамарис, и освен това тя не иска да му причинява болка — Меги не продължи с разкритията си и дори моите настоявания не помогнаха.

— Това е свързано със смъртта на майка ѝ, нали? — попитах сякаш между другото. Меги потръпна. — Всъщност това ми е известно, но така и не разбрах защо... Дамарис е присъствала. Затова ли понякога са държи толкова... особено? — *Прости ми, Дамарис*, прошепнах беззвучно.

— Че как няма да се държи особено? — защити Меги своята малка господарка. — Киселината, разяждаща онова красиво лице, страховитите писъци, агонията! А детето е било там и всичко у станало пред очите му. Било е нещастен случай! Двете чаши една до друга на масата и едната пълна с киселина — маркизата почиствала скъпоценния метал с нея. Да, да, по-рано тя много обичаше да работи по колекцията, но от този случай не иска и да я погледне. До вчера детенцето ми също не беше пристъпвало прага на това ужасно място. Да, беше просто нещастен случай. Та могъл ли е изобщо някой в разгара на караницата да различи двете чаши една от друга? Тя обаче просто не може да забрави.

Сега вече всичко бе ясно. Няма нищо чудно, помислих си, че Дамарис бяга от този спомен. Каква страховита смърт, миризмата на изгоряла плът, и едно чувствително същество като Дамарис, вцепенено от ужас, безпомощно, точно като мен в предходната нощ. Можех да предположа какви кошмари измъчват душата ѝ.

— Тя си мисли, че майка ѝ иска да я накаже, нали? — попитах хладнокръвно и отговорът се изписа в очите на Меги.

Приближих се до нея и сложих ръка на рамото ѝ.

— Знаеш ли какво? — обърнах се мило към нея. — Мисля, че сега трябва да се качиш в стаята си. Опитай се да поспиш. После ще идеш на църква и ще се помолиш за здравето на Дамарис. Помоли се и за душата на майка ѝ. Можеш да излезеш от къщата, нали?

Меги само изпръхтя презрително.

— Никой няма и да забележи. Той е долу в библиотеката заедно с маркизата и си изплаква мъката върху гърдта, сякаш е нейно дете. — При тези думи стомахът ми се присви. — Сега, разбира се, той горчиво се разкайва за суровото си държане към клетото дете през всичките тези години, да се надяваме, че не е закъснял. В този дом се случиха лоши неща, мис. Сатаната и прелюбодейката са отклонили не една благочестива душа от правия път на добродетелта.

Разбира се, тя имаше предвид Марина и Рос — явно всички наоколо знаеха за тяхната интимна връзка.

Особен и тих бе този коледен ден, тих като смъртта. Малко покъсно Меги се поуспокои и я изпратих в стаята ѝ. Обещах, че ако науча нещо ново, веднага ще пратя да я повикат. Не се случи обаче нищо. Предобед лекарят се отби няколко пъти, но говореше само общи приказки. Несъмнено искаше да се прибере бързо в къщи, за да прекара празника със семейството си. На нас обаче не ни бе до празнуване. Ние не биваше да влизаме в стаята на болната, но се утешавах с мисълта, че ако станеше нужно, щяха да ни извикат непременно. Казвам „ние“, „нас“, но всъщност изобщо не обръщах внимание на останалите. Седях си сама в стаята и си блъсках безкрайно ума, но без всякакъв успех. В един момент слязох в трапезарията и обядвах сама, очевидно, за да намеря някаква работа на прислугата. Следобед се убедих, че няма да има нова криза. Затова се изкъпах, сложих си нови дрехи и се завтекох към църквата на Копли Скуеър.

Когато излязох от службата, навън вече се здрачаваше и малки снежинки се сипеха от небето. Почувствах се ужасно самотна. Спомних си едно от предишните посещения в църквата. Тогава Уорън Слоун ме очакваше пред изхода и ме предупреди, че Дамарис се намира в опасност. Може би в момента дори и не знаеше, че Дамарис отново се е разболяла. Реших, че със своя безгрижен маниер той непременно ще ни посети в коледния ден; особено след интимната сцена, на която присъствах предната нощ.

Върнах се в къщата и Хопкинс ме пресрещна с вестта, че лекарят е навестил болната още няколко пъти и че състоянието на Дамарис се е подобрило, макар и все още да не дошла напълно в съзнание. О, да, мистър Слоун също минал отгук и той, Хопкинс, го осведомил накратко за нещастния случай, след което гостът, загубил ума и дума,

напуснал къщата. Следователно и прислугата бе единодушна — нещастен случай и нищо повече. Естествено, скандалът в семейството трябваше да се потули на всяка цена.

— Чаят ви очаква в салона, мис.

Не бях в настроение да пия чай, но все пак си взех една чаша. Та нали правилата за добро поведение съществуват, за да бъдат спазвани. Те придават на човек известна увереност и му помагат да се овладее. По тази причина се преоблякох за вечеря и слязох в трапезарията. Рос и Марина бяха вече там — очевидно и те като мен се бяха съобразили с тази атавистична потребност. Независимо дали е имало убийство или пък някой се е самоубил, човек е длъжен да запази самообладание, най-малкото, за да не разочарова персонала. Благодарих Богу за съществуването на тази вездесъща прислуга, която не позволяваше на лошите мисли да ни обсебят докрай.

Така премина коледният празник, така безчестната смърт засенчи светото рождество. Веднага отхвърлих тази мисъл от себе си. Дамарис трябваше да живее.

Цяла нощ валя сняг и небето се проясни едва на следващата сутрин. Лекарят ни посети още веднъж и отново дочух познатите звуци от съседната стая. Следобед на вратата ми се почука. Отворих — пред мен стоеше мрачен Рос Калхън.

— Лекарят настоява да се съберем веднага в стаята на Дамарис.

Замрях от ужас.

— Тя не е..., нали?

— О, не. Нещо повече — отново е в съзнание. Лекарят иска да установи точно какво е поела и как е станало това. Очевидно смята, че сме длъжни да присъстваме. — Устата му се изкриви в подигравателна усмивка. — Трябва да напише доклад и никой не може да му попречи.

В разкошното легло Дамарис изглеждаше съвсем мъничка и безпомощна, напомняше ми онова дете, което познавах още от пансиона. Никога не я бях виждала толкова слаба и болна. Но зад крехката ѝ външност се криеше железен характер — над главите ни тя бе вперила тежък, неподвижен поглед в прозореца. Марина бе потресена от външния вид на племенничката си, повече дори и от мен. Тя се извърна встрани и заплака тихо. Рос стоеше неподвижен до нея и по лицето му не можеше да се прочете нищо.

Очевидно лекарят не бе никак склонен да го залъгват с празни обяснения. Той заговори на Дамарис със сериозен, бащински тон, обясни ѝ какво се е случило. От думите му стана ясно, че непосредствената заплаха вече е отминала, но че: Бяхте направо с единия крак в гроба, да, така е, дете мое. Сега обаче сме изправени пред въпроса по какъв начин сте погълнали тази опасна субстанция. Преди всичко сме длъжни да установим дали става дума за небрежност или пък е налице преднамерено действие. Така например, мила малка госпожице, поели ли сте вчера някаква храна, до която останалите не са се докосвали?

— Но аз нали ви казах вече, че... — намеси се Марина.

Лекарят обаче я прекъсна рязко:

— Попитах детето, уважаема госпожо, не вас.

— Дамарис, отговори му — обади се Рос в този момент. Запитах се какво ли щеше да се случи, ако Дамарис спомене нещо за покойната си майка.

— Всичко това са безсмислици — достигна до слуха ни ясният, детски глас на Дамарис. — Дължи се на чиста небрежност.

— Е, не съм съвсем сигурен дали...

— О, да — увери го тя — можете да бъдете напълно сигурни. Просто не съм улучила дозата. Взех арсена по собствено желание. Заради тена на кожата.

Всички без изключение се вторачихме смаяни в нея.

— Ами да, много дами от светското общество го правят — продължи да бърби тя бодряшки. — Арсенът придавал на кожата интересен, привлекателен отенък на бледност. Както виждате, точно така и стана. В момента арсенът е на голяма мода в Бостън. Прочетох за този негов ефект в една книга.

— И коя е тази книга?

— О, забравила съм вече — отвърна тя уклончиво. — Подмяташе се някъде из къщи. И така, докторе, съставете доклада си и ще го подпиша. Сега обаче искам да си отдъхна. Много съм уморена...

Развълнувани, ние поехме към вратата, забелязах обаче, че всички останали се чувстват безкрайно облекчени от изхода на тази история. В този миг Дамарис извика:

— Може ли Лавиния да остане при мен за няколко минути? Трябва да поговоря с нея. Само с нея.

Марина запротестира — все пак мястото до Дамарис по право се полагало на нея, тя била нейна леля и в качеството си на такава чувствала отговорност за племенничката си. Рос обаче изобщо не ѝ обърна внимание, избута безмълвно присъстващите навън, затвори вратата зад себе си и ме остави насаме с Дамарис, проявила толкова неподозирани сили и желязна твърдост.

— Защо стори това с мен, Вини? — попита тя.

Изгледах я смаяна.

— Какво искаш да кажеш?

— Друго нито съм яла, нито съм пила. Единствено млякото, което донесе от избата и приготви сама в стаята си, защото ти имах доверие. Никой не е бил в допир с млякото ми, единствено ти... Кажи Вини, защо го направи?

— Но нали ти току-що каза, че...

— Казах, че съм погълнала отрова — отвърна тя прегракнало, — защото не исках да те изобличавам пред другите. Сега обаче трябва да знам какво те е подтикнало да ме отровиш.

Това бе някакво безумие, как можех да ѝ обясня, че...

— Но ти нали мислеше, че майка ти...

— Тази нощ майка ми не е била тук — отговори тя с безизразен глас. — Ти обаче беше. Ти защо не пи от това мляко? Още вчера ми направи впечатление и трябваше да се сетя за някои неща. — Сега вече разбирах прекрасно какво имат предвид хората, когато говорят за странната, необорима логика на душевноболните. — Защо, Лавиния? Заради Уорън ли? Или заради татко? Но аз изобщо нямаше да ти преча. Или си изпратена от майка ми? — При тези думи тя задиша тежко и гласът ѝ премина в писък.

Импулсивно тръгнах към нея, но тя ме изблъска обратно. Нямаше смисъл да продължавам, бях напълно безпомощна. Преди да тръгна обаче, успях бързо да я попитам:

— Вчера искаше да ми довериш някаква тайна, нали?

— Сигурно си сънувала. Не съм казвала нищо подобно — отвърна тя някак насила и в очите ѝ се появи странен блясък. Тя знае, помислих си, че знам, че ме лъже. Но защо го прави?

Вече не ме свърташе в стаята и излязох. Медицинската сестра влезе вътре, но преди това не пропусна да ме изгледа застрашително.

Краката ми се огъваха под тежестта на тялото, а в главата ми биеха чукове.

Беше ясно едно: Дамарис си вярваше. Каквото и да ни свързваше с нея в миналото, то вече не бе актуално. Отгоре на всичко обвиненията ѝ не бяха никак безпочвени: Несъмнено отровата се е съдържала в млякото. Освен, мен наистина никой друг не се е докосвал до него. Аз бях тази, която го наля от голямата делва в избата и после го понесе нагоре по стълбите...

Захарта. Захарта и ванилията. Държах ги в шкафа си, но всеки имаше достъп до тях. Завтекох се в стаята си, дръпнах нервно резбованата врата и панически вперих поглед в дълбините на шкафа.

Захарта и ванилията бяха изчезнали.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТ

Прегърнала колене, седях вцепенена на ръба на кушетката и неудържимо треперех, независимо от жегата в стаята.

Убийство. Или най-малкото опит за убийство. Очевидно отровата е била сипана в личните ми запаси, нямаше друго обяснение за изчезването им. И ако това беше вярно... При тази мисъл стомахът ми се сви. Който и да бе сипал отровата, изобщо не се е интересувал, че и аз може да умра. Защото нощем често пиехме заедно с Дамарис някоя от нейните напитки. Или е трябвало да умра и аз... Но защо? Може би защото знаех много?

Но какво знаех всъщност? Отчаяно се опитвах да си припомня всички факти, разполагах ги по един или друг начин и ги подреждах като експонатите на колекцията, сякаш така щях да спра треперенето си и да внеса порядък в разбърканите си мисли.

Дамарис се страхуваше. Това бе изходната точка. Майка ѝ бе покойница. Дамарис бе отпътувала, след това се върнала от Италия и от този момент започнала да се страхува.

Бостън. Мястото, където гордите и древни родове на Орсини и Калхън бяха смятани за досадни новобогаташи и пришълци, които трябва да се изолират от светското общество. Мястото, където майката на Рос Калхън бе починала в бедност и което той обвиняваше за смъртта ѝ. Където майката на Дамарис бе умряла по страховит начин и Дамарис хвърляше цялата вина върху себе си. А Рос? Кого обвиняваше Рос?

Колекцията Калхън. Колекцията, дебютът на Дамарис, планираната галавечер — всички те замислени, за да унижат и посрамят Бостън. Защото градът се е отнесъл несправедливо към майката и жената на Рос Калхън.

Уорън Слоун, пристигнал от Ню Йорк, за да състави опис на сбирката — презиран от Рос Калхън и обичан от дъщеря му. Аз, Лавиния Стантън, специалист — антиквар, дъщеря на неизвестен баща. Питомница на Джъстис Росън, прочут познавач на изкуствата,

свързан по някакъв начин с Рос Калхън. Аз, довереница на Дамарис, посветена в страховитите ѝ кошмари. Сънища. Страхове. Видения. Дамарис, която вярваше, майка ѝ я посещава нощем. Суеверната и вярна Меги, която вярваше на фантазиите ѝ. Отново Дамарис, убедена, че я тровят. Рос обаче смяташе, че се трови сама. Аз, изложена на гибелната атмосфера в този обикновен дом — въобразявах ли си или наистина зад това се криеше някакъв по-дълбок смисъл? Дали той ме наблюдаваше в необитаемата стая, когато търсих Лео и открих изчезналия гоблен? Изчезнал портрет. Повреден гоблен, фалшифициран медальон, фалшифицирана сребърна табакера.

И интриги. Интриги, изобразени на гоблени, интриги на ниво. Предпазливо и двусмислено преплетени нишки в „Павана на две сестри“. *Две красиви сестри, едната добра, а другата зла*; може би Изабела и Марина? И още — някакъв чужденец и познавач на изкуствата. „И накрая смъртта, този дом се случиха лоши неща, мис“, бе казала Меги, спомена също и дявола и прелюбодейката. Марина беше любовница на Рос Калхън. „Но аз изобщо нямаше да ти преча“, спомена Дамарис покрай другото. Говореше за мен и Рос. Тогава не обърнах внимание на тези думи, но в момент се изчервих. Следователно Дамарис бе в течение на нещата. Затова ли се опитваха да я отровят?

Интриги. Уорън, ухазващ тайно Дамарис. Подбудите — състрадание, истинска привързаност и себичност. Дамарис, която го окуражава, макар и прозряла замислите му. Уорън — вероятно влюбен в мен. Той знаеше прекрасно, че небрежната, иронична дружелюбност беше ответната форма на близост, която можех да приема. Уорън, разкрил тайната на пръстена сякаш така, между другото. Уорън, смръщил вежди, промърморва: „Странно“. Струва ми се, че съм виждал някъде тази змийска глава. Повреденият гоблен, смятан дълго време за изгубен, единствената брънка, свързваща огърлицата на Калхън и пръстена на мама.

Интриги. Тайнственият разговор в зимната градина. Гласът на Марина. Какво ли изразяваше? Заплаха? Предупреждение? Тя знаеше за кражбите и спомена също за някаква опасност.

Нямаше смисъл да продължавам, изобщо не бях в състояние да стигна до някакъв приемлив извод. И все пак нещо ми казваше, че съм съвсем близо до решението на проблема и че ми е нужен един —

единствен детайл, който ще обясни всичко. Не знаех обаче в каква посока да търся. Внезапно този въпрос престана да ме интересува. Рос и Марина, например, бяха убедени, че болестта на Дамарис се дължи на самата нея, на нейната неуравновесеност, на вътрешната ѝ необходимост да се самонаказва, на импулсивния ѝ стремеж да ни привърже към себе си. Можех да възприема тази теза и да предоставя на тях двамата да разрешат този проблем. Та нали те носеха отговорност за нея? Марина буквално запокити истината в лицето ми: Откакто пребивавах в този дом, в него се случваха единствено беди и нещастия.

Не биваше да идвам на това място. И то по много причини. Осъзнавах това от известно време. Вторачих се в неизмеримите глъбини на пръстена, а рубинът заискри насреща ми като бликнала кръв. В този миг пръстите на другата ми ръка инстинктивно посегнаха към змийската глава и натиснаха издаденото езиче надолу, точно както ми показва Уорън в сладкарницата. Камъкът отново отскочи и освободи малко, плоско отвърстие.

Но ако предния път по ъгълчетата на отвора бяха останали единствено следи от някакво средство за почистване на благородния метал, то в този момент той бе пълен до половината с белезникав пращец. Обзе ме някакъв безименен ужас, задъхах се и бързо натиснах камъка обратно. Може и да прибързвах с изводите си, но в този момент едва ли имаше сила на този свят, която да ме накара да последвам привичното си любопитство и да опитам този прах. Постепенно твърде неясните ми предчувствия и подозрения кристализираха в точно определено твърдо убеждение.

Дори и да се бе отровила сама, Дамарис никога нямаше да сипе пращеца в пръстена ми, за да отклони подозренията към мен. Поискаше ли да ме обвини, тя можеше просто да огласи предположенията си пред останалите. Ако вземаше периодично арсен, тя идеше да е наясно с дозировката и нямаше да поеме смъртоносно количество. Освен ако наистина не е искала да се самоубие. Но защо ще иска? На Бъдни вечер тя бе щастлива, направо извън себе си от щастие. Бях твърдо убедена в извода ся, и то не само поради страстната прегръдка, на която бях свидетел; достатъчно бе да си припомня израза на лицето ѝ след среднощната литургия и задъхания ѝ глас: *„Толкова съм щастлива! Трябва да ти доверя една тайна,*

Вини...“ В онзи миг цялото ѝ същество сияеше. Какво ли бе станало с нея след това? Имаше ли нещо, което да я накара да посегне на живота си?

Но всъщност нали бях свидетел на сцената в зимната градина? Недоумението в очите ѝ, когато я връхлетя споменът, след това ужасът, а най-накрая мълчание и равнодушие. Така и не ми каза нищо за сладката си тайна. Помъчих се да си припомня всички подробности. Какво точно се случи онази вечер в зимната градина? Всъщност някой знае какво. Само едва доловими стъпки и усещането, че зад растенията има някой, нещо, което извика в паметта ми един друг случай. А след това бръшлянът внезапно се разтвори и пред нас изникна Уорън Слоун. Откъде ли идваше точно? От вътрешността на къщата ли? Или отвън, през вратата, която не можах да открия? И Слоун ли бе човекът, с когото Марина се срещна тайно онзи следобед?

Внезапно в съзнанието ми се оформи страшна догадка — и то не само заради Дамарис, а и заради мен самата. Нима Уорън Слоун се бе опитал да отрови Дамарис? Не можех да повярвам. *Виж, ако бяха женени, прошепна някакъв глас в мен, той щеше да я наследи и тогава може би...* Отново думите на Дамарис: „Уорън Слоун е влюбен в колекцията Калхън, той буквално се е поболял по нея и жадува за нейната красота. Би пожертвал дори и живота си за тази красота. След което добави: *Аз също съм експонат от колекцията Калхън.*“ Следователно по отношение на него тя не хранеше никакви илюзии, но пък му вярваше. Нуждаеше се от него. Дали крушението на това доверие е било достатъчно силен мотив, за да посегне на живота си? Да.

Обвинението срещу мен обаче не съответстваше на характера ѝ. Ако наистина е искала да умре, тя щеше ясно и категорично да обяви намерението си; независимо от това какво ще си помислят околните за нея. Опрях глава в ръцете си. Не, не бях постигнала нищо — решението на загадката все още ми убягваше.

В следващите дни животът в къщата продължи по обичайния си начин и дните се нижеха със скоростта на охлюв. Междувременно магнаха коледното дърво от зимната градина. Помъчих се да се съсредоточа върху работата си с гоблените и дантелите, но мислите ми постоянно витаеха някъде другаде. Разхождах се всеки ден, но тъй

като не исках да срещам никого, грижливо избягвах обичайния си маршрут и обикалях само онези квартали на Бостън, които не познавах. С Марина и Рос се засичахме в трапезарията, заради прислугата и аз се включвах в незначителните разговори на масата. Марина изглеждаше ужасно. Както винаги лицето на Рос си оставаше безизразно. До леглото на Дамарис денонощно дежуреха медицински сестри. Единствено Меги имаше правото да я навестява от време навреме. Що се отнася до останалите, лекарят ни осведоми, че болната не иска да вижда никого.

— Несъмнено става дума за болестен симптом. Обаче не бива да се тревожите. В момента я измъчват странни халюцинации, но скоро те ще изчезнат.

Рос кимна хладно, но жилата на слепоочието му започна да пулсира.

— В момента, в който се възстанови, ще отпътуваме обратно за Италия. Снаха ми се оказа права. Доведох дъщеря си тук, като се надявах, че ще се научи да вижда действителността такава, каквата е. Вместо това обаче за малко не я убих.

Реших, че трябва да се държа здраво за Меги, ако искам да науча новини за Дамарис. Милата ми, вярна, сърдечна, свадлива Меги — какво ли щях да правя без нея? Меги бе тази, която чуваше клюките в слугинските стаи, както и откъслеци от разговорите на медицинските сестри. Именно тя наблюдаваше по своя си хитроват начин какво става в стаята и като нямаше с кого друго да го сподели, идваше при мен.

— Онези вътре говорят, че тя самичка си е сипала отровата. Не, моето момиче никога няма да стори такова нещо! Та тя много добре знае, че това е смъртен грях.

— А щеше ли да е смъртен грях, ако тя не е била на себе си.

— Това, което казвате, мис, е само едно от всичките лоши неща, които се разправят за нея — отвърна Меги мрачно. — Едно ще ви кажа обаче: Ако моето детенце наистина не е на себе си, то е само защото сатаната иска да я погуби!

В друг разговор тя пък сподели следното:

— Клетото момиче бълнува постоянно, но докторът пръста си не помръдва, за да ѝ помогне! А онзи там, мистър Слоун, той ѝ изпрати много хубав букет. Тя обаче, макар и много да обича цветята, не ги иска в стаята. Решила е, че те ѝ носят нещастие.

Този път болестта на Дамарис се проточи много дълго. Никой не знаеше защо е точно така. Може би всичко се дължеше на нервната треска, на арсена или просто на цялостното ѝ лошо здравословно състояние. Обединени от общата тревога, ние се въоръжихме с търпение и зачакахме. А навън снегът не преставаше да вали.

Един ден — бе 31 декември, следобед — Хопкинс дойде в стаята ми.

— Долу на входа ви очакват с писмо, мис. Той настоява да ви го предаде лично.

Слязох и съзрях някакъв дребосък на неопределена възраст.

— Вие ли сте мис Виния Стантън?

— Да. За мен ли носиш писмо? — Протегнах ръка, а малкият кимна удовлетворен.

— Да, наистина сте вие. Той каза, че ще ви позная по пръстена. — С тези думи момчето ми пъкна в ръцете някакъв омазан, изпомачкан плик и за миг изчезна зад гъстата снежна пелена.

Качих се бързо в стаята си, заключих вратата и разкъсах нетърпеливо плика. Адресът бе зацапан и нечетлив, но познах почерка веднага, независимо че обръщението и подписът липсваха.

Направо съм полудял от притеснение, а онзи цербер на вратата не ми казва нито дума. Трябва да знам какво става там. Можете ли да дойдете при мен? Знам, че не уредно, но поне може да сте сигурни, че няма да ви види никой.

Накрая бе написан адресът, малка улица до Бейкън.

Облякох се топло и излязох. Заоправдавах се пред самата себе си, че съм длъжна непременно да разкрия „тайната“, за която спомена Дамарис. Въоръжена с огромна доза недоверие, се отправих на път. Не минах, както обикновено, през парка, а скъсих разстоянието, като минах бързо покрай мръсната и бавна река. Не след дълго свих в някаква стръмна, павирана уличка. От двете страни се точеха еднообразни тухлени къщи, широки колкото една стая, с черни капаци по прозорците и лъскави чукчета от месинг на вратите... Намирах се в стария град, в Бостън от колониалната епоха. За момент всички тревоги отлетяха от главата ми и започнах да се наслаждавам на красивата гледка. Гъстият сняг веднага засипваше стъпките ми. На улицата не се мяркаше жива душа; само зад някои от прозорците гореше бледа домашна светлина. Най-сетне стигнах до улицата, на

която живееше Слоун и затърсих номера на къщата. Намирах се вече в по-обикновен квартал. Тук жилищата бяха изградени върху бивши обори и обеднели вдовици даваха стаи под наем, за да свържат някак двата края. Къщата, която търсех, бе загубила своя цвят, но пък чукчето на вратата блестеше.

Уорън ми отвори веднага и ме затегли нагоре по стъпалата.

— Благодаря ви, Лавиния, вие сте истински ангел. Съблечете си палтото и свалете ботушите, стига предложението ми да не ви шокира; сигурно съвсем са прогизнали от влагата. — После ме настани в удобен люлеещ се стол до малка запалена камина. — Казвайте сега, за Бога, какво става в мавзолея на Марлбру Стрийт.

— Дамарис щеше замалко да умре — отвърнах направо. — От свръхдоза арсен, както вероятно знаете вече.

— Да, това бе единственото, което успях да изкопча от онзи цербер, Хопкинс. Казва, че било от небрежност.

— Дамарис твърди, че сама е взела отровата. Знаете ли за това?

— Изключено! — Изненадата му бе неподправена. — Не й вярвам.

— Често сте споменавали, че в този дом има намесена отрова. Не е ли малко странна тази ваша... далновидност.

Уорън ме изгледа недоумяващ.

— Какво, за Бога, искате да кажете с тези думи?

— Само това, което твърдите и вие — че в този дом става нещо недобро. Не знам защо, но понякога ми се струва, че ме използват като някакъв вид посредник и това никак, ама никак не ми се нрави. — Произнасяйки последните думи, се разтреперих цялата, но все пак успях да придам спокойно звучене на гласа си.

— И вие си мислите, че аз участвам в това... начинание?

— Да, така мисля. На Бъдни вечер Дамарис бе извън себе си от щастие. Затова не ми се вярва, че е искала да посегне на живота си. Тя има опит с арсен и затова е изключено да е взела свръхдоза. Освен това крие някаква тайна, но така и не ми я издаде. Струва ми се обаче, че тази тайна ми е известна, макар и да нямам доказателства. Именно по тази причина дойдох при вас.

Погледите ни се срещнаха.

— Все пак съм длъжна да кажа — добавих, — че на Бъдни вечер случайно се озовах в балната зала.

— О — възкликна Уорън и приглади косата си с пръсти. Той помълча малко и продължи: — Колко съм недосетлив! Сигурно искате вече чай. — Той отиде до печката и се зае с някаква димяща кана от месинг. По всичко личеше, че се е подготвил извънредно грижливо за моето посещение: резенчета лимон с карамфил, кекс и печени ябълки, които се задушаваша върху печката. Стаята му бе малка, но обзаведена с вкус — няколко красиви мебели, няколко красиви литографии на стената. — Вторият ми дом — обади се той и ми подаде чаша. — Но едва ли ще остана още дълго тук. Моят нюйоркски музей не ми удължава отпуска.

Уорън се разположи срещу мен и ме загледа някак неопределено.

— Вие сте права, разбира се — изрече накрая. — Аз... как да се изразя... аз положих сърцето си в краката на Дамарис и тя ми оказа честта да приеме моето предложение. — Той вдигна предупредително ръка. — Не казвайте нищо. Знам прекрасно как ще реагира нейният любящ татко. За това и двамата мълчим като гробове. — Опитът му да придаде на думите си хумористичен отенък пропадна. — Може и да се заблуждаваме, твърде е възможно и нищо да не излезе от тази работа. Но си казвам: Нека да опитаме, щом като това я прави щастлива!

— Да разбирам ли, че намеренията ви не са сериозни?

— Как можете да си помислите такова нещо? — отвърна той остро. — Напротив, съвсем сериозни са. Но аз съм човек — реалист и осъзнавам съвсем ясно, че по един или друг начин някой ще се опита да предотврати един такъв брак.

— Всъщност, какво точно искате да кажете?

— На Дамарис е поднесена отрова — продължи Уорън открито. — Оттогава не ме допускат при нея. Тя връща писмата и цветята, които ѝ изпращам. Бог знае какво ѝ се разправя по мой адрес.

Той всъщност все още не бе наясно, че спрямо него тя не храни никакви илюзии. А освен това... — Причината сигурно е друга — започнах аз. — Тя направи едно откритие, което я накара да се замисли. Наблюдавах лицето ѝ в зимната градина. Вие се появихте иззад бръшляна, но сякаш преди това стояхте там скрит известно време, нали? Като в засада. Очевидно видяното е събудило някакви спомени в нея.

Дамарис, чиито мисли постоянно кръжаха около зимната градина; и Уорън, който всъщност често говореше за неща, които не би

трябвало да знае...

— Вие... вие бил ли сте на това място и преди? — запитах аз, следвайки интуицията си. — Искам да кажа, преди семейството да отпътува за Италия, преди смъртта на Изабела? Впрочем, познавахте ли лично майката на Дамарис?

Задах този въпрос напосоки, но изведнъж Уорън стана много сериозен и се замисли. След малко той изпусна въздух през устата си — прозвуча като безкрайно дълбока въздишка.

— Да, това е възможно обяснение за поведението ѝ спрямо мен — изговори той бавно. — Може би дори — Бог да ми е на помощ — за отровата, в случай, че си е направила неверни изводи или ако... — Той преглътна тежко. — Да, познавах майка ѝ. Бях млад оптимист, събуден и жаден за знания, влюбен в един свят, който не бях в състояние да си позволя. По това време бях, така да се каже, чирак на един реставратор. Изпратиха ме на работа в една бостънска галерия, едновременно с това имах задачата да открива ценни произведения на изкуството за своя истински работодател. И един ден тя дойде в галерията.

— Кой, майката на Дамарис ли?

Той кимна утвърдително.

— Стоях на върха на една стълба и си правех тайно записки за една точно определена картина — в каталога на галерията тя бе записана като незначителна творба, но аз имах основания да смятам, че става въпрос за много важно откритие. Точно в този момент ме извика един глас. Тя бе застанала в основата на стълбата и гледаше нагоре. Нареди ми веднага да сляза, за да се качи тя и да разгледа картината. Бе облечена от глава до пети в бяло, любимия ѝ цвят. Изкачи се по мръсната стълба, но по роклята ѝ не полепна нито прашичка. Когато заслиза обратно, ме помоли да я подкрепям за ръката.

— Как изглеждаше? — попитах тихо. — Опишете ми я.

— Кой, Изабела ли? — В гласа на Уорън се прокрадна топла нотка. — Тя бе като чисто злато. Всичко в нея, дори косата и тъмните ѝ очи, бе увенчано от златно сияние. И тя, както и сестра ѝ, притежаваше способността да печели хората, но беше, как да кажа, много добра по душа. Забелязах това ѝ качество още първия ден. Каза, че оценката ми е вярна и картината представлява голяма ценност. Мъжът ѝ

непременно щял да я купи, а аз трябвало да получа своя дял и нямало нужда да казвам каквото и да било на работодателя си. Тя продължи и след това да се интересува от моето развитие и понякога ми уреждаше една или друга сделка. Бе истинска дама и ѝ бях благодарен. Нищо повече. Не бих се осмелил никога. А ако Дамарис си е помислила нещо друго, значи се заблуждава ужасно.

— Бяхте ли там по време на инцидента? Тя спомня ли си за вас?

— Разбира се. Та нали тя ме повика. — Очевидно имаше предвид Изабела. — Изабела притежаваше сведения за някаква сделка, от която щях да спечеля. Не биваше да се показвам никому, за да не се разнесе слухът, че проявява предпочитание към някой от търговците. И така, откликнах на поканата ѝ, но още с пристигането си разбрах, че в зимната градина има и други хора. Скрих се зад бръшляна и зачаках търпеливо. Внезапно отекна писък...

Той затвори очи, след което продължи сухо:

— Ето защо мога да разбера по-добре от останалите какво е преживяла Дамарис. Защото аз само чух какво става, тя обаче е била непосредствен свидетел на нещастieto!

В стаята се възцари тишина, единствено огънят в камината пращеше тихо.

— Разнесе се миризма на изгорял плат — изрече той бавно. — И освен това се чуваше нещо като цвърчене на разтопена мазнина, което продължи дълго след като затихнаха виковете. Не се наложи да погледна натам, но гледката, все едно, ме преследва до ден — днешен... това красиво, мило лице... Не ме забеляза никой. Спазми тресяха тялото ми, но все пак успях да се отдалеча бързо. Вече няха никакво желание да оставам в Бостън. Върнах се в Ню Йорк, съсредоточих се върху работата си и успехът ме споходи.

Тази зима музоят в Ню Йорк ме изпрати служебно в Бостън — маркизата търсела специалист, който да окаже помощ за представянето на колекцията Калхън. Знаех с какво се занимава Изабела в Бостън. Струваше ми се, че... е, добре, за да бъда съвсем честен, ще кажа, че намеренията ми до голяма степен съвпаднаха с тези на великия Калхън. Работата по колекцията ми даде възможност да увековеча спомена за Изабела и да поставя на колене тези, които я бяха унизили толкова много. Няха никакви проблеми, тъй като бях непознат в този дом. И така, дойдох тук.

— Да. И на това място се запознахте с Дамарис.

Уорън кимна.

— Запознах се с Дамарис. Сравнени, двете с майка си са като цветна пъпка и разцъфтяла роза. Розова пъпка, която онези двама горделиви идиоти систематично се мъчат да унищожат. Заради майка ѝ бях решен да не допускам това престъпление.

— Аха, заради това значи сте ѝ предложили женитба.

Не вложих ирония в думите си, но изглежда е прозвучало точно по този начин, защото Уорън ме изгледа с подозрение.

— Също заради Дамарис и, разбира се, заради самия себе си. Аз наистина я обичам, Лавиния.

Повярвах му. Но за мен бе ясно и още нещо. Независимо от уверенията му, че ѝ се е възхищавал чисто платонически, Уорън Слоун е бил и дори все още бе влюбен до уши в Изабела Калхън.

— И какво ще правим отсега нататък?

— Сега — рече Уорън решително, — сме длъжни по някакъв начин да предпазим Дамарис. Мен не ме допускат при нея. А освен това тя няма и да ме изслуша. Ако е вярно това, което казвате. Не можете ли да я вземете със себе си в Ню Йорк и дори, ако се наложи, да я отвлечете?

— Не мога да се върна в Ню Йорк. Аз... не притежавам нищо там, нито семейство, нито каквото и да било имущество. Просто бях на работа в този град, но захриха мястото.

— Съжалявам, мислех си, че... Но няма значение, най-важното в момента е някак си да скрием Дамарис на сигурно място. Струва ми се обаче, че е време да си тръгвате, Лавиния. Може да открият отсъствието ви. Все ще ни хрумне нещо в следващите дни.

— Мислите ли наистина — попитах бавно, — че споменът за този страшен ден може да накара Дамарис да изпие сама отровата?

— Съществува и още една възможност. — При тези думи Уорън ме изгледа много особено. — Никога ли не ви е идвала наум? Дамарис е убедена, че носи отговорност за смъртта на майка си. А Рос буквално обожаваше жена си... със страст, граничеща с лудост.

Тази идея ме смути толкова дълбоко, че едва по пътя към дома си спомних нещо, за което исках да попитам Уорън: Дали той е бил онази тайнствена личност, с която разговаря Марина в градината.

Рос. Помъчих се да прогоня от себе си версията, за която загатна Уорън, но тази мисъл се настани трайно в мен като червей в зряла ябълка.

Въпреки снежната виелица успях най-сетне да се добера до Марлбру Стрийт. Прозорците на къщата светеха до един, а в библиотеката можах да съзря Рос, застанал неподвижно пред камината. Можех ли да мисля за него като за низвергнат ангел? Да, разбира се, но в поемата на Милтън се говореше и за други неща, например за сключени съюзи, които после се разпадат. Внезапно там, сред студа и снежната буря, ме озари прозрение: Който и да бе той, каквито и качества да притежаваше Рос Калхън, той и аз бяхме сключили безмълвен, но нерушим съюз.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТ

На самия новогодишен ден в Бостън, както и в Ню Йорк, бе прието да се ходи на гости и да се приемат гости. Гражданите украсяваха отново къщите си, приготвяха се празнични трапези, сключваха се нови приятелства, а старите се заздравяваха. Навсякъде ехтяха смехове, навсякъде младите флиртуваха и разбира се, тук — там беглите познанства прерастваха в светски или делови контакта. Както можеше и да се очаква, в дома Калхън декорът остана непроменен — болестта на Дамарис трябваше да се пази в тайна с цената на всичко. „Онези двама горделиви идиоти“, бяха думите на Уорън. Не знаех как да се отнасям към тази гордост — дали да ѝ се възхищавам, да я презирам ли или просто да ѝ се надсмея.

И така, облякох си тъмновиолетовата рокля, подредих фризура по-грижливо от всеки друг път и се отправих към трапезарията, за да изиграя за пореден път ролята на чаровен гост и компаньон. Дамарис се чувстваше вече значително по-добре, но все още не искаше да напусне стаята си. Тя настоя с пронизителен глас да я оставят на мира и вратите към стаята ѝ да се заключат.

— Може пък това да е най-доброто решение — обади се Марина. — Един Бог знае какво ще изтърси в това си душевно състояние. — Произнасяйки тези думи, тя се хвана за челото, но бързо се овладя и отново се посвети на домакинските си задължения. Все още не можех да проумея напълно промяната, настъпила в нея през последните седмици. А може по-рано да съм била просто заслепена от излъчването ѝ, кой знае? Бе отслабнала, по лицето се появиха дълбоки бръчки и за пръв път тя изглеждаше на годините на Рос. Дотогава смятах, че е по-младата от двете сестри, но промених мнението си. Преди всичко биеше на очи болката, стаена в погледа ѝ. Вероятно тъкмо тя беше злата сестра от легендата, лично аз бях убедена, че е точно така. Но въпреки всичко болестта на Дамарис я хвърляше в отчаяние.

Душевното състояние, в което се намираще, не ѝ пречеше обаче да изиграе отлично ролята си на светска дама, искрящото очарование,

с което се движеше сред гостите, наистина бе достойно за възхищение.

— Колко се радвам, че отново сте тук... о, чудесно е да ви видя отново сред нас... не, нашата прелестна дебютантка днес не се чувства особено добре; винаги е била твърде крехка и зимата не ѝ понесе добре... естествено, тя настояваше да присъства, но нямаме право да рискуваме и затова не я пуснах да дойде. Отрупах я с толкова много покани, че горкото дете просто не е в състояние да издържи на натоварването... трябва да се щади. — Изключително умело тя изграждаше точно определен образ на Дамарис — девойка, която в резултат на многобройните си светски ангажименти буквално не се свърта у дома. По същото това време обаче племенницата ѝ се криеше в стаята си зад залостените врати и затъмнени прозорци — трепереща от ужас и измъчвана от кошмари. Тази информация получих от Меги.

— Състоянието ѝ е неопишуемо, мис. Въобразила си е, че новата година няма да ѝ донесе нищо друго, освен беди и нещастия. Наложил се медицинската сестра да ѝ обещае, че ще отключи вратите едва след като и последният гост напусне дома. Не желае да види дори и собствената си леля; маркизата е направо потресена.

В късния следобед се появи и Уорън Слоун, както винаги в безгрижно и весело настроение — поне външно.

— Помислих си, че днешният ден е твърде подходящ за атака на крепостта. Долу на входа Хопкинс ми хвърли унищожителен поглед, но не посмя да ме спре. Лавиния, трябва да видя Дамарис! Помогнете ми, моля ви!

— Просто не е възможно. Тя отказва категорично да говори както с мен, така дори и с леля си — А иначе как се чувства?

— Според Меги вече е по-добре. Поне що се отнася до...

Имате предвид физическото състояние, а не душевното, нали? Моля ви, не заобикаляйте въпроса, длъжни сме да гледаме фактите право в очите. Човек трябва да е здрав като вол, за да издържи на изпитанията, които се струпаха върху Дамарис. А знаем, че я крепи единствено желязната ѝ воля.

Явно и двамата мислехме за едно и също нещо. На какво ли щеше да заприлича, ако я напуснеше и тази нейна последна опора? Да, наистина нещо се бе случило. Очевидно Дамарис бе открила някаква връзка между майка си и своя годеник, връзка, която според нея е имала пряко отношение към ужасната смърт на Изабела.

— За Бога, Вини, ако тя наистина смята, че... ако по тази причина... ако това ѝ е нанесло последния удар...

— Моля ви, запазете хладнокръвие!

По лицето на Уорън се появи измъчена усмивка.

— Виновен е портвайнът. Пих повече от обичайното — имах нужда от алкохол. Вини, говоря като последен глупак, но ако предположенията ни отговарят на истината, смъртта на Ромео и неговата любима не представлява нищо в сравнение с моята участ. Хората от рода Слоун може и да не са от благородно потекло, но те много добре знаят какво значи да действаш благородно.

— Наистина сте пили много — прекъснах го с категоричен глас. — А сега си вървете у дома, Уорън. Така ще е по-добре за всички.

— Поздравявам ви за проявения от вас разум и охотно ще последвам съвета ви. Нека преди това само изкажа почитанията си на нашата уважаема домакиня. — Проследих със загрижен поглед как се отправи към Марина с несигурни крачки. Тя обаче се справи блестящо с деликатната ситуация. Заведе го в един спокоен ъгъл, наля му кафе, заусмихва се, закима разбиращо, понякога вдигаше недоумяващо рамене, но все пак изслуша докрай излиянията му. Не след дълго тя го предаде на Хопкинс и той изпроводи неудобния гост до външната врата.

Спомням си много добре чувството на благодарност, което изпитах заради целия този новогодишен маскарад. Бях истински благодарна, тъй като в навалищата просто няха нито време, нито възможност да се отдам на собствените си тревожни мисли. Опасявах се, че по-късно, когато се върнех в стаята си, нямаше да намеря покой. Оказа се, че съм се лъгала; може би, защото и аз попрекалих с портвайна. Веднага заспах дълбоко и този път малките пъргави фигурки от гоблена не смутиха съня ми със съдбовния си танц.

На следващата сутрин Марина и Рос вече седяха на масата в трапезарията и разговаряха за най-обикновени неща. Планираха да отпътуват с кораб за Италия веднага щом състоянието на Дамарис се подобри. В разговора бе засегнат и въпросът за предстоящото празненство.

— След няколко дни смятам да посетя мадам Кабът и да я известя, че тържеството ще трябва да се отложи, тъй като възнамеряваме да прекараме остатъка от зимата в Италия. Тя няма да

бъде доволна от това развитие на нещата, обаче ще бъде безсилна да предприеме каквото и да било. — Никога досега Марина не бе говорила толкова открито. — Прислугата вероятно ще научи истината, а може вече и да я знае, но няма да издаде нищо. Благодаря на Всевишния, че нисшата класа проявява лоялност спрямо своите работодатели.

— А твоят мистър Слоун? — пожела да узнае Рос с хладен глас.

— Той не е моят мистър Слоун. — При тези думи Марина смръщи вежди. — Да, той наистина представлява проблем. Съмнявам се обаче, че ще застраши кариерата си с непредпазливи дрънканици. Впрочем, драги, дали не можеш да дадеш назаем част от колекцията си на неговия музей, поне за известно време?

— Не — отговори Рос остро. — И ще му го кажа ясно и категорично. Той нали щеше да идва насам тази сутрин?

— Да, приключил е вече с оценката и настояваше да ти я покаже за мнение. Учудена съм, че все още го няма, след като познавам склонността му към ранни посещения.

Наближаваше обяд и аз отново се захванах с гоблените. След известно време слязох в трапезарията, но от Слоун нямаше нито следа. Това ми се стори странно, тъй като много добре знаех, че буквално е обсебен от желанието да стъпи в този дом. Защо пропуска този тъй изгоден шанс, помислих си. Внезапно в ума ми изплуваха драматичните му слова на сбогуване: „Но те много добре знаят какво значи да действаш благородно.“ Какво ли точно искаше да ми каже?

Тъкмо стигнахме до десерта, когато в трапезарията нахлу разтревоженият Хопкинс.

— Искат да говорят с вас от полицията, сър. Човекът чака отвън и иска да разпита всички обитатели на дома.

Рос присви вежди. В този момент през ума ми преминаха точно две съвсем различни възможности. Можеше да става въпрос, например, за откраднатите експонати от колекцията Калхън. Да, но бях почти сигурна, че Рос не е обявил изчезването им пред полицията; той настояваше да вземе в свои ръце тяхното издирване. Другият вариант бе доктор Мартинсън — не бе никак изключено в него да са възникнали подозрения относно начина, по който Дамарис е поела отровата. В този момент Марина, пребледняла като платно, зашепна възбудено в ухото на Рос нещо за някакъв скандал. Той се приведе към

нея, прегърна я нежно през раменете и я изведе от трапезарията. Този интимен жест буквално проряза сърцето ми, но се помъчих да не дам израз на чувствата, които ме завладяха.

Хопкинс, очевидно не знаейки към коя обществена прослойка да причисли полицая, го бе оставил да чака в предверието. Към нас пристъпи набит мъж със съвсем обикновена външност.

— Извинете ме, че ви притеснявам в този неподходящ час, но възникнаха известни трудности и сметнах, че можете да ми помогнете. В дома има ли още някой, който да е бил тук вчера?

— Дъщеря ми — отвърна Рос кратко. — Болна е и от няколко дни е на легло. Не е нужно да я притесняваме, инспекторе!

— Както желаете. Ще ви помоля обаче за вашето разрешение да разпитам прислугата. — В тона му се долавяше всичко друго, само не и молба.

— Добре, ще сторя за вас каквото мога. Но нека преди това отидем в салона, за да седнат дамите. — Тонът на Рос бе доста остър, но инспекторът не му обърна никакво внимание. Той просто се приближи до едно от по-широките кресла в салона и се строполи в него. После извади от джоба си някакъв бележник и зачете записките си, като си плюнчеше пръстите, преди да отгърне следващата страница — навик, който ме отвращава и до ден — днешен.

— Има ли в този дом служител на име Уорън Слоун?

— Едва ли може да се говори за „служител“ — отговори Рос студено. — Той е взел отпуск от работодателя си, един от нийоркските музеи, и ми помага за каталогизирането и оценката на моята колекция. Смя ли да попитам какво е предизвикало този интерес на бостънската полиция?

— Ами да! Налице е една извънредно съществена причина — отвърна инспекторът. — Защото мистър Слоун е мъртъв.

До мен Марина пое шумно дъх, а моето сърце се разтуптя неистово и в очите ми набъбнаха сълзи. Рос се вцепени.

— Не е възможно — продума той тихо. — Та той вчера бе тук и се чувстваше съвсем здрав.

— Така ни съобщиха и на нас.

Този човек си играе с нас на котка и мишка, помислих си.

— Няма ли да ни съобщите от какво е починал? — Очевидно и през ума на Рос бяха минали мисли, подобни на моите.

Котешките очи на широкото полицейско лице задебнаха лицата ни, гласът му обаче прозвуча повече от любезно:

— Станало е по някое време през нощта. Неговата хазяйка ни повика тази сутрин, тъй като не могла да го събуди. Според доклада от огледа на местопроизшествието става дума за отрова.

Едва се сдържах да не изпискам. Корсажът поддържаше тялото ми изправено, обаче механично съм забила нокти в плътта под гънките на полата си.

Рос повдигна изненадан вежди — хладнокръвно като истински актьор.

— Имате ли сериозни основания, инспекторе, да допуснете, че някой, който и да е той, може да е причинил преднамерено смъртта на мистър Слоун?

Словата бяха казани и вече нямаше връщане назад. Марина притвори страдалчески очи, сякаш внезапно я е пробола остра болка.

Неочаквано за всички напрежението, обхванало всички присъстващи, отстъпи място на абсурдно, безгранично облекчение. Полицаят поклати глава и отвърна вежливо:

— В никакъв случай. Според нас той сам е причинил смъртта си.

Самоубийство. Това ли е имал предвид Уорън, когато каза: „Смъртта на Ромео и неговата любима не представляват нищо в сравнение...“. Да, но Ромео е загинал от бързодействаща отрова.

— Хазяйката му ни каза, че вчера е бил у вас. Според нея преди ден или два някой от вас го е посетил в квартирата му. Надявахме се, че вие ще ни помогнете да открием мотивите му; доколкото сме в състояние да ги възстановим, разбира се.

— Естествено, инспекторе. Двамата със зет ми ще ви помогнем според силите си. — Марина овладя нервността си и отново заизлъчва привичния си чар. — Вчера още от пръв поглед забелязах, че младият човек е малко притеснен и объркан.

Очевидно семейство Калхън за пореден път изгради солиден зид около себе си, изхвърляйки навън всичко, което можеше да се окаже неприятно. Рос само кимна и добави:

— Изглеждаше доста неуравновесен. А освен това имам известни съмнения относно почтеността на неговите сделки. Като капак на всичко той прояви и някои съвсем неподходящи влечения...

Изобщо, бих казал, че вчера той пи доста много. Да, сега вече разбирам, че в такова едно състояние на духа човек може...

— Не! — Викът прозвуча откъм стълбите, а гласът принадлежеше на Дамарис. Бе се вкопчила в парапета, нощницата се вееше като покров около тялото ѝ, косата ѝ бе разбъркана, а очите искряха гневно. В този драматичен момент тя приличаше на обезумяла, оперетна Офелия. Всички изглеждахме толкова изумени и стреснати, че едва успях да сподавя импулса си да се изсмея на глас.

— Уорън не се е самоубил. Не беше способен на такова нещо! Никога! — Не бях си и помислила, че Дамарис може да подслушва зад вратите. Тя се запъна в нощницата си и продължи с пронизителен глас: — Зная кое го е убило. Ако ти не им го кажеш, татко, ще го сторя аз.

— Е, това вече... — започна инспекторът, но Рос го прекъсна хладно.

— Все пак нека чуем какво иска да ни каже дъщеря ми.

— Да, трябва да ме изслушате. О, Боже, да се бях вслушала... помислих си, че аз ще бъда единственото изключение, но съм се лъгала, ах, как съм се лъгала. — Внезапно Дамарис бе връхлетяна от пристъп на хомерически смях. — Проклетието на Калхън! Погубваме всички, които обичаме. Нашата любов е убийствена... а аз го обичах, о, Боже, колко го обичах...

Двамата с Рос тръгнахме инстинктивно към нея, но тя ни отблъсна, изкрещя „Не!“ и изписа във въздуха кръст, изправена сякаш пред нечиста сила. Завтече се към Марина, а тя я притисна към себе си и я загледа с поглед, който ме разтърси до дъното на душата ми. Не бях предполагала, че Марина е способна на такава всепоглъщаща любов, на такова състрадание и такъв страх.

— Моля ви, трябва да разберете... — Гласът на Марина потрепери. — Бедната bambina не знае какво говори.

Инспекторът кимна бавно и тежко и затвори своя бележник. Мина ми през ума, че поне една от маските в дома Калхън е паднала.

— Не искам да ви досаждам повече с присъствието си. Сега вече случаят се проясни — рече той многозначително и спря погледа си върху Дамарис, която стенеше на скута на леля си. — Вероятно ще се наложи да дойда тук още веднъж и да ви задам няколко въпроса, но тогава едва ли ще притесняваме дамите. — С тези думи той се поклонил едва доловимо и излезе с бърза крачка.

— *Carissimo*, трябва да отпътуваме по най-бързия начин! — Марина потърси погледа на Рос. — Не вярвам на полицията. Те ще дойдат пак, ще се ровят навсякъде и няма да спрат докато не открият, че Дамарис сама е взела отровата. О, *caro*, толкова се страхувам.

— Преди всичко трябва да запазим спокойствие — отвърна Рос. От държането му личеше ясно, че думите на Дамарис са го засегнали много дълбоко. — Никой не свързва дъщеря ми с този случай.

— Сега не, но по-късно? Някой ще им разкаже, че онзи момък е обичал твърде много живота, за да се раздели доброволно с него. После ще стигнат до извода, че не той е лудият, ще научат историята с арсена и можеш да си представиш накъде ще извъртят нещата. Всички усилия, които сме положили, ще са напразни. *Caro*, моля те! Ако искаме да предотвратим нови нещастия, трябва незабавно да напуснем това място.

— *Silenzio* — прекъсна я Рос остро, и бързо ѝ каза нещо на италиански. Марина пребледня, но на мига си възвърна равновесието, а гласът на Рос отново стана равен и безизразен. — Първата ни работа е да сложим детето да си легне. И тъй като не допуска никого до себе си, те моля ти да сториш това. Може би трябва да повикаме и доктор Мартинсън.

— Не, той знае вече твърде много. Аз ще се погрижа за нея — отвърна Марина тихо, подхвана племенницата си под ръка и я поведе към стълбището. Извърнах се и притворих очи. В този момент Рос промърмори:

— Трябва да се позаинтересувам за подробностите около Слоун — има ли роднини в Ню Йорк и какво да подготвим за погребението. Какъвто и да е бил този човек, той все пак работеше за нас.

Noblesse oblige. Той се отправи към библиотеката, но този път стъпките му не отекваха толкова решително по пода. След малко вратата се хлопна зад гърба му.

Наистина бе по-добре в този момент да се заема с нещо конкретно. Сетих се за гоблените и се заизкачвах замаяна към шивалнята. Захванах се за работа, но почти веднага съжалих за решението си. Гоблените събудиха спомени за Уорън и с мъчителна яснота осъзнах смисъла на току-що чутиите слова.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Бостън е град, в който слуховете се разнасят със скоростта на вятъра. Затова още същата вечер във вестника се появиха всевъзможни предположения и намеци около случая. Очевидно честите посещения на Уорън в дома не бяха останали незабелязани, същото се отнасяше и до вниманието, с което той заобиколи Дамарис на бала и Бъдни вечер. Всички тези факти бяха разнищени надълго и нашироко на няколко вестникарски колони. Благодарих на Бога, че този брой няма да попадне в ръцете на Дамарис, защото по същото време тя лежеше в претоплената си стая, измъчвана от кошмари.

Сутрешните вестници пък бяха изпъстрени със сензационни догадки относно тайнствената жена, посетила Уорън в жилището му. Добре, че докато четях вестника на закуска, около мен нямаше никого; сигурно лицето ми бе прежълтяло от страх. Всички онези клюкари от вестниците, не знаейки в какво състояние се намира Дамарис, смятаха нея за леконравната гостенка. Ръцете ми се разтрепериха и ги скрих под покривката на масата, за да не ги забележи прелюбопитната Сара. В този момент просто не знаех как да се държа.

Следобед Хопкинс оповести, че „онзи момък от полицията“ отново е дошъл и иска да се срещне с всички ни. Очевидно той бе разпитал вече персонала — Сара изглеждаше свръхвъзбудена, а Меги надяна мрачна маска на лицето си. Инспекторът ни прие седнал в библиотеката, факт, който изпълни Рос с неприязън. Той самият пък заобиколи писалището и се настани безмълвно във величественото си кресло.

— Е, инспекторе? Нали казахте, че няма повече да измъчвате дамите?

— Съжалявам, но от вчера нещата се промениха. — Мъжът отсреща бе самото олицетворение на спокойствието.

— В какъв смисъл са се променили?

— Първо, вие казахте, че Слоун е работил за вас, но не обяснихте защо сте го задържали при себе си, след като сте установили, че ви

краде най-редовно. — Инспекторът извади лявата си ръка от джоба и постави някакъв предмет върху бюрото. Малка сребърна табакера. Рос повдигна вежди.

— Защо мислите, че съм знаел за кражбите?

— Защото от известно време сте наели детектив да го следи.

При тези думи от устните на Марина се изтръгна слаб писък.

— Казахте „първо“, кое е второто? — продължи спокойно Рос.

— Второ, пропуснали сте да ни уведомите, че двамата със Слоун сте се договорили да завещаете значителна част от колекцията си на музея в Ню Йорк.

Вероятно полицаят е очаквал някаква нервна реакция от страна на Рос, но такава не последва. Последният го изглежда втренчено и каза с подчертано студен глас:

— Не знам откъде сте почерпили тази информация, но в нея няма нито една вярна дума. Може и така да му се е искало на Слоун или пък е било детинска хвалба, обаче всичко е изсмукано от пръстите.

— Опасявам се, че можем да докажем противното. Разполагаме с документи, подписани от Слоун в качеството му на свидетел, документи, които носят вашия подпис.

— В такъв случай очевидно става дума за фалшификация. — Той се владееше съвършено, само на слепоочието му затрепка някакъв мускул. — Признавам, че знаех за кражбите. Според вас сигурно е трябвало веднага да уведомя полицията, за мен обаче по-важно е да си получа обратно оригиналите, отколкото да се съобразявам с вашите представи за законност. Реших, че ще осъществя целта си най-лесно, ако извършителят остане да работи тук. — При тези думи Рос посочи с ръка към мен. — Мис Стантън, която е признат експерт, може да удостовери, че още преди месеци съставих точен списък на фалшификатите. Оттогава си отбелязвам съвсем точно всяка следваща кражба.

— И не сте имали друга причина да задържите този момък при себе си, така ли? — Какво ли загатваше? Може би изнудване? Спомних си за тайния разговор в зимната градина.

Рос замълча за момент.

— Този човек бе протеже на покойната ми съпруга — отвърна той накрая. — Искях да бъда стопроцентово сигурен, преди да

повдигна обвинение. Заради нейната памет. Освен това държах да запазя случая в тайна.

Погледнах към Марина — изглеждаше потресена от разкритията.

— Не ви ли разтревожи фактът, че се отнася прекомерно любезно към дъщеря ви?

— С времето дъщеря ми ще трябва да свиква с най-различни зестрогонци, които ще я ухахват единствено заради богатството ѝ. — Колко сухо прозвучаха думите му, помислих си аз. — Според мен в конкретния случай бе напълно безсмислено да я лишавам от илюзиите ѝ. В последно време тя боледува често и затова смятаме скоро да се завърнем в Италия, където ще се почувства значително по-добре.

— Е, да, но преди няколко дни едва ли е била толкова зле, след като е посетила Слоун. Независимо от снежната буря.

— Не е била Дамарис — чух собствения си глас. Предварително не бях решила да призная истината, но въпреки това бях убедена, че действам правилно. Не желяех повече да зальгвам нито себе си, нито останалите. Изправих се от мястото си и погледнах инспектора право в очите. — Както вероятно сте научили, в същия онзи следобед получих писмо от мистър Слоун, в което ме молеше да го посетя. Той е мой колега и в течение на съвместната ни работа се сприятелихме.

— Значи сте се сприятелили дотолкова, че да го посетите в стаята му без придружител, така ли?

Едва — едва успях да сподавя треперенето, обхванало цялото ми тяло.

— Аз съм делова жена, инспекторе. Има неща, които може и да не подобават на девойките като мис Калхън, но за една работеща, независима жена са напълно позволени.

— С други думи разговорът ви със Слоун е бил по работа?

— О, не съм казала такова нещо. Той се тревожеше за Дамарис. Беше болна и не го допускаха до нея. Бе извънредно притеснен.

— От какво е бил притеснен? Тревожел се е за здравето ѝ или пък от възможността да се разкрият кражбите му?

— Накъде биете, инспекторе? — прекъсна го Рос остро.

Полицаят го изгледа безизразно.

— Искам просто да кажа, че опитите му да спечели дъщеря ви са го предпазвали от изобличаване: поне за известно време. Защото много добре е знаел, че не искате да отнемете илюзиите ѝ. Тя обаче се

разболява и вече... хм... не разбира какво точно става около нея. — След опита си тактично да очертае душевното състояние на Дамарис, той продължи: — При това положение Слоун започва да се страхува, че ще изнесете истината на бял свят. Особено ако и договорите с музея в Ню Йорк наистина са били фалшифицирани, както казахте. И бидейки... хм, доста чувствителен човек, той може би е предпочел да си отнеме живота, отколкото да понесе последствията от своите действия. — В думите на инспектора прозираше неособено високото му мнение за хората, които си вадят хляба с изкуство.

— Още въпроси имате ли? — осведоми се Рос с леден глас.

— Само ще ви помоля утре да дойдете в полицията, за да подпишете декларацията и да опознаете предметите, които сме открили. Междувременно ще дадем на експерт документите с подписите, които според вашето изявление са фалшифицирани. Други проблеми не виждам. О, сецам се за още нещо... — той отново заби поглед в бележника си. — Пожелали сте да се погрижите за погребението, ако не се обадят роднини. Нямаме възражения. — После се поклати към мен. — А на вас, мис, благодаря за откровеното признание. Сигурно не ви е било никак лесно да го направите.

Кимнах разсеяно. Изпитвах чувството, че излизам опетнена от цялата тази история.

Разпитът приключи с редица рутинни въпроси. Обсъди се и въпросът за пренасянето на трупа. Калхън щеше да поеме разносните по погребението, случаят щеше да мине в архива и никой нямаше да тъгува за Уорън, освен мен, неговата полуприятелка, и Дамарис, която му бе повече от приятелка. И все пак нещо не бе съвсем наред. Притиснах чело с ръце и затворих очи.

Хопкинс изпрати инспектора навън и затвори вратата с израз на облекчение. Семейството незабавно възстанови стената около себе си — неразрушима и непревземаема. Главата ме заболя нетърпимо.

— Трябва да се върна при Дамарис — каза тихо Марина и излезе забързана. Почаках известно време, докато тя се отдалечи на достатъчно разстояние и се изправих от мястото си.

— Лавиния. — Рос се изпреди на пътя ми. Проклех главоболието си, което ме забави. — Искам да ви благодаря... от името на Дамарис. Държането ви бе изключително.

— Казаното от мен едва ли ви е изненадало. Мисля, че вашият детектив отдавна ви е осведомил за посещението ми при Уорън.

— Така е, но нямаше да кажа нищо.

— Аха, вие сте значи кавалерът, загрижен за моята репутация! — Изсмях се по-пронизително, отколкото исках. Главата ми бучеше. — Както виждате, не последвах някогашния ви съвет.

— О, този факт не убягна от вниманието ми. В момента това може и да ви създава известни неудобства, но в перспектива ще се окаже благоприятно за всички ни. Всъщност какво ви каза той, Лавиния?

Тиктакането на часовника в библиотеката прониза слуха ми.

— Нещо за кражбите ли искаше да научи или говорихте за отровата? — продължи той неумолимо. — Спомена ли нещо за жена ми?

Пред очите ми отново изплува сцената със смъртта на Изабела, както ми я описа Уорън. Похлупих лице в ръцете си. За щастие, инспекторът не спомена нищо, което да събуди спомена за този трагичен инцидент. Който е казал, че истината винаги е за предпочитане пред лъжата, жестоко се заблуждава: и в двете са заложили капани. Нещо тук не бе наред, съществуваше още някаква страховита тайна, която вероятно скоро щеше да се разкрие. Аз обаче внезапно загубих всякакво желание да се занимавам с този въпрос. В ума ми проблесна нещо, което всъщност трябваше да сторя отдавна. Главоболието ми отлетя като с магическа пръчка.

— Искам да ви кажа — чух гласа си сякаш от голямо разстояние, — че смятам да отпътувам по най-бързия начин. Нямам повече работа на това място.

— Лавиния! — Рос тръгна към мен. Не успях да отстъпя навреме и той ме сграбчи за раменете. — Не говорете така. Преуморена сте. Къде смятате да отидете?

— Все още не знам. Пък и не е толкова важно. Ако наистина си заслужавам заплатата, която ми давате, лесно ще си намеря работа.

— Дамарис се нуждае от вас повече от когато и да било.

— Много добре знаете, че не ме допуска до себе си. Освен това вие и без това ще заминете за Италия.

— Надявах се, че ще дойдете с нас.

— Не. — Поклатих глава, но той продължи да ме държи здраво.

— Лавиния, бъдете разумна. Знам, че в момента сте объркана и че харесвахте Слоун. Опитайте се обаче да размислите трезво! Аз нося отговорността за...

— За кого? За Дамарис ли? — Не можех вече да се спра и сякаш по собствена воля ръката ми с пръстена на мама се насочи обвиняващо към него. — Или може би се опитвате да ме обезщетите за несправедливостта, извършена спрямо баща ми? Вие ли го убихте, когато сте откраднали огърлицата?

По-нататък всичко стана със светкавично бързина. Той ме пусна толкова внезапно, че за малко щях да се строполя на пода. Все пак успях да се задържа на крака и задъхана, побягнах по стълбите към стаята си. Занаизваждах като умопобъркана куфари и чанти, а след това смъкнах от закачалките и всичките си дрехи. Да се махам оттук, по-бързо да се махам. Още същия ден трябваше да отпътувам за Ню Йорк, та дори ако се наложеше да прекарам нощта на открито. И все някога и някъде сънищата и мечтите за низвергнатия ангел щяха да потънат в небитието.

— Лавиния. — В бързината бях забравила да спусна резето на вратата и той пристъпи прага, без да почука, знаейки отлично, че в противен случай нямаше да го пусна вътре. — Лавиния, погледни ме!

Гласът му звучеше съвсем спокойно, без привичната заплашителна окраска. Обърнах се. Той стоеше на вратата с огърлицата в ръце и я протегна към мен. Замръзнах на място, неспособна да откъсна поглед от тази красота.

— Искам да ви се извиня. И да ви обясня всичко, ако ми разрешите. Вземи я, Лавиния, тя ти принадлежи по право.

Продължих да стоя неподвижно и той хвърли колието с въздишка на леглото. Рубините заискриха в светлината на късното следобедно слънце. Примамен от сиянието им, Лео напусна своето ложе, за да си поиграе с тях. Рос.

Той го наблюдаваше развеселен.

— Той е буквално омагьосан. Точно както и аз тогава. Лавиния, мога ли да седна? Днешният ден бе доста напрегнат.

Кимнах с глава и той се строполи на стола до камината. Непохватно седнах срещу него на ръба на кушетката. Изглеждаше извънредно уморен.

— Ако ми разрешиш, ще ти разкажа една стара история. Искам най-сетне да оставя зад себе си тази глава от своя живот, защото така ще облекча душата си. Ти вече си се досетила за много неща; разбрах го още преди време по промененото ти държане. Знаех, че един ден ще се наложи да ти кажа всичко. Това, което не знаех обаче бе, че ще се влюбя в теб. — В очите му заиграха иронични пламъчета. — Любов. Изобщо не ми е и минавало през ум, че отново ще произнесе тази дума. Както каза дъщеря ми, за нас тази дума винаги е била прокълната.

— Кой е баща ми? — попитах нетърпеливо. Не ми отговори пряко.

— Разказах ти преди време, че като момче излязох в открито море — с амбицията на възрастен, но изпълнен с мечти за романтични приключения. — Той се изсмя горчиво. — Не бяха изминали и три дни, когато се приземих. На кораба цареше жестока дисциплина и на борда имаше само един човек, който изпитваше състрадание към напласеното момче. Наричаше се Андрю Стантън, шотландец и отцепник от презвитерианската църква. Бе възможно най-нетипичният първи офицер, който човек може да си представи. Станахме приятели още преди второто пристанище, в което акостирахме.

— Вие сте го оставили да умре. — Думите сами се изтръгнаха от пресъхналото ми гърло.

Рос ме погледна бегло.

— Значи си чула и за пожара. Изобщо не се учудвам — в този град се носят най-невероятни слухове относно произхода на колекцията Калхън. Но ти не им вярваш, нали? Или им вярваш? — произнесе той бавно. — Лавиния, кълна се в... в огърлицата, която за теб означава нещо повече от честта на рода Калхън. Кълна се, че нито пряко, нито косвено не съм отговорен за смъртта на баща ти.

Замълчах. След малка пауза той продължи:

— Андрю спечели това колие на карти в Генуа. Той не бе наясно с неговата историческа стойност, но се досещаше, че е много ценно и сияеше от щастие. Скоро се бе оженил, но след тежка разпра с жена си тръгнал на път. Неговата Мериън не го пускала, тъй като се е страхувала за живота му. Той обаче държеше да направи още един курс с кораба, за да спечели достатъчно пари и да осигури семейството си. Затова ме и разбираше отлично. Той знаеше много добре какво значи

да имаш семейство и да нямаш пари. Мечтаеше пред мен на глас как ще се завърне триумфално у дома и ще положи огърлицата в краката на жена си. По онова време украшението с рубина бе все още на колието. — При тези думи той посочи пръстена на ръката ми. — Андрю го сне и го изпрати у дома. Стори му се рисковано да праща цялата огърлица по пощата. А след това — намирахме се в другия край на света — избухна онзи пожар.

Той замълча за момент.

— Виждала ли си някога картини от Япония, Лавиния? Малки къщи със стени, по-тънки от хартия, наблъскани една до друга. И храмове с дебели, резбовани греди. Беше един от последните ни престои на сушата преди обратното плаване и ние двамата се отправихме да разгледаме града. Андрю не се интересуваше от обичайните моряшки забавления, по-голямо значение отдаваше на хората, непознатите градове и книгите. И така, този ден се разхождахме по малки, безлюдни улици и внезапно попаднахме сред оживена, празнична тълпа. Местните хора украсяваха светилищата си с цветя, хартиени знамена и със свещи — безчет свещи навсякъде около нас. Не знаехме нито дума японски, но Андрю умееше да печели приятели — бе извънредно общителен. Не си спомням точно как, но не след дълго се озовахме на някаква празнична трапеза. Празненството свърши късно и навън беше тъмно като в рог. Бяхме на голямо разстояние от пристанището и нямаше да го открием в мрака. Андрю предложи да изчакаме до разсъмване. Решихме да прекараме нощта в един будистки храм. Последното, за което си спомням, преди да заспя, бяха развените хартиени знамена, както и морето от запалени свещи.

Настъпи мълчание. Цялата сцена сякаш оживя пред очите и на двама ни.

— Досещаш се какво последва, нали? — продължи той след малко. — Пламъците, долепените една до друга къщи, огромно количество хартия... Събудихме се наред бушувания огнен ад. Андрю ме сграбчи за ръката и се помъчи да ме изведе. Но след няколко крачки нещо изскърца зловещо и резбованата греда над нас се стовари с трясък върху гърба му. Той изкрещя да бягам и да се спасявам, но аз не можех да го оставя в това състояние. Задържах гредата. Напрасно. Бе твърде тежка за мен. Заговорих отново, но той не издаде нито звук. В този миг забелязах до него огърлицата, озарена от пламъците. Не

можех да я оставя просто така — щеше да се разтопи. Грабнах я бързо и се затичах към изхода. Успях да си проправя път през пламналите, прациящи греди и най-сетне се озовах извън храма. По улиците нямаше жива душа. Всички бяха избягали и нямаше кой да ми покаже пътя.

Лео бе престанал вече с игрите си и спеше върху леглото, ограден от огърлицата.

— И до днес продължавам да се питам — произнесе бавно Рос, — дали действията ми са били правилни. Накрая стигнах до извода, че в тази ситуация друга възможност просто не е съществувала. Ако бях останал, щяхме да загинем и двамата. Не бях в състояние да отместя гредата, а и нямаше кой да ми помогне. Питам се дали Андрю е бил още жив, когато избягах. Не знам. Във всеки случай бе изпаднал в спасително безсъзнание.

— А... колието? — попитах едва — едва.

— Точно така, колието. Когато стигнах до пристанището, корабът вече бе отплавал. Самият аз имах доста изгаряния и добри хора от града се погрижиха за мен. Междувременно капитанът научил за инцидента и решил, че и двамата сме загинали в огъня. Постъпих на служба на първия кораб, който акостира в пристанището, но пред себе си той имаше още доста път и се прибрахме у дома чак след година. Известно време криех огърлицата, тъй като бях млад и можеха лесно да ми я откраднат. Но след една година усилен труд и най-лекомисленият младеж става мъж. Когато се почувствах достатъчно силен и зрял, я заложих при един сараф. От него научих и истинската й стойност. В онези години всеки, който не бе подвластен на алкохола, можеше да натрупа цяло състояние по пристанищата. Не след дълго бях вече богат човек и отплавах за дома, за да положа огърлицата в краката на майка си.

Останалото ми беше известно.

— Лавиния! — Рос произнесе името ми, потънал в размисли, а в гласа му прозвуча нотка, която не бях чувала до този момент. — Знаеш ли, че това е древно латинско име? Направи ми впечатление още когато го чух за пръв път. В началото не го свързвах със семейството на Андрю — моята собствена болка и жаждата ми за отмъщение бяха все още твърде силни. Но след години се ожених и когато заведох жена си в Бостън, се сетих и за съпругата на любимия си приятел. Направих

някои проучвания и наех детективи. Най-сетне я открих, но тя не искаше и да чуе за мен. Майка ти беше извънредно своенравна жена.

Кимнах утвърдително с глава — характеристиката бе точна.

— Все още не можеше да прости на Андрю, че се е отправил на онова пътуване. Бе твърдо убедена, че смъртта му се дължи единствено на неговия стремеж да забогатее на всяка цена. Не желаше нито да носи рубина, нито пък да приеме огърлицата. Отхвърли дори и парите, спечелени от него на последното му плаване. Следователно трябваше да ѝ помогна, без да разбере, че е помощ. Затова се обърнах към приятеля си Джъстис Робинсън. Той бе ерген и се нуждаеше от жена, която да му води домакинството. Освен това беше роден романтик и историята ми го заплени. Без много да му мисли, той ми предложи подкрепата си. Както аз, така и той не можеше да знае накъде ще избият нещата: Като мен се влюби в жената, на която искаше да помогне; вероятно този факт не ти е известен. Беше обаче възрастен човек и осъзна, че любовта му няма никакви изгледи за успех. Така че с благодарност прие ролята на чичо — осиновител.

— Мериън не бе глупава жена и след известно време стигна до истината. По това време обаче вие и двете вече сте били силно привързани към Джъстис Робинсън. Затова майка ти преглътнала гордостта си и продължила да води домакинството му. Тя ми постави и едно допълнително условие: Ти не биваше да научиш нищо. Опасяваше се, че ако узнаеш истината за боготворения от тебе „чичо Джъстис“, ще преживееш силно емоционално сътресение. Съобразихме се с желанието ѝ дори и след нейната смърт. Когато обаче ти стана пълнолетна, Джъстис ми писа, че според него е крайно време да научиш цялата истина. Предпочиташе да не я узнаеш от него: Това било мое задължение и предоставял всичко в моите ръце. Изглежда се е страхувал много, че ще те изгуби като племенница. После той почина, а аз... аз реших, че ще мога ти обясня всичко по-лесно, ако дойдеш тук. Да, но задачата ми от ден на ден ставаше все по трудна и по-трудна. Той се изправи, отиде до леглото, взе огърлицата и я пусна в скута ми.

— Тя ти принадлежи. Повярвай ми, наистина се радвам, че най-сетне я върнах на законния ѝ собственик. На мен тя донесе единствено страдания, а дъщеря ми не иска да я докосне.

Вдигнах глава и го изгледах твърдо.

— Аз съм като майка си. Не мога да я приема като компенсация за минала вина.

— А можеш ли да я приемеш при други условия? Все още не те моля да се омъжиш за мен. Случиха се твърде много неща. Не знам дори дали ми вярваш. Моля те само за едно: Дай време на мен и на себе си, за да започнем всичко отначало, без предварителни резерви. Ела с нас в Италия; ако не заради мен, то поне заради Дамарис.

Отидох до прозореца и опрях чело в хладните стъкла.

— Не знам... наистина се случиха толкова много неща. И изобщо не съм наясно на какво да вярвам. До днес дори не знаех коя съм...

— По-точно, не си знаела кой е баща ти — поправи ме Рос. — Коя си ти показва твоят характер, твоята порядъчност — все неща, които нямат нищо общо нито със семейството, нито пък с произхода.

— Спомням си, че веднъж и Дамарис ми каза същото. Дамарис... тя не ме допуска до себе си, няма доверие в мен.

— Доверието ѝ ще се възстанови, щом се пооправи.

— Тя смята, че съм я отровила!

— Един ден ще си промени мнението... всъщност тя и сега знае, че не си ти.

Погледнах го учудено.

— На какво се основава това ваше убеждение?

— Просто познавам дъщеря си — отвърна той спокойно. — И ако не си затваряш съзнателно очите, и ти ще стигнеш до същия извод. От все сърце се надявам да останеш при нас, защото тя се нуждае от теб. И то много.

— Но тя бяга от мен!

— Бяга от теб по същата причина, поради която си ѝ необходима — защото си силна и я познаваш. И защото си единственият човек, който може да я обича, независимо от всичко. Марина и аз направихме всичко възможно, но очевидно не сме в състояние да ѝ простим напълно. Тя е осъзнала този факт преди нас.

— Какво, за Бога, искате да кажете с тези думи?

— Изабела. Убеден съм, че отдавна си се досетила, Лавиния. Дамарис уби майка си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ

В първия момент буквално загубих дар слово. След като се посъвзех, промълвих с пресъхнала уста:

— Но нали е било нещастен случай? Рос само поклати глава.

— Това е обяснението, което дадохме на прислугата. Марина е присъствала и е видяла всичко. Двете, жена ми и тя, са били в зимната градина. Изабела се готвела да излезе на разходка, но Марина я задържала. Скарали се за нещо си, типично по сестрински. Марина и досега не може да си прости, че я е спряла. Защото в противен случай Дамарис нямало да срещне майка си, когато слязла в зимната градина.

Той спря за момент и една жила запулсира на слепоочието му. После продължи с овладян глас:

— Дамарис отново била обзета от истеричен пристъп. Знаеш как се държи в такива случаи, нали: Гласът ѝ изтънява и започва да диша на пресекулки. Бях ѝ подарил едно котенце, но то умря. Беше си наумила, че Изабела е виновна за смъртта му. Защото Изабела мразеше котки. Разменили си реплики, но жена ми си мислила вече за своята среща и изобщо не я изслушала. Марина ми каза, че Дамарис ѝ препречила пътя и не я пускала да тръгне. Изабела била облечена в бяло, любимия ѝ цвят — в него приличаше много на Ла Бианка — а ръцете на Дамарис били изцапани. Жена ми понечила да я отмести. В този миг Марина не могла да отгатне намерението на Дамарис, а още по-малко пък да го предотврати — дъщеря ми грабнала от масата чашата с киселината, с която Марина почиствала накитите, и я лиснала право в лицето на майка си.

Ужасена, похлупих лице в ръцете си.

— Марина запазила самообладание — продължи Рос. — И изляла чашата с чай, която държала в ръцете си, върху обгарянията на сестра си. Това обаче не помогнало и Изабела умряла начаса; поне не се е мъчила много.

— А... Дамарис?

— Избягала веднага — отвърна Рос. — В първия момент никой от нас не се сети за нея. Намерихме я по-късно в стаята на майка ѝ, паднала в безсъзнание под гоблена с двете сестри. Опитаха се да го среже с нож. В продължение на няколко седмици бе в тежка нервна криза. Когато дойде отново на себе си, не помнеше нищо. Решихме, че ще е най-добре, ако я оставим в неведение за случилото се и разпространихме версията за нещастния случай. В Италия тя се чувстваше добре; в противен случай не бих я върнал обратно тук. Но стана точно това, от което Марина се боеше през цялото време: Постепенно спомените са изплували от подсъзнанието ѝ и са я принудили да се самонакаже по този причудлив начин, един вид като изкупление за извършеното.

Това е невъзможно, изкрещя някакъв глас в мен.

— А... обвиненията ѝ? Нейните подозрения?

— Вероятно си вярва сама. Може би до голяма степен е потиснала вече спомена за действията си.

— Всичко това звучи толкова... невероятно. — Замаяна от чутото, аз отново се обърнах към прозореца. — Значи през цялото време... всичко, което... — Мислите ми се върнаха назад. Двойствената роля, която е играла, битките ѝ на светската сцена, стремежът ѝ да се държи твърдо, когато я обземеше душевен смут... Сега не се учудвам, че рухна така. — За момент замълчах изплашена. — А Уорън... Рос, нали не искаш да кажеш, че...

— Не знам нищо — отвърна той категорично, — във всеки случай всички ние изпитваме огромно облекчение от факта, че властите приемат случилото се за самоубийство. Лавиния, ти трепериш цялата. Ела по-близо до огъня.

Послушах го безпрекословно. Той ме заведе до камината и ме настани на кушетката. После повдигна краката ми и ги зави с топло одеяло.

— Спокойно. Не се измъчвай. — Той взе ръцете ми в своите и от неговото докосване пулсът ми неочаквано се нормализира. — Трябва да се стоплиш. Искаш ли да ти донеса коняк?

— Не, в никакъв случай коняк. — Двамата едновременно си припомнихме едно и също събитие и сведохме погледи. Усетих, че поруменявам. Рос притисна ръката ми по-силно.

— В онази нощ казах много неща, които всъщност не биваше да казвам. Но не съжалявам. И знаеш ли защо? Защото още тогава разбирах, че съм прав. Ти почувства същото и затова, моля те, недей да извърташ.

В този момент можех да се престоря, че не разбирам за какво говори. Можех също да изиграя ролята на закачлива кокетка. Само че така наречените правила на общуване ми бяха опротивели и аз се загледах някъде встрани. Той ме взе в обятията си сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Не знам колко време сме стояли така прегърнати, но внезапно ме обзе същото усещане, което изпитах някога в неизползваната спалня. Някой ни наблюдаваше. Изправих се и затаих дъх. Той също се отдръпна. Не виждах нищо, не чувствах нищо, освен нечие невидимо, но осезаемо присъствие от другата страна на полуотворената врата.

Рос ме изгледа внимателно.

— Изплашена ли си?

— Не. Само съм объркана, замаяна и много, много изморена.

— В такъв случай ще те оставя сама. — Той стана от мястото си. — Лавиния. Така се е казвала втората жена на Еней, метежния пътешественик. Едва при нея, в Италия, той намерил своята истинска родина. Какво странно съвпадение! Сега няма да настоявам да се омъжиш за мен. Можем и да изчакаме известно време. Но трябва да дойдеш с нас в Италия, Лавиния.

— Ако мога да бъда полезна с нещо...

Рос вдигна рамене.

— Това никой не може да знае? За себе си ще кажа само, че ако дойдеш, ще ми доставиш огромно удоволствие. — Пое ръцете ми, погледът му се спря за малко върху тях, целуна ги и бързо напусна стаята.

След известно време Меги се появи и ми съобщи, че мистър Калхън е наредил да ми сервира вечерята в стаята.

— Защото сте изморена, мис. Той ще отиде в клуба, а маркизата не иска да остави Дамарис сама.

Рос бе доловил желанието ми да остана насаме със себе си; може би дори и той изпитваше същото. Приех охотно предложението и я помолих да ми донесе и закуската на следващата сутрин. Всъщност почувствах нещо като срам, че карам възрастната жена да ходи нагоре

— надолу из къщата, натоварена с подноси, но от друга страна, бях убедена, че тя ще приеме с благодарност абсолютно всичко, което може да я отвлече от лошите мисли. Аз самата обаче не бях настроена да слушам бърборенето ѝ и затова я отпратих колкото се може по-бързо.

Денят бе сив и мрачен, създаден сякаш единствено за скръб и меланхолия. Следобед имахме тъжното задължение да почетем погребението на Уорън Слоун, организирано от Рос. Трябваше да преодолее себе си, но в крайна сметка бях доволна, че присъствам; защото, като изключим няколкото неособено развълнувани колеги от музея, ние бяхме единствените скърбящи. Помислих си какво ли отвращение би изпитал Уорън, ако присъстваше на тази церемония. Та той обичаше единствено ведрото настроение и веселието. Макар че в последните дни от живота си бе всичко друго, освен весел. Можех да разбера състоянието му, след като...

Уорън. Не можех да повярвам, че е мъртъв. За момент дори си помислих, че ще влезе небрежно в църквата и ще изгледа подигравателно свещеника, който тъкмо произнасяше надгробната си реч със сдържана тържественост. Внезапно в ума ми изплува отново балната нощ, Уорън и Дамарис се носят по паркета, а тя го гледа със светнали от щастие очи. Но той бе вече мъртъв, а Дамарис — покрусена; същата Дамарис, която по един или друг начин беше отговорна за...

Не биваше да мисля повече за това. По-добре да разгледам цветята. Уорън обичаше цветята — букетите и венците от зимната градина щяха да го очароват. Въпреки неприязънта си към покойния, Рос бе хвърлил много усилия, за да му окаже последна почит по възможно най-тържествения начин. Насреща ми искряха туберози, зюмбюли, сребролистни герании, теменужки — точно тези цветя, с които украси залата за бала на Дамарис.

Цветна украса... това ми напомняше нещо, но какво ли?

След погребението се завърнахме на Марлбру Стрийт. Марина незабавно се завтече при Дамарис, а двамата с Рос отидохме в библиотеката и пихме мълчаливо чай. Вечеряхме под зорките погледи на вездесъщата прислуга и веднага след това се оттеглих в стаята си. Лампите горяха слабо, но ги оставих така и седнах пред камината. Потънала в мисли, останах така няколко часа.

Най-сетне реших да си легна, загасих лампите и още веднъж погледнах надолу към Марлбру Стрийт, която блестеше на лунната светлина. Отворих прозорците и студеното течение бързо разнесе уханието на цветята, които някой, вероятно Меги, бе оставил на масата. Какъв лукс, помислих си, да разполагаш през цялата година със свежи цветя от оранжерията! За богат човек като Рос не представляваше никаква трудност да изпрати на погребението толкова много красиви цветя, без тях атмосферата щеше да бъде още побезутешна и потискаща. Бях убедена, че щом настъпеше зима, винаги щях да си спомням за влажния оранжерияен въздух и уханието на туберозите.

Туберози... в паметта ми изплува един спомен, който занимаваше ума ми още на погребението. Легнах в леглото, придърпах завивките до брадичката си и се съсредоточих в мислите си.

На бала на Дамарис също имаше туберози, макар че не бяха предвидени. Когато ги видя, зави й се свят. Марина каза тогава, че Дамарис не понася туберози. Каква ли бе причината? Може би смъртта на Изабела бе настъпила сред туберозите? Не знам. Марина се ядоса, че Уорън е вмъкнал без позволение тези цветя, но той само се усмихна, твърдейки, че не са много и ги е сложил, за да подчертае символиката на останалите цветя. Двамата влязоха в словесен дуел. Уорън бе променил и други неща в цветната украса. Опитах се да се съсредоточа. Искях да си припомня съвсем точно предварителните скици, които Дамарис ми показва тогава със сияещо лице, за да ги сравня с украсата по време на самия бал, която Марина одобри със скърцане на зъби. Сребролистни герании като на погребението. Бели ружи, божури и черешови цветове — още тогава не ми бе съвсем ясно откъде Уорън е успял да намери всички тези цветя.

А сред невинната белота искреше злато като полирания метал на огърлицата. Лалета, невен и рози цъфтяха до лилии, изобилие от лилии. И туберозите с техния упоителен аромат, който неизбежно те кара да си спомниш потискащия оранжерияен въздух.

Дамарис ми бе казала, че цветната украса на бала има по-дълбоко значение и че Уорън иска да използва древния език на цветята, намерил място върху средновековните гоблени. Разбира се, тази идея заплени Дамарис.

А после тя се разболя и отблъсна цветята на Уорън. Сетих се за забележката на Меги: „Внушила си е, че цветята ѝ носят нещастие.“

Дамарис спомена веднъж нещо за някаква книга в библиотеката, в която е обяснен езикът на цветята. Не знам какво ме подтикна да скоча от леглото, но разтреперана, запалих свещ от камината и разтворих безшумно вратата на стаята. В цялата къща цареше тъмнина, тъй като всички до един вече спяха. Можех само за секунди да изтичам до библиотеката и да прегледам лавиците — Рос винаги държеше книгите си в ред.

Посегнах към перилата, но се спънах, не успях да се хвана и се строполих надолу в тъмнината. Свещта се изплъзна от ръката ми и полетя с широка дъга в мрака.

Сигурно съм изкрещяла, но не си спомням нищо, защото съм изгубила съзнание за известно време. Само след минути ярка светлина обля стълбището и Рос дотича при мен, следван от Марина в развяна нощница. Прислужниците се струпаха сънени на горния етаж, а най-накрая със сумтене се появи и Меги.

— Нищо ми няма. — Понечих да се изправа, но почувствах остра болка. Рос ме задържа.

— Не мърдай. Първо трябва да разберем дали не си си счупила нещо. Всъщност какво се случи?

— Не знам. Сигурно съм се спънала в нещо.

— Тази котка... — започна Марина и тялото ѝ потръпна. — Учудвам се как досега не е причинила някое нещастие. Противни, гъвкави създания, които постоянно ти се пречкат из краката. — И наистина — в този момент Лео се промуши между краката на събралите си, за да предяви претенциите си над моята личност — той ме помилва с опашка, което иначе не бе в неговия стил.

Меги размаха бойко ръце и изпръхтя презрително:

— Котката никога няма да ѝ стори зло. Тя много обича мис Вино. Този дом е обитаван от дух и ако не бяхте учили, че духове няма, вие също щяхте де повярвате в съществуването им. Защото днес не можете да обвините малката ми господарка, тъй като бях при нея и тя спи дълбоко.

— Престани с тези дрънканици — сръза я Марина. — По-добре да беше останала при Дамарис — ако се събуди, при нея трябва да има някой. Ще ида да видя как е.

Това бе първата нощ, в която при Дамарис нямаше медицинска сестра.

— Не биваше да я освобождаваме — обади се Рос сърдито, — днес щеше да ни свърши добра работа. Лавиния, нали няма да възразиш? — При тези думи той опипа тялото ми. — Няма нищо счупено, само натъртвания. Меги, помогни ми, моля те!

Те настояха да ме занесат до стаята. Лео скочи пъргаво при мен на леглото, а Рос помоли Меги да донесе коняк и седна срещу ми. Остана там докато заспах.

На следващата сутрин се събудих с ужасни болки в ръцете и краката — явно, последствията от падането бяха тежки, отколкото очаквах. Бях толкова замаяна, че изобщо не си спомнях какво се е случило. Лежах неподвижна сред възглавниците до момента, в който Меги донесе подноса със закуската, загрижена и словоохотлива както винаги. Лео хвърляше скришни погледи към гърнето със сметаната и най-охотно позволи на Меги да го почеше зад ушите.

— Как само говореше за бедното животно — заоплакваш се тя. — Та той няма нарочно да ви счупи врата, нали! Сигурно няма нищо общо с падането ви, казах го и на онези там долу.

— Какво искаш да кажеш с това, Меги?

При тези думи тя веднага се отдръпна и се скри зад бронята си.

— Не е моя работа да съдя за тези неща. Някои хора знаят какво става в този дом, а другите не искат да си го признаят. Господарят каза да останете в леглото, докато дойде докторът за мис Дамарис; после щял да прегледа и вас.

— Меги, как се чувства Дамарис?

— По-добре е, мис. — Гласът ѝ отново се съживи. — Тази ужасна нервна треска най-сетне свърши. Вчера през вратата ги чух да си приказват съвсем нормално с маркизата. Ако питате мен, мисля, че лекарството само влоши състоянието ѝ; сега обаче това няма вече значение. Докторът рече, че от днес престава да го пие. Разбира се, маркизата не е съгласна, но като ида в стаята за подноса, шишето ще падне съвсем случайно и лекарството ще изтече.

— Меги, какви ги приказваш!

Тя ме изгледа особено.

— Мис Вини, Господ — Бог не ги обича тези работи — да се упойва човек с разни дроги.

Лежах отпусната в леглото и очаквах с нетърпение лекаря, за да ми съобщи новини за Дамарис. Доктор Мартинсън дойде следобед и установи само някои натъртвания — точно както очаквах.

— Днес останете на легло и се пазете през следващите няколко дни — препоръча ми той. — Вие сте много здрава физически, мис Стантън. А освен това трябва да благодарите на своя ангел — хранител, че сте се ударили в перилата, преди да се сгромолясате долу, в залата. Там подът е от мрамор и щеше да бъде цяло чудо, ако не си счупехте врата.

Същото каза и Меги малко преди това. Потръпнах от ужас. Лекарят си отиде, а аз вперих поглед в набраната коприна на балдахина и се замислих. Помъчих се да възстановя инцидента.

Защо изобщо излязох в коридора по това необичайно време? Спомените ми бяха доста размътени от полученото сътресение. Бях тръгнала надолу, за да взема нещо, може би книга. Да, исках да взема една книга, защото трябваше да узная повече за цветята. Отчаяно се опитах да си припомня всички подробности. Да, станах от леглото. Беше тъмно, тъмно и студено. Точно така, бързах и не си сложих нито халата, нито пантофите. Спомних си добре килима и паркета на коридора под краката си. Също и аромата на туберози, струящ от отворения прозорец, както и слабата миризма на лой от свещта. Когато се сгромолясах надолу, тя описа кръг в тъмнината, но не повреди мраморния под. А когато посегнах към перилата, долових и миризмата на восъка, с който го полираха. После ръцете ми увиснаха в празното и... да, имаше още нещо. Нещо, на което не обърнах внимание в първия момент, а после направо забравих в суматоката. Нечие невидимо, но отчетливо присъствие.

Да, в тъмнината зад мен имаше някого. Може би Лео? Марина обвини него за инцидента. Не, внезапно се досетих — не можеше да бъде Лео.

Няколко пъти съм се спъвала в Лео, случвало се е и да го настъпя. Спомних си усещането, когато неговата копринена козина се отъркваше в кокалчетата на крака ми. Още по-добре обаче познавах реакциите му: Независимо от любовта му към мен, в такива случаи той засъскваше насреща ми гневно и заплашително. Тази вечер обаче съскане нямаше. Защото изобщо не е бил там. Някой друг се е

спотайвал зад гърба ми. Не, не си внушавах: в тъмното нечия ръка ме блъсна в гърба. Надолу. Върху мраморния под.

„Сигурно няма нищо общо с падането ви... Та той няма нарочно да ви счупи врата...“ Меги не натърти ли специално думичката „той“? Не загатна ли по този начин, че някой друг би се опитал да ме убие? Познавах вече прикритите предупреждения на Меги.

„Защото днес не можете да обвините малката ми господарка“, каза тя още.

Дамарис!

Дамарис, която според общото мнение бе убила майка си. Дамарис, която и Рос, и аз тихомълком обвинявахме за смъртта на Уорън. Същата тази Дамарис, която не бе отговорна за постъпките си. Да, но нали Меги подчерта, че приятелката ми предния ден се е чувствала „съвсем нормално“.

Нещо не бе наред. Правех някаква ужасна грешка, но не бях в състояние да я открия. Със сигурност знаех две неща и се хванах за тях като удавник за сламка: Дамарис никога не би посегнала на мен, ако е в нормално състояние на духа. Още по-малко пък би се опитала да отрови Лео — в онази ужасна нощ тя ме уверяваше шепнешком, че е невинна и че се страхува да не я обвинят.

Бях напълно убедена, че не се е опитвала да убие Леонардо. Майка си, себе си и, а може би и Уорън — да. Но Лео и мен — в никакъв случай.

Дръпнах енергично звънеца до леглото си и когато Сара се появи, я помолих да повика Меги.

Не след дълго старата прислужница дойде в стаята.

— Меги — започнах аз, — ще направиш ли нещо за мен? Иди, моля те, в библиотеката и вземи оттам една книга. Тя сигурно е доста стара и не знам точно как се казва, но в нея са описани значенията на различните цветя. Вероятно се намира на лавиците вляво от камината, до прозореца, не е изключено някой да я е преместил или дори скрил. И още нещо — не казвай никому, че я търсиш.

При тези думи погледите ни се срещнаха и се разбрахме отлично.

— Меги... какво стана с лекарството на мис Дамарис? — Ами, шишето да вземе да се счупи, мис. Докторът ни посъветва да го спрем

и няма да донесе друго. Така че малката ми няма вече да го пие, нищо че на маркизата ѝ се ще.

Вечерта Меги ми донесе поднос с храна и извади тънко томче от джоба на престилката си.

— Ето я, мис. Беше скрита зад останалите книги, обаче я намерих много бързо.

— Не те видя никой, нали?

Негодуванието, изписано в погледа ѝ, бе толкова силно, че не посмях да я попитам още веднъж. Запрелистих книгата с разтреперани пръсти. Не открих веднага каквото търсех, тъй като по азбучен ред бяха подредени не цветята, а само техните значения. Често се срещаха и остарели, забравени наименования и се налагаше да прибягвам до помощта на речник. Започнах да съставям списък и колкото по-дълъг ставаше той, толкова повече нарастваше и вълнението ми.

бели теменужки — невинност

бръшлян — приятелство

папрат — искреност

бял люляк — душевна чистота

зюмбюли — постоянство

Все добродетели, подходящи за млада, невинна девойка. Когато обаче стигнах до следващата група от цветя, ме обля гореща вълна:

сребролистни герании — спомен

роза с две пъпки — спотаена тайна

бели ружии — женска амбиция

Нима това бе ръкавицата на раздора, която Марина пое на бала?

Бял черешов цвят — измама. Предчувствието не беше ме излъгало — цветята наистина представляваха ключът към загадката. *Бели божури — позор.* А цветът на златото, който Уорън бе замислил като комплимент за Марина? *Жълти акации — тайна любов.* *Жълти*

лалета — несподелена любов. Невен — ревност. Жълти лилии — двуличиe.

Марина. Злата сестра от легендата. Внезапно в паметта ми изплуваха отломъци от различни разговори. „Последното прозвуча като заплаха“, казах тогава на Уорън. А той отвърна през смях: „Известни са ми дори някои неща, които красивата ни домакиня би предпочела да забрави... Само недейте любопитства, моля... Не позволявайте да ви въвличат.“

Цветята бяха замислени като заплаха... но в какъв смисъл? Може би Марина вече е знаела за кражбите и тъкмо онзи следобед му е поставила ултиматум. Или Уорън е искал да намекне, че може да обърне, така да се каже, и обратния край?

Туберози — опасна игра.

Да, неговата игра наистина се оказа опасна. Сепнах се, изплашена от собствените си мисли. Но връщане назад вече не можеше да има! Ако неясните ми подозрения се оправдаеха, значи не е имало нито самоубийство, нито пък опит за самоубийство. Имало е само една смъртоносна игра, завършила със смърт в зимната градина, която не е била нещастен случай. Уорън е знаел това и е трябвало да умре. Дамарис също го знаеше и за малко да умре. Бях длъжна да говоря с Дамарис. Можех да я накарам да разговаря с мен: имах власт над нея. Нали тъкмо по тази причина не ме пускаше при себе си?

Изчаках да мине полунощ. В къщата бе толкова тихо, че муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Измъкнах се тихо от леглото, взех една дълга игла за шапка и я извих на кука. Все пак през всичките тези години, прекарани при Джъстис Робинсън, научих редица неща, които така и не се преподаваха в пансиона на мис Милбрук. Приближих се до вратата, водеща към съблекалнята на Дамарис и се заех с ключалката. Не след дълго тя се отвори.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Свещта върху мраморната маса в стаята на Дамарис разпръскваше бледа, мътна светлина. Пристъпих навътре и ме лъхна тежък, сладникав аромат — миришеше на всякакви есенции и нито следа от свеж въздух. И едва доловим дъх на канела. Бях забравила, че Дамарис слага пръчици канела между хартията за писма. В мен отново се надигна онова желание да я предпазвам и закрилям, което изпитвах към малкото, наплашено момиченце в интерната. Внезапно почувствах нещо като срам заради действията си в момента. Огледах се на всички страни, защото отново имах усещането, че ме наблюдават.

Заобиколена от копринени възглавници, Дамарис седеше изправена в разкошното си легло и ме наблюдаваше със своите тъмни, меланхолични очи. Погледнахме се безмълвно една друга. Най-накрая тя наруши мълчанието със спокоен, уравновесен глас, в който не се долавяше и следа от истерия.

— Очаквах те. Знаех, че ще дойдеш.

— Как разбра?

— Меги е моя приятелка — отвърна Дамарис многозначително. — Тя няма тайни от мен. Беше права и за лекарството, нали? И на мен ми мина през ума, че нещо не е наред с това лекарство — когато го вземех, разсъдъкът ми сякаш се размътваше, вместо да се прояснява. — При тези думи тя се разсмя тихо, но бързо възвърна сериозното си изражение. — Вече всичко ти е известно, нали? Винаги съм искала да знаеш истината, но така и не посмях да ти кажа всичко.

Кимнах.

— Сега обаче трябва да ми разкажеш и останалото.

— Не мога.

— Трябва! Твърде... твърде много хора умряха. Моля те, кажи ми всичко! Не бива да се страхуваш от нищо.

Дамарис поклати глава като някое опърничаво дете.

— Вече няма никакъв смисъл. След като и Уорън...

— Нима искаш и аз да умра? Знаеш ли, че бях на косъм от смъртта — не ти ли разказаха? — Очите ѝ се разшириха от ужас. Реших да се възползвам от предимството си. — Или например Лео. Ти го обичаш, нали? Защо тогава каза, че не си виновна?

— Защото той пи от моето мляко — отвърна тя с глух глас. — Чашата стоеше на нощната масичка. Пресегнах се към нея, но Лео ме изпревари. Той скочи отгоре и изпи цялото мляко. Явно беше много доволен, че ме е надхитрил.

— Никога не би отровила Лео нарочно, нали?

Дамарис поклати глава.

— Според леля Марина аз съм знаела, че в млякото има отрова, но точно в този момент съм я забравила. — Гласът ѝ премина в шепот. — Забравям толкова много неща.

— Нали затова съм в този дом — за да ти помогна да си спомниш. Не ме ли покани всъщност с тази цел тук. Защото си знаела, че аз мога да ти помогна, нали? Защото си изпитвала огромната необходимост да разбереш всичко докрай.

Дамарис, погледни ме в очите. Разкажи ми за майка си.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Бе чудно хубава... като слънцето на небето...

— Тя добър човек ли беше?

— Околните я смятаха за добра. — Дамарис зашепна думите на своето стихотворение:

..._ едната горделива, силна... а другата — чист, непорочен цвят... косата ѝ красели лилии._ — Златни лилии. А това означаваше двуличиe. Но нали доскоро самата аз не познавах скрития смисъл на цветята.

— Ти обичаше майка си, нали? — Тя кимна утвърдително. — А леля си Марина обичаше ли?

— Да, но мама... когато тя бе тук, всички около нея избледняваха.

— А после те изпратиха в интерната и ти се чувстваше нещастна, но не искаше да плачеш, защото си Калхън, а една Калхън никога не плаче, нали?

— Много държах татко да се гордее с мен така, както с нея — промълви Дамарис. — Веднъж надникнах над перилата и ги видях

дватамата — точно се канеха да излизат някъде... тя бе неописуемо красива... а той, как я гледаше само той...

— А след това отиде в пансиона и през зимата се върна за малко у дома. Какво се случи тогава, Дамарис?

Тя се задъха, но аз продължих неумолимо:

— Времето е било студено, нали? Имало е много сняг, както и сега. Но в зимната градина било топло, влажно и ухаело на цветя. Работната маса била вече подготвена и Марина тъкмо се канела да почисти някои експонати от колекцията. Те били разхвърляни на масата, нали? — Дамарис кимна. — Украшения за огърлици, брошки, медальони от бронз и злато...

— Също и диаманти — прекъсна ме Дамарис със замечтан глас. — Искряха като малки, замръзнали кристали... и рубини. Рубини като едри капки кръв. — При тези думи тя се разтрепери цялата. Взех малките ѝ, тънки ръце в своите и ги притиснах здраво.

— Имало е и туберози... стотици туберози... виждаш ли ги все още пред себе си? Дамарис! Виж ги, спомни си! Майка ти е заедно с леля ти и е облечена цялата в бяло. — Отчаяно се опитвах да открия други понятия и образи, с които да опресня спомена. — В този момент ти се втурваш в зимната градина. Ядосана си. Какво те е ядосало толкова, Дамарис?

— Котенцето ми умря. — В този момент зъбите ѝ затракаха неудържимо. — Малко, сладко котенце, подари ми го татко. Мама мразеше котките. Казваше, че ако Миньон още веднъж скочи на леглото ѝ... Нейната камериерка тъкмо ѝ приготвила новия костюм — от бяла вълна, с гарнитура от кожа. По него открила котешки косми. Тя... мама хванала Миньон и... я запокитила право в камината... — Дамарис дръпна рязко ръцете си и ги притисна към слепоочията си.

— Счупил ѝ се гръбнакът. Меги ми каза всичко... И после ти си изтичала долу при майка си. — Хванах отново ръцете ѝ и я притеглих към себе си. — Не бягай от спомена! Съсредоточи се и ми разкажи всичко — знаеш много добре, че само така ще се освободиш от страданията си. И така, кое бе първото нещо, което видя в зимната градина?

— Стефанотис. Стефанотис и бръшлян, висящ от покрива като дебела завеса. — Дамарис се приведе напред и се загледа неподвижно някъде над раменете ми. Мама... мама бе застанала до масата,

облечена бе в новия си бял костюм с кожена гарнитура. Косата ѝ беше закичена с орхидеи... и държеше огърлицата.

— Продължавай! Ти какво направи тогава? Била си задъхана, може би си почувствала внезапна слабост и си се опряла на сандъчетата с цветята или на масата... — Не бе изключено да е станало точно по този начин и киселината да е пръснала в лицето на Изабела.

— Спънах се в нещо... имаше нещо на пода... да, пътна чанта. — Очите ѝ се разтвориха широко тя задиша тежко и неравномерно. — Значи това е било... знаела съм го през цялото време...

— Какво си знаела?

— Нищо. Не е толкова важно.

— А после какво се случи?

Лицето ѝ стана пепеляво, разбирах също, че в момента изпитва болки в гърдите, но не биваше да отстъпвам нито за миг. Освен това бях твърдо убедена, че тя е достигнала вече онази точка, след която няма връщане назад — нужно ѝ бе да разказва, да разказва, да избълва целия този кошмар, който изпълваше душата ѝ сякаш от цяла вечност.

— Започнах да крещя, че знам всичко — за котенцето. А мама... тя се разсмя. Смехът ѝ бе като звън на камбанки. Този ден тя изглеждаше щастлива, възбудена... и каза, че Меги е глупава лъжкиня и да не вярвам на думите ѝ. Тръгнах към нея, но тя се отдръпна встрани. В този миг я мразех. Ако не беше се разсмяла... Каза още, че е било нещастен случай и че не е убила котенцето. То обаче бе мъртво, а тя се смееше весело... изобщо не ѝ беше мъчно за него... — Дамарис се задъхваше и заби нокти в ръката ми. — Отново ме връхлетя болката, но не позволих да ме надвие. Протегнах ръка, към масата, и... грабнах някаква чаша. Лиснах я право в лицето ѝ...

— Знаеше ли какво има в чашата?

— Не! — Шепотът ѝ прозвуча като писък. — Исках само да изтрия смеха от лицето ѝ. Успях да го сторя... и оттогава тя престана да се смее завинаги.

Отново се приведе напред, захлупи лице в полата ми и се загърчи от болка. Прегърнах я здраво и я залюлях като малко дете. Постепенно тя се успокои и престана да трепери. Предчувствието ми не ме излъга: Дамарис успя да обезвреди фуриите, като ги призова и ги погледна

право в лицето. Сега тя можеше вече да заспи спокойно. А фуриите се нахвърлиха върху мен.

Уверих се, че е заспала дълбоко и вече не я измъчват кошмари. Запалих малка свещ на нощната масичка и се отправих към стаята си, сподирена от фуриите. Не запалих светлина, я отидох до прозореца и се загледах в нощната улица.

Загадката около смъртта на Изабела вече не съществуваше. Сега разбирах вече защо угризенията на съвестта толкова измъчват Дамарис. Макар и неволно, тя бе причинила смъртта на майка си и не можеше да я върне обратно сред живите. А Уорън...

Не, нещата все още не бяха съвсем ясни. Смъртта на Уорън. Моето падане. И двамата не биваше да научаваме нещо — какво?

Цветята. Цветята и огърлицата бяха главните действащи лица в драмата, най-важните фигури в орнаментите на гоблена. Аз за малко щях да умра, когато понечих да разкрия тайната на цветята. Самата Изабела е намерила смъртта си сред цветята. Старите гоблени разбулваха тайния им смисъл. Гобленът, срязан от Дамарис, същият гоблен, който успях да намеря.

Така и не го доразгледах докрай, та нали открих една тайна и реших, че други няма. Гобленът бе в куфара ми, скрит под летните рокли. Внезапно изпитах остра потребност да го извадя и отново да го видя. Същевременно обаче ме обзе силен страх. Опасявах се, че Дамарис може да влезе неочаквано в стаята и да види какво правя. Коленичих тихо до куфара в тъмнината, измъкнах ключа с разтреперани пръсти, вкарах го в ключалката, завъртях го и повдигнах капака със скърцане. Ръцете ми се заровиха дълбоко сред ефирната коприна, коравите дантели и везаните муселинови платове. Най-накрая напипах и гоблена, но си набодох пръстите на иглата, останала в него, когато го захвърлих припряно в куфара.

Извадих дебелия, тъмен вързоп, невзрачен като купчинка стари парцали; в този му вид никой не би и отгатнал каква красота и колко тайни са стаени в него. Притиснах гоблена към себе си и го пъхнах под широките гънки на халата. На бос крак отидох тихо и без свещ до вратата, отворих я внимателно и излязох в коридора. С изострени сетива и стъпка по стъпка се запромъквах безкрайно тихо до стълбището и оттам към горния етаж. Там нямаше спални помещения и затова можах спокойно да вляза в шивалнята, да заключа вратата зад

гърба си, да разгъна гоблена под светлината на свещта, която взех със себе си, и да разкрия с очите на Аргус тайните му. Този път не ме проследи никой. По пътя към шивалнята бях напрегнала всичките си сетива докрай, когато стигнах до малкото си убежище на втория етаж, се почувствах дори леко замаяна. Загледах се втренчено в гоблена багрите му искряха насреща ми като човешки очи и скъпоценни накити. Не бях още наясно с какво да започна и в първия момент затърсих единствено цветята. Само че те бяха навсякъде... всички онези цветя, с които бе украсена залата в балната нощ и още много други.

По време на бала изпитвах усещането, че всички ние — аз, Марина, Дамарис, Рос и Уорън — не сме нищо друго, освен фигури от гоблен, пробиващи си път през тъмните орнаменти на старинна павана. Дали нещата нямахме да протекат по друг начин, ако се бях опитала по-рано да разгадая съдържанието, скрито в гоблена?

Внезапно затаих дъх. Та аз през цялото време правех едно и също нещо — разглеждах единствено отделните цветя и разбира се, не бях в състояние да обхвана целостта. Точно както в старата поговорка: От многото дървета не вижда гората. Обзе ме силно възмущение и се съсредоточил върху отделните групи от фигури. Ето ги — две дами, прислуга, кавалери, художници. Като в книжка с картини пред зора ми премина цялата „Павана за две сестри“:

ПАВАНА ЗА ДВЕ СЕСТРИ

*Живели нявга две сестри красиви,
едната горделива, силна,
а другата — чист, непорочен цвят,
косите ѝ красели лилии.*

*Ръка в ръка те сплели в танц,
що свързва любовта със смъртта.*

*С девича обич едната се дари
на чужденец, изискан кавалер.
Но другата със жалка страст*

открадна алчно му сърцето.

*Тъй една сестра ограби любовта,
що нявга чужда беше,
а другата, от мъка вкаменена,
отдаде се безспир на плач и скръб.*

*Но появи се мъж, в изкуствата тъй сръчен,
и в миг плени му тя душата.
Тъй вярната любов отблъсна той
и вслуша се в лъжата, що себе си
любов зове и минала любов уби...
Дойде смъртта и всичко покоси.*

*Сестричке моя, силна беше обичта ти!
А мен убива неизпитана любов.
Съдбата, коя ли тя от нас пожали?
То, времето безбрежно, ще реши.*

И наистина, тук бяха събрани всички... сърцето ми се разтуптя, до слуха ми отново достигна пророческият глас на Дамарис. Стигнах до сватбената сцена, в която разпознах пръстена на мама, закрепен за колието. Внезапно всичко около мен се завъртя и замалко да загубя съзнание. Защо, о Боже, защо предния път не продължих да разглеждам гоблена, вместо да го заравям в куфара, обзета от болка и панически страх? Ако тогава бях проявила повече търпение и издържливост, може би щях да предотвратя някои от трагичните случаи... и маските щяха да паднат по-рано.

Две сестри — външно еднакво красиви, но по душа различни. Изабела и Марина, художник и чужденец. Невинна девойка, влюбена в хубавия странник. Но идва коварната сестра и ѝ го отнема. После пък художникът съблазнява нея. На гоблена бяха изобразени всички — красивата невеста, гордо носеща колието, а до нея сестра ѝ. И двете имаха лилии в косите си, но белите лилии, символът на непорочността, бяха втъкнати в косите на невинната сестра. Невестата обаче, украсена цялата в злато и рубини, носеше в плитките си измамното жълто.

Подлата, лукава сестра, втората поред любов, прикрила истинския си нрав зад ангелска усмивка. Изабела! Не Марина!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

*Живели нявга две сестри красиви,
едната горделива, силна,
а другата — чист, непорочен цвят...*

Все повече се приближавах до разрешаването на загадката.

С девича обич едната се дари на чужденец, изискан кавалер...

Марина, по-младата, неомъжената. Рос, не измамникът — художник, а някогашният самотен младеж... изоставеният, отчаян млад мъж, намерил убежище зад застиналата си маска, мъжът, към когото се стремеше душата ми и към когото Марина някога не е била безразлична. Рос не беше неверният съблазнител, както се опасявах, а самотният, измамен чужденец.

Аз, човекът, който винаги е придавал огромно значение на истинските стойности и никога не е понасял лицемерието, аз, както и целият останал свят, позволих да ме заблудят. С Дамарис обаче нещата не стояха така. Дамарис, потопената в света на фантазиите, Дамарис се оказа човек с безпогрешен усет за истината — този факт трябваше да ме наведе на някои мисли.

Великолепието и излъчването на Марина ме подлъгаха — вероятно в резултат на собствената ми неувереност — да сметна нея за гордата и зла сестра. *Когато мама бе тук*, каза веднъж Дамарис, *всички около нея избледняваха*. Пред вътрешния ми взор с голяма бързина премина цяла серия от образи и събития. Младата Марина, немного по-различна от Дамарис, със своеобразна хубост, която е могла да се разгърне единствено в любовта. Марина, също като мен, сигурно се е почувствала силно привлечена от бостънския младеж, подложен на толкова житейски изпитания. Девойка от висшата аристокрация... какъв ли балсам ще да е била нейната любов за ранената душа на гордия, унижен единак! Подобно чувство на благодарност сигурно е изпитвал и Уорън спрямо Дамарис. Както

Уорън, така и Рос откликнал на сърдечните трепети на младото момиче. И то, разбира се, започнало да мечтае.

И точно в този момент пристига Изабела. Изабела, сияйна като слънцето. Със своя чар и коварство тя застава между самотното момиче и самотния млад мъж. Точно в същото ме обвини и Дамарис — заради Уорън. Задъхах се. Ето го орнаментът, който се повтаря безброй пъти — долавях смътно нещо подобно и по-рано. Животът ни се отразяваше в тъмните, могъщи схеми на гоблена.

Тъй една сестра ограби любовта що нявга чужда беше.

Рос сигурно е разказал и на Марина своята история, сигурно и на нея е показал огърлицата, предопределена за майка му. Но после, на сватбения ден, Изабела си я е сложила и я е понесла гордо. Дамарис не искаше да докосне огърлицата. Защото малко преди смъртта си Изабела я е държала в ръка.

Какво още каза Дамарис? Тя спомена още нещо, което в момента не помнех. Затворих очи, пред мен изплува зимната градина. Сякаш чувах пресекливия, задъхан разказ на Дамарис: внезапно ме облъхна тежкото ухание на цветята. Дамарис, тънкото, малко момиче, каквато я помнех от пансиона, влетява разгневена в зимната градина и се спъва. Спъва се в пътна чанта...

Дамарис с широко разтворени очи: „Значи това е било... знаела съм го през цялото време...“

Уорън: „Та нали тя ме повика... не биваше да се показвам никому“. Уорън е стоял зад завесата от бръшлян и е чакал. Отново чувам гласа на Дамарис: „Този ден тя изглеждаше щастлива, възбудена.“ В белия си костюм с гарнитура от кожа. Орхидеи са красели косата ѝ. Била е вбесена от котешките косми по роклята си. След това двете с Марина се скарват. Звънлив смях, огърлицата е в ръката ѝ. А в краката ѝ пътната чанта.

Очевидно Изабела се е готвела да напусне мъжа си и да избяга с Уорън. Щяла е да вземе със себе си и огърлицата, тъй като се е чувствала нейна законна собственичка. Огърлицата, която Рос обичаше тъй много, но не заради Изабела, а заради майка си.

И всичко това беше написано в стихотворението. Отворих очи, през тялото ми премина тръпка и погледнах надолу към гоблена — пръстите на ръката ми се бяха вкопчили инстинктивно в тъканта му.

Но появи се мъж, в изкуствата тъй сръчен съзря той дамата прекрасна... да, тя наистина го е запленила.

Уорън е обожавал Изабела. За него, както и за всички останали, тя била прекрасната мадона. Единствена Дамарис я е прозряла, но в заслеплението си не сме забелязали този факт.

Запитах се какво точно знае Дамарис и доколко подсъзнанието ѝ е участвало в написването на стихотворението. На места то звучеше като прорицание на оракул — тайнствено и двусмислено. Само човек, който знае истината, би могъл да го разтълкува правилно. Не се учудвах изобщо, че Дамарис е изпитала вътрешна потребност да унищожи гоблена с изображенията на него цветя — символи. Защото целият дом Калхън би се разпаднал като къщичка от карти, ако легендата Изабела се оказеше измама. Изобличеше ли някой Изабела, отнемеше ли ѝ ореола на непорочност, нямаше да остане абсолютно нищо от идеала, в името, на който живееха обитателите на този дом.

Отблъсната, но вярна докрай, Марина се е отдръпнала в полза на сестра си, за да получи любимият онова, за което копнее душата му. Лъжовната любов на Изабела, в която той повярвал и която „минала любов уби“... наистина, „дойде смъртта и всичко покоси“! Смърт от ръката на собствената дъщеря, доведена до предела на своята психическа издържливост. Дъщеря, която се спънала в пътната чанта, която е знаела повече, отколкото е можела да понесе и накрая замахнала, заслепена от гняв. Да, Атина, сивооката богиня на мъдростта... заблуждавала съм се, че преплетените характери в тази история имат за свой първообраз някой Ренесансов сюжет. О, не, корените им се протягаха далеч назад във времето и стигаха до началата на древния Рим.

Лавиния. Така се е казвала втората жена на Еней, метежния пътешественик. Едва при нея, в Италия, той намерил своята истинска родина.

Не, не биваше да отклонявам мислите си в тази насока.

Сравнявах Изабела с Ла Бианка. Рос, Марина, Дамарис и Уорън хранеха към нея всепоглъщаща любов, която граничеше просто с лудост. Всички те се нуждаеха от вярата си в непогрешимата Изабела. Единствена Дамарис преди много време се бе препънала в истината, за да я зарови след това някъде дълбоко в себе си.

Веднъж сравних Дамарис с красавицата от известната приказка, която омагьосана, потънала в дълбок и дълъг сън. Приятелката ми не можеше да се освободи сама от магията на Изабела, точно както и гобленът нямаше да се намери сам, без намесата на някой друг. След завръщането на семейството в Бостън Дамарис сякаш живееше в просъница. Едва моето разследване я събуди, ровенето в душата ѝ, постоянните въпроси и волята, която се помъчих да ѝ внуша, за да си припомни драматичните събития. Защото бях непреклонна в убеждението си, че истината и само истината е тази, която може да я изпери. Действително, в този дом на мен се падна ролята на катализатор — и то за много събития.

Дамарис си възвърна паметта, но това се оказа опасно — симптомите на отравяне са започнали чак след като семейството се завърнало в Бостън. Запитах се кой ли желае да заличи спомените ѝ. Всъщност всички до един — Рос, Марина, Уорън и дори самата Дамарис — всички те имаха някакъв интерес тя да забрави миналото. И наистина, Дамарис беше близо до пълната забрава, но също така бе близо и до смъртта; само че умря не тя, а мъжът, „в изкуствата тъй сръчен“.

Както светлината прониква в мрака, така и аз започнах да осъзнавам истината. Внезапно обаче отново изпитах усещането, че съм наблюдавана. Изправих се бавно от мястото си, извърнах се и съзрях Марина, застанала в рамката на вратата.

Сякаш я виждах за пръв път през живота си. Един или два пъти до този момент имах възможност да проникна зад фасадата ѝ и да доловя душевната ѝ разруха. Само че не бях я прозряла, бях сгрещила по отношение на личността ѝ. И то в резултат на обикновена женска ревност, признах си откровено наум.

Марина беше облечена в халата си, златистата ѝ коса падаше свободно по раменете, но в нея вече сребрееха и побелели кичури. Бръчките около очите ѝ ме натъжиха истински. Всъщност тя бе все още млада, а изглеждаше като жена на години. В цялостното ѝ излъчване се долавяше обаче нещо ново: Явно най-сетне бе намерила душевен покой. Стоеше облежната на рамката на вратата и ме наблюдаваше спокойно с красивите си тъмни очи.

— Вече знаете, нали? — наруши тя мълчанието. — Бях сигурна, че все някой ден ще се досетите. Може би дори така е по-добре, тъй

като сега ще можете да ми помогнете.

— Да ви помогна ли?

— Рос не бива да научава нищо. Разбирате какво имам предвид, нали? Толкова често са го уязвявали. За него любовта на Изабела представляваше някаква... светиня. Много жестоко ще бъде да ограбим вярата му.

Колко странно, Рос беше най-силната личност, която познавах, но въпреки всичко ние всички изпитвахме нужда да се отнасяме към него майчински. Марина бе съвършено права — не биваше да разрушаваме заблудата му.

Марина наблюдаваше внимателно моето изражение и кимна удовлетворена; очевидно бе разгадала мислите ми.

— Убедена съм, че мога да разчитам на вас. Вие го обичате. Не, не казвайте нищо, няма нужда да ме щадите. Дълго време, а може би дори винаги, той виждаше в мен единствено малката сестра на Изабела. А що се отнася до някои... неща между нас, те се дължаха на определени биологични потребности, но не и на любов.

Започнах да разбирам от кого Дамарис е овладяла способността да отсява безпогрешно същината от второстепенните неща.

— Беше Уорън, нали? — попитах.

— Да. Уорън и Изабела. — Марина отиде до стария люлеещ си стол при сандъка с шивашките принадлежности, отпусна се тежко върху него и притвори очи. Беше уморена до смърт. Не след дълго ги отвори отново, погледна към тавана и се прозя крадешком. — Колко странно. Олекна ми, щом заговорихме за тези неща. Твърде дълго ги пазих само за себе си.

— Още от самото начало ли подозирахте истината?

— О, не, тогава все още не. Мислех си, че наистина го обича. — Очевидно имаше предвид Рос Калхън. — Бях все още твърде млада и... единственото, което желяех, беше да бъде щастлив. В началото наистина бе така и аз бях удовлетворена. После обаче... — При тези думи тя повдигна примирено рамене.

— В градината ни в Гарда — продължи тя с безизразен глас, — имаше статуя на Диана, ловджийката — девственица. Постепенно осъзнах, че сестра ми е като нея. Важен бе ловът, не плячката. Тя разпръскваше чара си във всички посоки като мрежа, в която нещастните жертви се заплитаха. В момента обаче, когато уловеше

някаго, интересът ѝ към него умираше и начаса му обръщаше гръб. Такава си беше, не можеше да бъде друга. Обаче той... той я боготвореше. Толкова негови мечти са се разпадали на прах... не биваше да се разочарова още веднъж. Реших да поема тази задача върху плещите си.

— Прикривахте ли нейните „ловни“... отклонения?

Тя кимна утвърдително.

— А когато тя умря — продължих да разпитвам пипнешком — вие сте останали известно време сама с нея, нали? Скрили сте пътната чанта, за да не узнае Рос, че се е готвила да го напусне. Всъщност за това сте се и карали, нали? Знаехте ли, че се кани да бяга с Уорън Слоун?

— Не знаех, разбира се, че е той. — При тези думи в гласа ѝ отново се прокраднаха някакви остатъци от предишния ѝ темперамент. — Madre Dio, нима мислите, че ако знаех, щях изобщо да го пусна да прекрачи този праг? Той пристигна с препоръчително писмо от Ню Йорк и заговори за нея. Помислих си, че е някой от онези безбройни редови обожатели, които ѝ се възхищаваха от разстояние, нищо повече. Бях убедена, че съм открила верния път... Рос настоя да се върнем тук и аз се уплаших, тъй като не знаех какво точно е видяла Дамарис в онзи трагичен ден, за какво ще си спомни, когато отново се озове в старата си среда. — По устните ѝ пропълзя цинична усмивка. — Надявах се, че като поставя Рос под натиск заради колекцията, той все някой ден ще се разбунтува и ще отпътуваме за Италия, където бихме могли да живеем спокойно и сигурно. Сама виждате, че и за Дамарис животът тук е непоносим. Той не е в състояние да я обича, тъй като е виновна за смъртта на майка си, но дори и тази омраза си има някакви граници, нали?

— А отровата? — запитах с пресъхнала уста. — Бил е Рос, така ли да ви разбирам?

Очите ѝ се разтвориха широко.

— Как можяхте изобщо да си помислите такова нещо! Та той никога не би посегнал на нея!

— Да, но тя всъщност не е трябвало да умре, нали? Трябвало е само да страда! И да забрави! — Стори ми се, че нещата се проясняват окончателно.

Марина ме изглежда остро и кимна бавно с глава.

— Вие сте извънредно интелигентна. Така е, както казвате. Само че не беше Рос, а Уорън. — Тя се разтрепери, спря за момент и подпря брадичка на ръцете си. — Един ден — вече работеше у нас по колекцията — той ми каза истината за себе си и Изабела. Твърдеше, че е крадяла отделни експонати за него и като доказателство ми показа две сребърни табакери — една истинска и една фалшифицирана. Поиска от мен да му помагам в подмяната на оригиналите с фалшификати, в противен случай щял да разкаже всичко на Рос. Каза още, че не мога да предприема нищо против него, защото ако го обвиня в кражба, щял да стовари цялата отговорност върху сестра ми. Изобщо идеята била нейна — тя му подарявала откраднатите предмети, а той... той бил съвсем невинен. Очевидно в момента има добър пазар за откраднати предмети на изкуството, но ми се струва, че за него парите не са били най-важното в случая. Той ненавиждаше Рос — въобразяваше си, че е направил Изабела нещастна; копнееше Рос да си плати за нейната смърт.

— И вие му помагате съвсем съзнателно, така ли?

— Какво друго ми оставаше? Като изключим Изабела, най-много от всичко на света Рос обича своята колекция. Необходимо ли бе да узнае, че освен прегрешенията си спрямо него, тя е посегнала и на колекцията? Впрочем едва ли има някакво значение дали предметите са истински или не — добави тя с макиавелистична разсъдливост, — поне докато ги смята за автентични. И докато вярва на Изабела, разбира се.

— Значи, тогава сте разговаряли с Уорън в зимната градина — попитах колебливо. — Той е влизал и излизал през някаква тайна врата, нали? Сигурно така е влязъл и в деня на нейната смърт. И вие му казахте, беше след бала, че повече няма да му помагате.

Марина ме погледна бързо.

— А, значи сте чули разговора ни? Точно от това се опасявах. — Погледът ѝ се премести върху жълтия диамант на ръката ѝ. — Първоначално изобщо не разбирах с какво съм се захванала... сякаш нагазвах в някакво тресавище и то ставаше все по-дълбоко и по-дълбоко. Докато накрая осъзнах, че връщане назад просто няма. Трябваше да печеля време — някой ден Рос щеше да отстъпи и щяхме да се върнем в Италия. Само че времето минаваше, Уорън ставаше все по-ненаситен и по-... самоуверен. На бала, както знаете, той промени

самоволно цветната украса. Тогава разбрах, че тази мръсотия няма да има край. Уорън искаше да принуди Рос да завещае част от колекцията си на неговия музей в Ню Йорк. Освен това искаше и Дамарис. — При тези думи цялото ѝ тяло потръпна и тя притвори очи.

— А отровата? — продължих аз неумолимо.

— Трябваше само да изличи спомените от паметта ѝ, но не и да ѝ причини болка. Защото ако си спомнеше подробностите, тя щеше да разкаже всичко на баща си и в такъв случай Уорън нямаше да ме шантажира повече, а Рос щеше да узнае цялата истина. Това обаче не биваше да се случва и затова не попречих на Слоун.

Кимнах разбиращо с глава.

— Не е възможно да е бил Уорън, Бил е някой от къщата, някой, който има достъп до млякото и захарта и може да сипе отрова в пръстена ми, за да прехвърли подозрението върху мен. Някой, който нощем се представя за майката на Дамарис. И това сте били вие! Нали, Марина?

Погледите ни се вкопчиха един в друг и от устата ѝ се изтръгна тиха въздишка.

— Бих направила всичко — започна тя спокойно, след като помълча малко, — за да предпазя Рос от разочарования. Наистина всичко! — Говореше тихо, но с убеденост, която ме изплаши. Сведох поглед.

— Можете да я убиете. — Бях изненадана от самата себе си — владеех се чудесно и думите ми прозвучаха съвсем делнично.

— Кълна се, не съм искала да я убивам! Нали самата вие стигнахте до същото заключение? — изтръгна се едва — едва от гърлото ѝ. Та тя плаче, помислих си. Цялото ѝ държане в момента и железната дисциплина, която си бе наложила, не можеха да ме заблудят — бях изпитала върху себе си как страданието може да разкъсва душата ти, но външно да не даваш израз на истинските си чувства. Издаде я един — единствен жест — палецът ѝ непрекъснато побутваше напред — назад жълтия диамант на пръста ѝ.

— Дамарис — въздъхна отново Марина. — Клетото, сломено дете, родено под нещастна звезда — Изабела не искаше да има деца. Дамарис сигурно го е почувствала. Затова и по силата на една страховита логика понякога ми се е струвало справедливо, че... Не съм искала да ѝ причиня болка, повярвайте ми. Но колкото по-дълго

пребиваваше в този дом, толкова по-ясни ставаха спомените ѝ, а заедно с това се засилваха и угризенията на съвестта. Постепенно тя стигна до ръба на лудостта. Като капак на всичко се появи и Слоун, който се канеше да се възползва най-безсрамно от нея... както и от майка ѝ. Но докато боледуваше, тя разбира се, не можеше да се омъжи... Не ми хрумна нищо по-добро; исках просто да я предпазя както от спомените ѝ, така и от него.

— Да, но тя можеше да умре.

Марина потрепери от ужас.

— Бях отчаяна. Не бях съвсем наясно коя доза е безобидна и пресмятанията ми се оказаха неточни... когато тя се спаси в последния момент, осъзнах грешката си. Затова и сторих онова, с което трябваше да започна още от самото начало. Когато този противен блюдолизец се появи на Нова година, аз... как да кажа... просто реших да го разкарам. Казах му, че паметта на Дамарис се е възвърнала, че знае всичко за него и Изабела и ще каже на баща си. Съобщих му още, че Рос притежава недвусмислени доказателства за кражбите и смята да го изправи пред съда. Що се отнася до мен... — Тя изправи рязко глава и по устните ѝ премина жестока и горда усмивка. — Аз съм жена и маркиза, спрямо която е извършена несправедливост. Той обаче беше крадец, паразит и съблазнител. Нито един съд на този свят нямаше да му повярва, че и аз съм замесена в кражбите. Той разбра отлично, че е загубил играта. Ако беше Калхън или Орсини, щеше да си грабне куфарите и да потърси щастието си на друго място. Само че той бе мекотело и се боеше от затвора. Затова избра възможно най-малодушното решение.

И двете се умълчахме. Потънала в тежки мисли, Марина се бе вторачила в жълтия си диамант.

— Такива ми ти работи — продума тя най-накрая. — Паваната приключи. Край!

Значи така било. Няма убийство, няма опит за убийство — само верига от злощастни случайности и един незабравен инцидент, чието разбулване можеше да разруши живота на хората, които обичах от все сърце. Опасни, отчаяни игри по ръба на закона и нравствеността. И все пак...

— Кажете честно, Лавиния. — С тези си думи Марина ме принуди да я погледна право в очите. — Ако вие бяхте на мое място,

нямаше ли да действате и вие по същия начин?

Сведох смутено поглед.

В този момент и аз разбирах, че играта ми е пред своя край. Пристигнах преди време в Бостън, за да разкрия тайната на своята самоличност. Вече знаех коя съм. Какво ми каза Рос? Говореше за порядъчността, присъща на моята личност, която нямала нищо общо нито със семейството и околния свят, нито дори със законите. По подобен начин стояха нещата и с Марина. Хората от нейния тип в дадени случаи биваха способни да прекратят съществуващите правила и условности. Никога вече нямаше да съдя прибързано човешките дела, породени от отчаянието. Защото осъзнах, че Марина и аз сме хора с еднаква закваска.

Разбрах също, че от този момент нещо ме привързва още по-здраво към рода Калхън: обещанието да мълча. Маркизата знаеше отлично, че нямаше в никакъв случай да излъжа доверието ѝ, та било то и само заради Рос и Дамарис.

След известно време наруших мълчанието.

— Стана вече късно. Трябва да си лягаме. Ако не се наспим добре, утре ще ни личи.

— Боя се, че в този дом вече са свикнали да виждат недоспали лица — забеляза Марина сухо. Бях доволна, че отново заговори с обичайния си тон. — В последно време ми се струва, че живеем в някакъв кошмарен сън, от който изобщо не можем да се събудим.

Кимнах утвърдително. Тази история вече бе разгадана и може би злите духове най-сетне щяха да потънат в небитието.

Марина се изправи от мястото си.

— Права сте, вече е много късно. Ако искате, ще продължим разговора си някой друг път. — В този момент и двете знаехме отлично, че до такъв разговор няма да се стигне. — Ще ви изпратя до стаята ви. И може би ще прибера гоблена, за да не разказва повече своите страшни истории.

Загасихме свещите си и в тъмнината се отправихме надолу. Стигнахме до стаята ми и Марина засили пламъка — мека жълта светлина се разля из помещението и прогони всички сенки.

— Така е по-добре. Стояхме достатъчно дълго на тъмно. Няма ли да пийнем по чаша чай, за да си поуспокоим нервите? Нали имахте някъде спиртник? — Марина приготви сама чая, изсипа листенцата

чай в порцелановата ми кана, заля ги с вряла вода и добави захар. — За съжаление нямаме мляко, но трябва непременно да си сложите захар. Дава сила. — Тя разбърка предпазливо чашата и ми я донесе до леглото.

— Няма ли да пиете с мен?

— Разбира се. Нека само да ви загъна по-плътно. — При тези думи тя опна пухената завивка, изтупа възглавниците и ми подаде чашата.

Внезапно отнякъде в стаята проникна лъч светлина. Огледах се. В рамката на свързващата врата стоеше Дамарис със свещ в ръка — истинско възплъщение на обезумялата Офелия. Веднага разбрах, че не е съвсем на себе си. Тя ме погледна и изрече с ясен, детски глас:

— Не пий това, Вини!

Марина се обърна рязко и избълва няколко сърдити италиански думи. Понечи да тръгне към Дамарис, но племенничката ѝ предпази лице с ръцете си и, както по-рано, изписа във въздуха кръст, сякаш за да прогони сатаната.

— Не! Стой далеч от мен! Няма покой за нея, Вини. Макар че аз я убих! — Очевидно виждаше в лицето на Марина мъртвата си майка, възкръснала от гроба, и искаше да ме предпази от нея. — Тя щеше да ме накаже, но благодарение на теб всеки път успявах да ѝ се изплъзна. Сега е дошла и наранявайки теб, иска всъщност да нарани мен. Трябва да я спрем!

Гласът ѝ премина в хрип и тя се затърчи от болка. Обзе ме ужас — при нейното физическо и психическо състояние този нов пристъп можеше да има фатални последици. Трябваше да я успокоя на всяка цена.

— Не се бой за мен — извиках. — Майка ти няма да ми стори зло. Та тя няма за какво да ме мрази, нали? Щом настояваш обаче, няма да изпия чая и толкоз. Ето, виждаш ли? — При тези думи оставих чашата на нощната масичка.

В този момент Дамарис влетя в стаята и със светкавична бързина сграбчи чашата. После се заклатушка напред — назад, свещта в ръката ѝ прокапа, а пламъкът едва не досегна разпуснатите коси на Марина. Тя се отдръпна инстинктивно назад, а Дамарис сграбчи ръката ми, дръпна ме рязко зад себе си и аз се повалих на леглото, изненадана от силата ѝ. В този миг приятелката ми бе застанала между мен и леля си,

при вида на трепкащия пламък и пепелявото лице на Марина за пръв път през тази вечер почувствах в сърцето си нещо като страх. Дамарис тръгна напред и стъпка по стъпка заизтласква леля си назад. Внезапно Марина се закова на място и изкрещя с присвити очи:

— Дамарис! Престани веднага! Дръж се като добро дете. Изпълнявай думите ми и няма да те накажа. Дай ми веднага чашата!

Тя направи няколко крачки към Дамарис, която сякаш се разколеба и спря на място. Използвах този момент, пресегнах се отзад и отнех треперещата свещ от ръката ѝ. В същия миг тя вдигна другата си ръка и със замах изпразни чашата в лицето на леля си.

Марина буквално се парализира от изумление; в продължение на един миг всички ние застинахме по местата си като фигурки от гоблен. Изведнъж в стаята звънна гласът на Дамарис, кристално ясен и учуден като глас на отдавна умряло дете.

— Виждаш ли, мамо! Точно така бе и тогава, когато ти лиснах чашата в лицето! По бялата ти рокля се стичаше кафява течност. Значи в чашата ми не е имало киселина, мамо! Било е чай! Значи не съм те убила аз, мамо!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРИ

В първия момент смисълът на казаното от Дамарис не достигна до разума ми. Марина обаче разбра веднага. Пред очите ми лицето ѝ постепенно помътня и започна да се размива — точно като картина, разяждана от киселина. В онзи трагичен ден Марина е използвала киселината като средство за почистване и, разбира се, е знаела много добре къде точно се намира. Изабела е влязла в зимната градина, за да се срещне с любовника си и да разруши със замах заблудата за щастливото, задръжжано семейство — заблудата, която Марина поддържала с цената на погубената си любов и личната си саможертва. Киселината извършила своето пъклено дело едва след като Дамарис избягала от зимната градина. Била изсипана от втората чаша.

Това сторила Марина, а не Дамарис. И не е било никаква грешка.

Едва в този миг осъзнах цялата истина и Марина го разбра. Впих поглед в опустошеното ѝ лице. Посрещна ме мъдрият и отчаян поглед на нейните все още красиви очи, в които, макар и неохотно, беше изписано уважение и дори мъничко триумф. Марина вдигна ръка и притисна кокалчетата до устните си, сякаш искаше да захапне диамантения пръстен, за да сподави своята нервност. Само след няколко секунди обаче до съзнанието ми достигна истинският смисъл на нейното действие и аз разтърсих Дамарис за раменете.

— Бягай, доведи баща си! — Очите ѝ начаса се проясниха, пуснах я и тя се запрепъва непохватно към вратата.

До този момент не беше ми минавало през ума, че и Марина може да има отровен пръстен. Уорън спомена в сладкарницата, че наскоро е виждал някъде такъв накит. Вероятно е имал него предвид. Този факт изясняваше много неща. Спомних си внезапно Уорън и Марина в новогодишния ден. Той се сбогува с нея и си тръгна. Да, и тази загадка намери своето обяснение.

Хвърлих се към Марина, за да поема върху себе си нейното сгърчено, олюляващо се тяло и за част от секундата цялата поредица от образи и жестове се изниза пред вътрешния ми взор. Запитах се каква

ли е отровата — арсен или беладона. От нея ли е сипвала в лекарството на Дамарис? Или за всеки случай е носела в себе си бързодействаща отрова? В този момент обаче това не бе най-важният въпрос. Течността от преобърнатата чаша капеше като кръв върху килима с цветните орнаменти. Седях върху него, а в ръцете ми се гърчеше тялото на Марина — в нощница, изцапана цялата с чай. След броени секунди се появи и Рос, следван от Дамарис. Марина долови присъствието му още в мига, в който той пристъпи прага. Прочетох в измъчените ѝ очи няма молба и се приведох се плътно над устата ѝ.

— Кажете му — прошепна тя едва — едва, — че съм го сторила от ревност. Той... той ще ме разбере. Не... му... казвайте... истината. — Имаше предвид изневярата на Изабела, а не истината за собствения си край. Умирайки, тя все още се опитваше да съхрани онази илюзия, заради която бе пожертвала живота и душата си.

Рос коленичи до тялото ѝ.

— Ще се погрижа за нея. Извикай Меги и лекаря — бързо!!

— Не! — Дамарис произнесе тази единствена думичка тихо, но с твърд и решителен глас. Тя трепереше цялата, но от очите ѝ струеше ясен, хладен разум. — Тя уби майка ми. Също и Уорън. И себе си, за да скрие истината. Тя желае да умре точно по този начин, а не по някакъв друг. Оставете я!

— Не може така, трябва да повикаме помощ!

— Добре, повикайте помощ. Но не сега, а едва когато стане много късно. Каквото и да е сторила — било е от любов. Оставете я да доведе делото си докрай. Това ще бъде най-добрият подарък, който можем да ѝ направим.

— Беше права, разбира се — двамата с Рос осъзнахме начаса верността на думите ѝ. Затова взехме отново закона в свои ръце. Струва ми се, че няма човек на този свят, който категорично да отсъди дали в този момент сме действали справедливо или не!

Изправих се на крака, предадох тялото в ръцете на Рос и се загледах в Дамарис. Тя се обърна към мен — мъничка, спокойна и безкрайно издържлива.

— Сега тя не иска край себе си другиго, освен татко. Ела с мен, Вини. — Последвах я мълчаливо в стаята ѝ.

Тя заключи вратата отвътре и се облегна на нея, разтреперана като трепетлика. Не посмях да накърня достойнството ѝ и да я

докосна, но накрая тя се хвърли в прегръдките ми и се разплака. След много време се откъсна от мен и аз разбрах — безименният страх от лекарствата и от собствените спомени, който разкъсваше душата ѝ в продължение на толкова месеци и години, този страх бе прокуден веднъж завинаги. Истината, колкото и жестока да бе тя, се понасяше по-леко.

— Тя е искала да ме убие! — Олюлявайки се, Дамарис се добра до стола със сатенената тапицерия и седна пред огъня. Очевидно в този момент и тя като мен трескаво се опитваше да подреди отделните събития в логическа цялост. — Дълбоко в себе си съм знаела истината, но през цялото време съм бягала от нея. Въобразявах си, че е майка ми... и тя ме наказва за извършеното от мен деяние.

— Искаш да кажеш „мнимото деяние“. Дамарис кимна с глава.

— Разбира се, че съм знаела всичко. В противен случай щях ли да напиша стихотворението? Двете сестри, подобни една на друга като двете страни на една и съща монета. Бавно и постепенно започнах да си припомням, да осъзнавам връзката между нещата... Завръщането ни от Италия, запознанството с Уорън, любовта ми към него... сигурно е обезумяла от страх.

— А след това се появих и аз и ти помогнах да възвърнеш паметта си. Започнах да душа навсякъде...

— И баща ми. — Приятелката ми ме погледна право в очите. Очевидно ѝ бе известно всичко. — Веднъж вече тя е загубила баща ми — продължи Дамарис унесено. — За нея това е било истински удар. Мисля, че не би се спряла пред нищо, за да го задържи за себе си. Би убила и двете ни, за да постигне целите си.

— Тя каза, че не е искала смъртта ти. — Не знам защо, но ѝ вярвах. Забелязах, че и Дамарис мисли по същия начин.

— Спомняш ли си все още коледната вечер, Лавиния? Държеше се толкова мило с мен, даде ми ранне tone, както и любимата ми миниатюра. Струва ми се, че е искала да подслади смъртта ми. — При тези думи и двете се умълчахме.

— Защо — попитах след известно време, — защо каза, че сама вземаш арсен? Ако тогава беше проговорила...

— Тя веднага разбра какво имам предвид: Уорън можеше да е още жив.

— Но аз наистина вземах арсен. — Дамарис се изсмя, когато видя как се стреснах. — В момента, в който заподозрях, че някой ме трови, попрочетох едно — друго от една книга. Установих, че вероятно става въпрос за арсен. Там пишеше още, че в такива случаи е най-добре организмът постоянно да поема малки дози от отровата, за да се имунизира. Което и сторих.

— Бях направо изумена.

— След това — продължи Дамарис, — обмислих всичко много внимателно и стигнах до заключението, че е някой от тях. Леля Марина, татко или Уорън. Не исках обаче да обидя никого.

— Ти обаче ме обвини, че се опитвам да те отрова.

— Това беше единственият начин да стоиш по-далеч от мен — отвърна тя протичко. — За твое собствено добро. Междувременно разбрах цената, която плаща човек, обичан от някой Калхън.

Поклатих глава в недоумение.

— Добре, но по-късно, когато вече знаеше как стоят нещата, ти продължи да не ме допускаш до себе си и се съюзи с Марина.

Дамарис само вдигна рамене.

— Уорън... бе мъртъв. — А заедно с него, помислих си, загинаха и всички онези илюзии, за чието съществуване тя дори не е и подозирала. Освен това бях убедена, че за мен смъртта е справедливо наказание. Та нали все още се заблуждавах, че съм майцеубийца.

Дамарис скръсти ръце и ги повдигна до равнището на устните си. За момент заприлича на вгълбена в молитва жена от средновековен портрет. После се обърна към мен и се усмихна.

— А сега, Лавиния? Ще дойдеш ли с нас в Италия.

— Аз... аз не знам.

— Надявам се от все сърце, че ще дойдеш. Ще идем в Гарда и ще разгоним всички призраци от миналото. Ще се разхождаме също по брега на езерото, ще поседим в Белведере, където като млад татко е започнал живота си. Накратко, ние тримата ще започнем да тъчем нов, още по-красив орнамент в гоблена. — Тя се изправи от мястото си. — Време е. Ще разбудя прислугата и ще пратя да повикат лекаря. Мога да се преструвам отлично и вероятно ще се наложи отново да изпадна в един от своите пристъпи. Налага се да ми помогнеш, Вини. — Тя разроши бързо косите си, разтвори широко халата и се завтече към залата. Само след миг я чух да пищи за помощ с пронизителен глас.

Тази нощ всички ние изиграхме отлично ролите си. Сънените прислужници дотичаха изплашени, както го бяха вършили безчет нощи преди това — нощи, които никога вече нямаше да се повторят. Когато най-сетне пристигна и лекарят, Дамарис бе изпаднала в истинска истерия. Погрижих се за нея, а през това време доктор Мартинсън се опитваше безуспешно да спаси живота на Марина. Заведох Дамарис в стаята ѝ, седнах до нея и започнах безкраен разговор с тайната цел да заглуша шумовете от съседната стая. Дамарис отказа каквото и да е сънотворно, но след доста време все пак заспа. Измих си лицето на нейната мивка и тихо тръгнах към долния етаж. Но се отправих не към зимната градина, моето привично убежище, а в библиотеката. Почувствах, че имам някакво право да седна до гаснещия огън и да почакам.

Но това не бе единственото, което направих. Преди да последвам Дамарис в стаята ѝ, взех огърлицата от килима и я пуснах в джоба си. Тук, в библиотеката, я извадих, сложих си я и установих с удивление, че приляга съвсем точно на шията ми — сякаш винаги си е стояла там. Все още бях по нощница, но в момента този факт нямаше никакво значение.

Изминаха часове, преди Рос да слезе от стаята ми. Заобиколи писалището и се загледа през стъклата с цвят на лавандула, които светлееха розово в сутрешната дрезгавина.

— Свърши се — продума той най-накрая. — Тя... умря в ръцете ми; точно както е искала. — В гласа му не се долавяше никакъв патос и изглеждаше уморен до смърт. — Накрая започна да бълнува, че сме в Италия, на брега на езерото, където някога се запознахме. От паметта ѝ бе изличено абсолютно всичко останало. Всъщност така е добре.

— А лекарят?

— Не знае нищо. Искам да кажа, че знае, разбира се, за отровата, но не и за причините, довели до поглъщането ѝ. Промърмори няколко съчувствени слова относно крехката женска природа, която не можела да понася натоварвания. Какво ли пък знае този лекар за жените от рода Орсини! — Рос замълча за момент. — Искала е да те убие. Също и Дамарис. С Уорън е успяла. Ти предполагаше нещо подобно, нали?

— Едва накрая. Уорън не беше от хората, които се самоубиват. Марина обаче спомена нещо и аз прозрях истината. Разбирайки, че всички останали опити са нейно дело, си спомних внезапно, че на

Нова година тя му направи чаша кафе. Разбира се, в този момент тя е била с пръстена си.

— Никога не го сваляше от ръката си. Винаги го е носела със себе си, откакто... започнаха пристъпите... — Внезапно гласът му секна, той отметна глава назад, притисна ръце в челото си, след което ги отпусна немощно. — Идеи — фикс, илюзии, заблуди. Толкова ужасни, толкова опасни... Прекарах половината от живота си, вярвайки на една илюзия, с която така и не можах да се справя. Проклинах се заради този провал. През втората половина пък се помъчих да поддържам илюзията за Ла Бианка, и то след като отлично знаех, че златото е фалшиво. Казвах си, че така е по-добре за всички. Защото не исках да си призная, че в мен говори лъжливата гордост. И какъв бе резултатът? Трима мъртъвци: жена ми, сестра ѝ и онзи жалък, амбициозен глупак, който в крайна сметка не бе много по-различен от мен. За малко да загине и дъщеря ми, смазана от бремето на една ненужна вина. И ти... — той се обърна рязко към мен. — Марина е говорила с теб, нали? Преди Дамарис да дойде при вас. Естествено, тя си е мислила, че не рискува нищо. Какво ти разказа?

Предадох му съдържанието на нашия разговор и така престъпих обещанието си точно два пъти. Сторих го обаче, защото знаех онова, което Марина нямаше да понесе: Рос отдавна бе изгубил илюзиите си относно Изабела. Освен това си припомних старата истина, че най-жестокото нещо на света е нашият стремеж да предпазим другите от сблъсъка им с истината. Привърших разказа си и двамата се умълчахме.

Рос поклати недоумяващо глава и я похлупи в ръцете си.

— Бедната душа — промълви той. Не разбрах кого има предвид, Изабела или Марина. Вероятно и двете. — Толкова страх, толкова страдания, само и само за да не разруши една мечта. Отдавна несъществуваща мечта. Една моя дума би била достатъчна и щях да предотврати всичко. — Спря за миг, а после, сякаш прочел мислите ми, изрече бавно и отчетливо:

— Истината е по-безопасна от всяка лъжа, та била тя и благородна. Защото истината е окончателна.

— Не бива да се самообвиняваш.

По лицето на Рос се изписа крива усмивка.

— Не, разбира се. Иначе не ще успея да изляза от омагьосания кръг. Вина, самобичуване и наказание — и за какво е всичко това? Неспособни сме да върнем времето назад, сълзите ни не могат да изличат нито едно изречено слово. Но сега вече всичко свърши, фуриите вече не ще преследват рода Калхън. Душата ми изпитва благодарност — заради дъщеря ми. — Той се изправи от мястото си и в очите му прочетох колебание. — Всъщност не е трябвало да се тревожа, нали? Дамарис се държа... забележително. Показа се, че съм се заблуждавал и спрямо нея.

— В края на краищата Дамарис също е Орсини. Но и Калхън.

— Започвам бавно да осъзнавам този факт. Каква част от истината знае тя?

— Мисля, че всичко. За разлика от нас, тя не се поддава на илюзии.

Той ме изгледа остро.

— Това отнася ли се и до чувствата й към Слоун? О, да... всъщност разбирам. — Замълча за момент, след което продължи: — Забележително... А сега?

— Сега какво?

— Сега, Лавиния, *quo vadis*? — Не отвърнах и той ме изгледа изпитателно. Вън вече бе светло и в стаята трептяха розово — виолетови отблясъци. Едва в този миг той забеляза огърлицата на раменете ми и осъзна смисъла на този факт. Стана, направи една крачка към мен, но неочаквано промени решението си и тръгна към прозореца. Дръпна завесите и сиянието на сутрешното слънце заля цялата стая.

— До този момент не можех да те помоля да станеш моя жена. Защото бях твърде... оплетен. Днес обаче се чувствам напълно свободен. Може би за пръв път в живота си. Струва ми се, че изпитваш чувства, сродни на моите, и затова те питам като равноправна личност дали ще останем заедно.

Затърсих подходящите думи.

— Ако се нуждаеш от мен...

Той обаче рязко пресече опита ми да заобиколя същината.

— Искам да се оженя за теб, защото те обичам, а не защото се нуждая от теб. Тази нощ ти видях със собствените си очи колко е опасно да се вкопчиш в един — единствен човек. Живот, основан на

зависимостта от друг човек, това е една от най-разрушителните сили на този свят. Всеки от нас двамата, Лавиния, е господар на своя собствен живот. Ако се наложи, можем да се справим и сами, нали? Ето защо ние двамата можем да живеем заедно като свободни хора.

— И без духовете на миналото ли?

— Разбира се, че заедно с тях. Та нали те са вече част от нас — отвърна той прямо. — Просто духовете на миналото не бива да ни ограничават. Това е поуката, която трябва да извлечем от случилото се през последните дни. Защото ние сме достатъчно силни, за да издържим тяхното бреме.

Той се приближи към мен със спокойни крачки.

— Спомняш ли си все още какво ти казах за Еней? Той оставил пламъците на погубеното отечество зад гърба си и пристъпил в нов свят, носейки с вдигната глава своето минало, настояще и бъдеще.

Да, помислих си, в античността щяха да ни разберат.

Извърнах се малко встрани и видях арфата на Дамарис върху една от по-малките маси. Взех я, и то само за да намеря някакво занимание за ръцете си. Докоснах една от струните и тя издаде жален звук. Точно с този тон започваше паваната на Дамарис. Рос и аз се погледнахме и в очите ни затрептя меланхоличен спомен. Той пое инструмента от ръцете ми.

— Дамарис сигурно ще вземе арфата в Италия. Но предполагам, че едва ли някога пак ще запее точно тази песен. — Да, това наистина беше малко вероятно. Защото орнаментът от гоблена бе завършен, а паваната най-сетне отзвуча. — Отсега нататък — каза Рос решително, — ще композирате нови и съвсем различни песни.

Двамата с Рос ще отпътуваме за Италия. С Дамарис и, разбира се, със старата Меги, чиято неистова любов към „малката й“ ще надделее над вкорененото недоверие към всичко чуждо. Ще се разхождам из флорентинските дворци и ще се плъзгам в гондола по Canale Grande, прегърнатата от мъжа си. Ще заминем за Гарда и там слънцето, любимото слънце на Дамарис, ще изцери докрай болките й. Ще седим в Белведере на езерния бряг и в душите ни ще настане покой.

Всъщност това е и краят на тази история. Но животът продължава и ние ще се справим с него. Къщата на Марлбру Стрийт не крие вече ужаси и ние ще се завърнем в Бостън, ще украсим с

ирландски дантели прозорците с цвят на лавандула, а аз, застанала до лорд Калхън, ще нося на раменете си огърлицата с пръстена на Медичите.

Издание:

Никол Сейнт Джон. Пръстенът на Медичите
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.